107E JAARGANG NUMMER 11 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • NOVEMBER 2007

Liahona

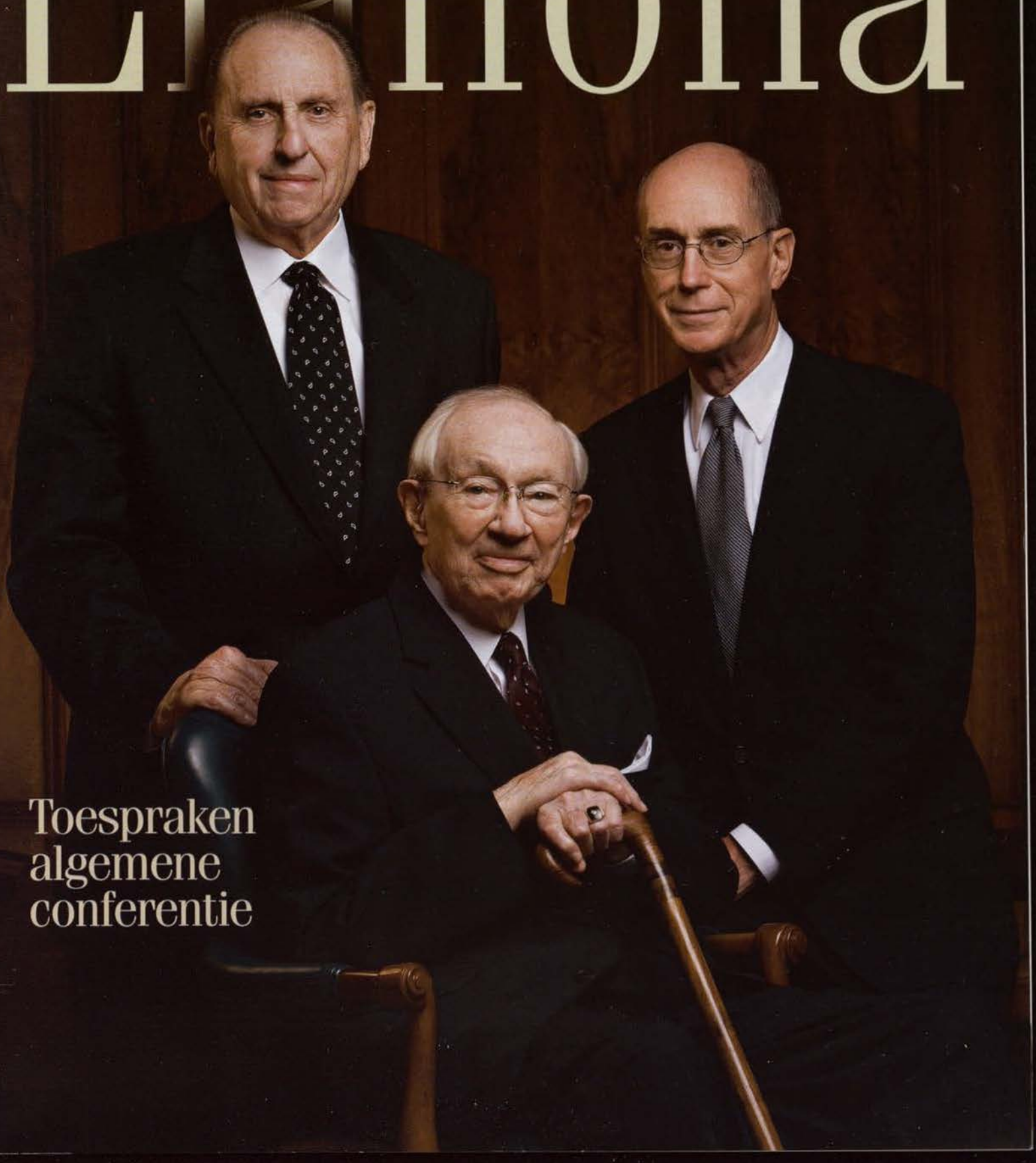

Toespraken algemene conferentie

Het Quorum der Twaalf Apostelen

Zittend (v.l.n.r), president Boyd K. Packer (waarnemend president), ouderling L. Tom Perry, ouderling Russell M. Nelson, ouderling Dallin H. Oaks, ouderling M. Russell Ballard, ouderling Joseph B. Wirthlin. Staand (v.l.n.r), ouderling Richard G. Scott, ouderling Robert D. Hales, ouderling Jeffrey R. Holland, ouderling Dieter F. Uchtdorf, ouderling David A. Bednar en ouderling Quentin L. Cook.

107E JAARGANG NUMMER 11 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • NOVEMBER 2007

Liahona

ZATERDAGMORGENBIJEENKOMST

4 Steunverlening aan kerkfunctionarissen
President Gordon B. Hinckley

6 De zwakken en eenvoudigen van de kerk
President Boyd K. Packer

9 Samen alles doorstaan
Bisschop Richard C. Edgley

11 Het gezin sterken
Mary N. Cook

14 Waarom zijn wij lid van de enige ware kerk?
Ouderling Enrique R. Falabella

16 Eis de kostbare en zeer grote beloften op
Ouderling Spencer J. Condie

18 Hebben wij geen heuglijke tijdingen vernomen?
Ouderling Dieter F. Uchtdorf

21 Mevrouw Patton — het vervolg
President Thomas S. Monson

ZATERDAGMIDDAGBIJEENKOMST

25 Geloof, gezin, feiten en vruchten
Ouderling M. Russell Ballard

28 Het grote gebod
Ouderling Joseph B. Wirthlin

31 Een gebroken hart en een verslagen geest
Ouderling Bruce D. Porter

33 Predik mijn evangelie — het hulpmiddel dat leden en zendelingen verenigt
Ouderling Erich W. Kopischke

35 Uit het kleine
Ouderling Michael J. Teh

37 Doof de Geest niet uit, die de innerlijke mens verlevendigt
Ouderling Keith K. Hilbig

40 De enige waarachtige God en Jezus Christus, die Hij gezonden heeft
Ouderling Jeffrey R. Holland

43 Schriftuurlijke getuigen
Ouderling Russell M. Nelson

PRIESTERSCHAPSBIJEENKOMST

46 De lat hoger leggen
Ouderling L. Tom Perry

49 Dit is de tijd
Ouderling Donald L. Hallstrom

51 Gezegend zijn alle reinen van hart
Ouderling L. Whitney Clayton

53 Vandaag is de dag
Ouderling Walter F. González

55 God helpt de toegewijde priesterschapsdrager
President Henry B. Eyring

59 Een koninklijk priesterschap
President Thomas S. Monson

62 Niet snel boos worden
President Gordon B. Hinckley

ZONDAGMORGENBIJEENKOMST

66 O bedenkt, bedenkt
President Henry B. Eyring

70 Leef in geloof, niet in angst
Ouderling Quentin L. Cook

73 Stel niet uit tot morgen wat u vandaag kunt doen
Ouderling Claudio R. M. Costa

76 Moeders die het weten
Julie B. Beck

78 Kleine en eenvoudige dingen
Ouderling Christoffel Golden jr.

80 Reine handen en een zuiver hart
Ouderling David A. Bednar

83 De steen die van de berg is losgeraakt
President Gordon B. Hinckley

ZONDAGMIDDAGBIJEENKOMST

86 Persoonlijke openbaring: de leringen en voorbeelden van de profeten
Ouderling Robert D. Hales

90 Waarheid, het fundament van juiste beslissingen
Ouderling Richard G. Scott

93 Gevoed worden door het goede woord Gods
Daniel K Judd

95 De macht der goddelijkheid is kenbaar in de tempels van God
Ouderling Octaviano Tenorio

98 Na alles wat wij kunnen doen
Ouderling Claudio D. Zivic

100 Weten dat we het weten
Ouderling Douglas L. Callister

102 Dienen
Ouderling Steven E. Snow

104 Goed, beter, best
Ouderling Dallin H. Oaks

108 Slotwoord
President Gordon B. Hinckley

ALGEMENE ZHV-BIJEENKOMST

109 Vrouwen van de kerk op hun best: sterk en onverzettelijk
Julie B. Beck

113 'Weid mijn schapen'
Silvia H. Allred

115 'Ik sterk, ook help Ik u'
Barbara Thompson

118 Drie doelen tot leidraad
President Thomas S. Monson

64 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

122 De kracht tot verandering
President James E. Faust

125 Kerknieuws

128 Algemene presidiums hulporganisaties

Res
Book Area
M1005.5
S838 DM
2007
Notenboek

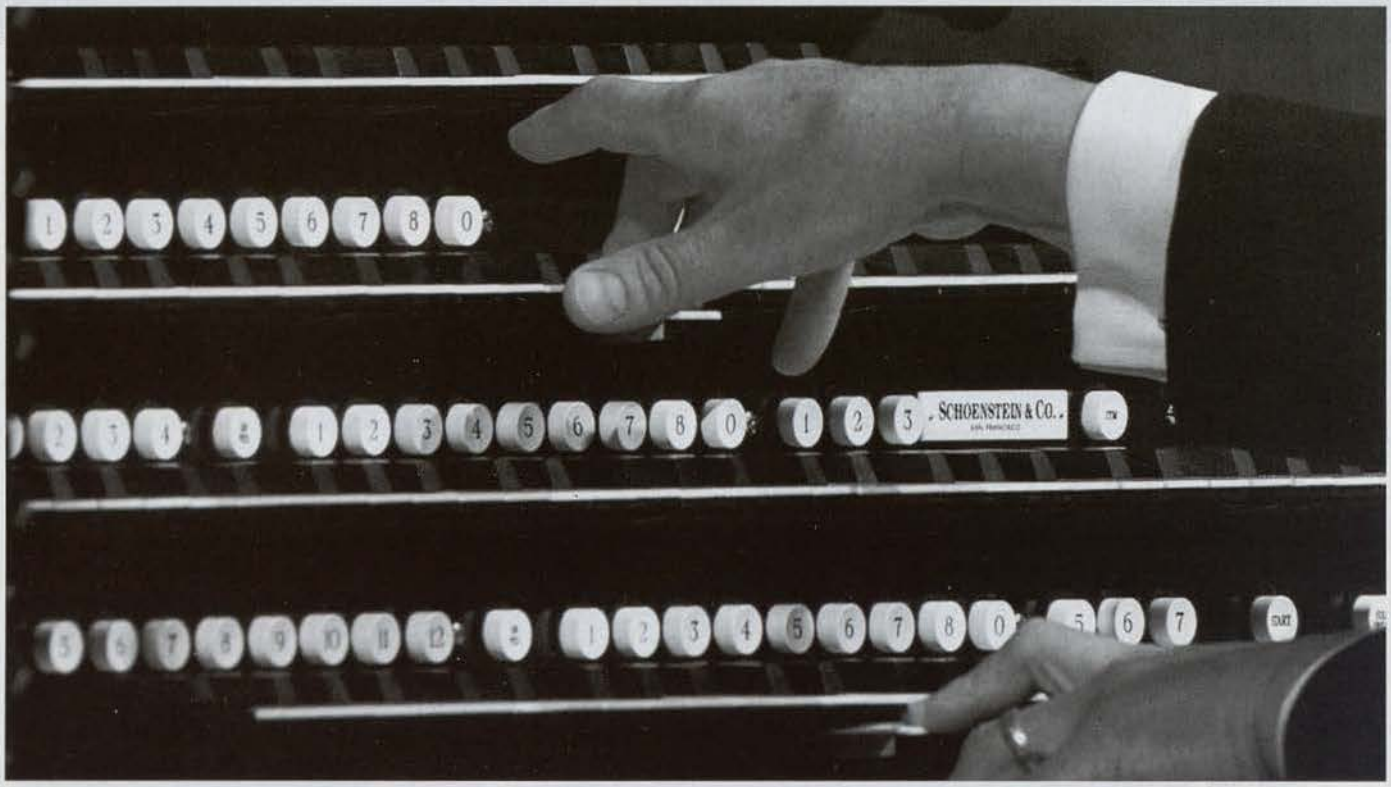

MUZIEK IN DE CONFERENTIE

ZATERDAGMORGENBIJEENKOMST

'Press Forward, Saints', *Hymns,* nr. 81; 'Faith of our Fathers', *Hymns,* nr. 84, arr. Longhurst, uitg. Sonos; 'Come unto Him', *Hymns,* nr. 114; 'Now Let Us Rejoice', *Hymns,* nr. 3; 'Where Can I Turn for Peace?' *Hymns,* nr. 129, arr. Wilberg, ongepubliceerd; 'I Believe in Christ', *Hymns,* nr. 134, arr. Wilberg, ongepubliceerd.

ZATERDAGMIDDAGBIJEENKOMST

'Come, Rejoice', *Hymns,* nr. 9, arr. Unsworth, ongepubliceerd; 'Joseph Smith's First Prayer', *Hymns,* nr. 26, arr. Kasen, uitg. Jackman; 'Come, Come, Ye Saints', *Hymns,* nr. 30; 'Oh, May My Soul Commune with Thee', *Hymns,* nr. 123, arr. Dalton, uitg. Plum.

PRIESTERSCHAPSBIJEENKOMST

'Redeemer of Israel', *Hymns,* nr. 6; 'Sweet Is the Peace the Gospel Brings', *Hymns,* nr. 14, arr. Staheli, ongepubliceerd; 'High on the Mountain Top', *Hymns,* nr. 5; 'We Ever Pray for Thee', *Hymns,* nr. 23, arr. Kasen, ongepubliceerd.

ZONDAGMORGENBIJEENKOMST

'Guide Us, O Thou Great Jehovah', *Hymns,* nr. 83; 'O Thou Kind and Gracious Father', *Hymns,* nr. 150; 'A Child's Prayer', *Children's Songbook,* 12, arr. Perry, uitg. Jackman; 'I Am a Child of God', *Hymns,* nr. 301; 'God So Loved the World', *The Choirbook,* 28, uitg. IRI; 'How Firm a Foundation', *Hymns,* nr. 85, arr. Wilberg, ongepubliceerd.

ZONDAGMIDDAGBIJEENKOMST

'Beautiful Zion, Built Above', *Hymns,* nr. 44, arr. Wilberg, ongepubliceerd; 'Our Prayer to Thee', Parry, tekst van Russell M. Nelson, arr. Wilberg, ongepubliceerd (solist: Scott Miller); 'We Thank Thee, O God, for a Prophet', *Hymns,* nr. 19; 'Sing We Now at Parting', *Hymns,* nr. 156, arr. Wilberg, ongepubliceerd.

ALGEMENE ZHV-BIJEENKOMST

'Redeemer of Israel', *Hymns,* nr. 6; 'Hark, All Ye Nations!' *Hymns,* nr. 264, arr. Webb, ongepubliceerd; 'High on the Mountain Top', *Hymns,* nr. 5, melodie arr. Webb, ongepubliceerd; 'The Lord Is My Light', *Hymns,* nr. 89, arr. Kasen, uitg. Jackman.

OPNAMEN CONFERENTIE VERKRIJGBAAR

Op www.lds.org zijn nu in verschillende talen opnamen van de conferentiebijeenkomsten beschikbaar. Doorgaans zijn die binnen twee maanden ook verkrijgbaar bij de distributiecentra.

CONFERENTIETOESPRAKEN OP INTERNET

De conferentietoespraken vindt u op de officiële website van de kerk: www.lds.org. Klik op 'Gospel Library' en 'General Conference'. Kies vervolgens een taal.

HUISONDERWIJS EN HUISBEZOEK

Kies als huisonderwijs- of huisbezoekboodschap een toespraak die het best aansluit op de behoeften van het gezin dat u bezoekt.

OP DE OMSLAG

Foto's Craig Dimond.

FOTO'S CONFERENTIE

De foto's van de algemene conferentie in Salt Lake City zijn genomen door Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Les Nilsson, Scott Davis, Rod Boam, Emily Leishman, Geoffrey McAllister, Mark Weinberg, Cody Bell en Camilla Combs; in Brazilië door Laureni Fochetto; in Canada door Laurent Lucuix; in Denemarken door Lisa Als Klein Frederiks en Ann-Mari Als Lindberg; in India door Merinda Cutler; in Mexico door Reynaldo Martinez; in Peru door Ryan Brown; in Zuid-Afrika door Rob Milne; en in West-Indië door David Hooson.

ALGEMENE CONFERENTIE: LEREN EN ONDERWIJZEN

De instructies voor Leringen voor onze tijd, Bronnenlijsten voor Aäronische priesterschap en jongevrouwen, en de onderwerpen- en verhalenregisters van deze conferentie zijn online beschikbaar op www.lds.org.

Ga naar www.lds.org en klik 'Gospel Library' aan. Klik 'General Conference' aan en kies vervolgens een taal, daarna de recentste conferentie.

SCHEMA VOOR LERINGEN VOOR ONZE TIJD

Lesmateriaal vierde zondag

November 2007–april 2008: Toespraken uit de *Liahona* of de *Ensign* van november 2007*

Mei 2008–oktober 2008: Toespraken uit de *Liahona* of de *Ensign* van mei 2008*

*Het is aan de ring- of districtspresident om voor elke les toespraken uit te kiezen. Ze kunnen dat ook delegeren aan de bisschop of gemeentepresident.

REGISTERS

VERHALEN

Brief van de broer van Mary N. Cook aan de andere gezinsleden, 11
Zesjarige zoon vertelt zijn vader wat hij kan zeggen op een ringconferentie, 14
Conferentietoespraak over de opstanding tot een vrouw van een andere kerk, 21
Man lakt de nagels van zijn zieke vrouw, 28
Oom Fred overwint alcoholverslaving en accepteert het evangelie, 35
L. Tom Perry moedigt zijn zoon, een hoogspringer, aan om de lat hoger te leggen, 46
Jongen vergeet een lievelingsrecept in te leveren, 49
Caribische visval, 51
Henry B. Eyring spreekt tot leiders en predikanten van de kerken in de VS, 55
Olympische hardloper verliest schoen tijdens een race, 59
Tonganen vinden vers water in de oceaan, 70
Huisonderwijzers bezoeken en heractiveren Stan, 78
Verslaggever vraagt Harold B. Lee wanneer hij zijn laatste openbaring heeft ontvangen, 86
Paarden roepen door met een emmer met graan te rammelen, 93
Kleinkinderen vragen hun opa mee naar de kerk, 95
Octaviano Tenorio verliest zijn eerste kind, 95
De jonge Heber J. Grant weet niet dat hij een groot getuigenis heeft, 100
Zendeling ervaart het 'moment waarop je beseft dat je een getuigenis hebt', 100
Terminaal zieke moeder wou dat ze meer gediend had, 102
Jongetje deelt een snoepje met zijn vriendjes, 102
Zoon zegt dat het hoogtepunt van de zomer was dat hij met zijn vader naar de sterren keek, 104
Zuster krijgt er een vriendin bij door op huisbezoek te gaan, 113
Vrouw vraagt Thomas S. Monson om een zegen voor haar dochter, 118
Vrouw zorgt voor de kinderen van de buren, 118

ONDERWERPEN

Algemene conferentie, 108
Bekering tot het evangelie, 78, 100
Bekering van zonden, 31, 49, 80, 98
Beloften, 16
Bijbel, 43
Boek van Mormon, 43, 78
Boosheid, 62
Dagboeken, 66
Dankbaarheid, 31, 66
Dienen 6, 9, 35, 53, 102, 109, 113, 118
Dood, 21
Echtscheiding, 62
Evangelie, 18
Gebed, 55, 59, 86, 118
Gehoorzaamheid, 16
Gelijkheid, 6
Geloof, 16, 25, 59, 70, 109
Getuigen, 43, 100
Getuigenis, 14, 78, 83, 98, 100
Gezin, 11, 25, 33, 73, 76, 95, 104, 109, 115
Gezinsavond, 108
Godheid, 40
Groei van de kerk, 83
Heilige Geest, 37, 55, 66, 93
Heiliging, 78
Herstelling, 40, 83
Huisbezoek, 113
Huwelijk, 62
Jezus Christus, 21, 40, 115
Karakter, 90
Kinderen, 76, 115
Leerstellingen, 25
Leiderschap, 6, 55
Lidmaatschap, 18
Liefde, 9, 28, 70, 73
Medeleven, 28, 35, 102
Moederschap, 76, 109, 115
Naastenliefde, 28
Naleving van de gedragsnormen, 46
Normen, 46
Onderwijs, 73, 76, 93, 104
Openbaring, 86, 90
Opleiding, 118
Opoffering, 31
Opstanding, 21
Pornografie, 51
Predik mijn evangelie, 33
Priesterschap, 14, 55, 59
Prioriteiten, 104
Rechtschapenheid, 53
Reinheid, 51, 80
Schriften, 43, 118
Tegenspoed, 9, 53
Tempels, 11, 14, 37, 95
Tijdschriften van de kerk, 108
Toezegging, 37
Troost, 95
Uitstel, 49
Verbonden, 16
Verleiding, 51
Vertrouwen, 93
Verzoening, 40, 80
Volharding, 9, 18, 98
Voorbeeld, 11, 25
Voorbereiding 46, 49, 53, 86
Vreugde, 18
Vriendschap, 113
Vrijheid, 98
Waarheid, 90
Werken, 55
Zegeningen, 66
Zekerheid, 55
Zendingswerk, 33, 35, 46, 70
Zustershulpvereniging, 109

SPREKERS IN ALFABETISCHE VORGORDE

Allred, Silvia H., 113
Ballard, M. Russell, 25
Beck, Julie B., 76, 109
Bednar, David A., 80
Callister, Douglas L., 100
Clayton, L. Whitney, 51
Condie, Spencer J., 16
Cook, Mary N., 11
Cook, Quentin L., 70
Costa, Claudio R. M., 73
Edgley, Richard C., 9
Eyring, Henry B., 55, 66
Falabella, Enrique R., 14
Golden, Christoffel, jr., 78
González, Walter F., 53
Hales, Robert D., 86
Hallstrom, Donald L., 49
Hilbig, Keith K., 37
Hinckley, Gordon B., 4, 62, 83, 108
Holland, Jeffrey R., 40
Judd, Daniel K, 93
Kopischke, Erich W., 33
Monson, Thomas S., 21, 59, 118
Nelson, Russell M., 43
Oaks, Dallin H., 104
Packer, Boyd K., 6
Perry, L. Tom, 46
Porter, Bruce D., 31
Scott, Richard G., 90
Snow, Steven E., 102
Teh, Michael J., 35
Tenorio, Octaviano, 95
Thompson, Barbara, 115
Uchtdorf, Dieter F., 18
Wirthlin, Joseph B., 28
Zivic, Claudio D., 98

November 2007 107e jaargang Nummer 11
LIAHONA 00791-120
Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Henry B. Eyring

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook

Verantwoordelijk redacteur: Jay E. Jensen
Adviseurs: Gary J. Coleman, Yoshihiko Kikuchi, Gerald N. Lund, W. Douglas Shumway

Hoofddirecteur: David L. Frischknecht
Directeur redactie: Victor D. Cave
Senior redacteur: Larry Hiller
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofdredacteur: R. Val Johnson
Assistent-hoofdredactrice: Jenifer L. Greenwood
Mederedacteuren: Ryan Carr, Adam C. Olson
Assistent-redactrice: Susan Barrett
Redactiemedewerkers: Christy Banz, Linda Stahle Cooper, David A. Edwards, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Judith M. Paller, Vivian Paulsen, Richard M. Romney, Jennifer Rose, Don L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb
Directiesecretaresse: Laurel Teuscher

Marketing manager: Larry Hiller

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Productiemanager: Jane Ann Peters
Medewerkers ontwerp en productie: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kathleen Howard, Eric P. Johnsen, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Randall J. Pixton

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick
Directeur distributie: Randy J. Benson

Vertaling: Jos Peeters
Kerkelijk Vertaalbureau
Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee
Telefoon: 0032-(0)14-265775

Nieuwsredactie:
Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Kopij liefst op diskette, of per e-mail naar nieuws@liahona.nl.

Distributie:
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
European Distribution Ltd., Magazine Service,
Steinmühlstr. 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland
Tel.: 00 49 6172 492858, fax: 00 49 6172 492890
E-mail: liahona-edl@ldschurch.org

Jaarabonnement: € 16.00
De volgende betalingswijzen zijn mogelijk:
Creditcard (bel of e-mail EDL)
Overschrijving per bank op de volgende rekening:
Dresdner Bank, Bad Homburg
Rekening nummer 07 264 094 00, bankcode 500 800 00
Omschrijving: abonneenummer + naam + wijk/gemeente
SWIFT CODE: DRES DE FF 523
IBAN: DE52 5008 0000 0726 4094 00

Bijdragen:
Stuur manuscripten en vragen aan:
Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street,
Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of per e-mail naar:
liahona@ldschurch.org

De *Liahona* (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in het Albanees, Armeens, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins, Frans, Grieks, Haïtiaans, Hindi, Hongaars, Indonesisch, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagassisch, Marshalleilands, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Samoaans, Singalees, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamees, Uslands en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:
© 2007 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de *Liahona* mag gereproduceerd worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

U kunt de *Liahona* in vele talen terugvinden op het internet onder www.lds.org. Engelstalige lectuur staat onder 'Gospel Library'. Voor andere talen, klik op 'Languages'.

For Readers in the United States and Canada:
November 2007 Vol. 107 No. 11. LIAHONA (USPS 311-480) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

ZATERDAGMORGENBIJEENKOMST
6 oktober 2007

Steunverlening aan kerkfunctionarissen

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

Ik zal nu de algemene autoriteiten, de gebiedszeventigers en de leden van de algemene presidiums van de hulporganisaties van de kerk ter steunverlening voorstellen. Voordat ik dat doe wil ik aandacht schenken aan het overlijden van president James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium. Hij was een uitermate begaafd, gelovig en capabel mens, die veel inbreng had in onze vergaderingen. We missen hem zeer. Wij betuigen onze deelneming aan zijn vrouw, Ruth, en hun kinderen.

Wij stellen u voor Gordon Bitner Hinckley steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Thomas Spencer Monson als eerste raadgever in het Eerste Presidium; en Henry Bennion Eyring als tweede raadgever in het Eerste Presidium. Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie er niet mee instemt, maakt dit kenbaar.

Wij stellen u voor Thomas Spencer Monson steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen, Boyd Kenneth Packer als waarnemend president van het Quorum der Twaalf, en de volgende broeders als lid van dat quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar en Quentin L. Cook.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie het er niet mee eens is, ook.

Wij stellen u voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, eveneens.

Wij ontheffen deze morgen de ouderlingen Charles Didier, Merrill J. Bateman, Robert C. Oaks, en Quentin L. Cook als lid van het Presidium van de Quorums der Zeventig. Wij stellen u voor de ouderlingen Merrill J. Bateman, Monte J. Brough, Gene R. Cook, Robert K. Dellenbach en W. Rolfe Kerr te ontheffen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig en hun de status van emeritus algemeen autoriteit te geven.

Allen die hun waardering willen uiten, maken dit kenbaar.

Ouderling Kerr blijft werkzaam als commissaris van de kerkelijke onderwijsinstellingen.

Wij ontheffen tevens de ouderlingen D. Rex Gerratt, Robert F. Orton, Wayne S. Peterson, R. Conrad Schultz,

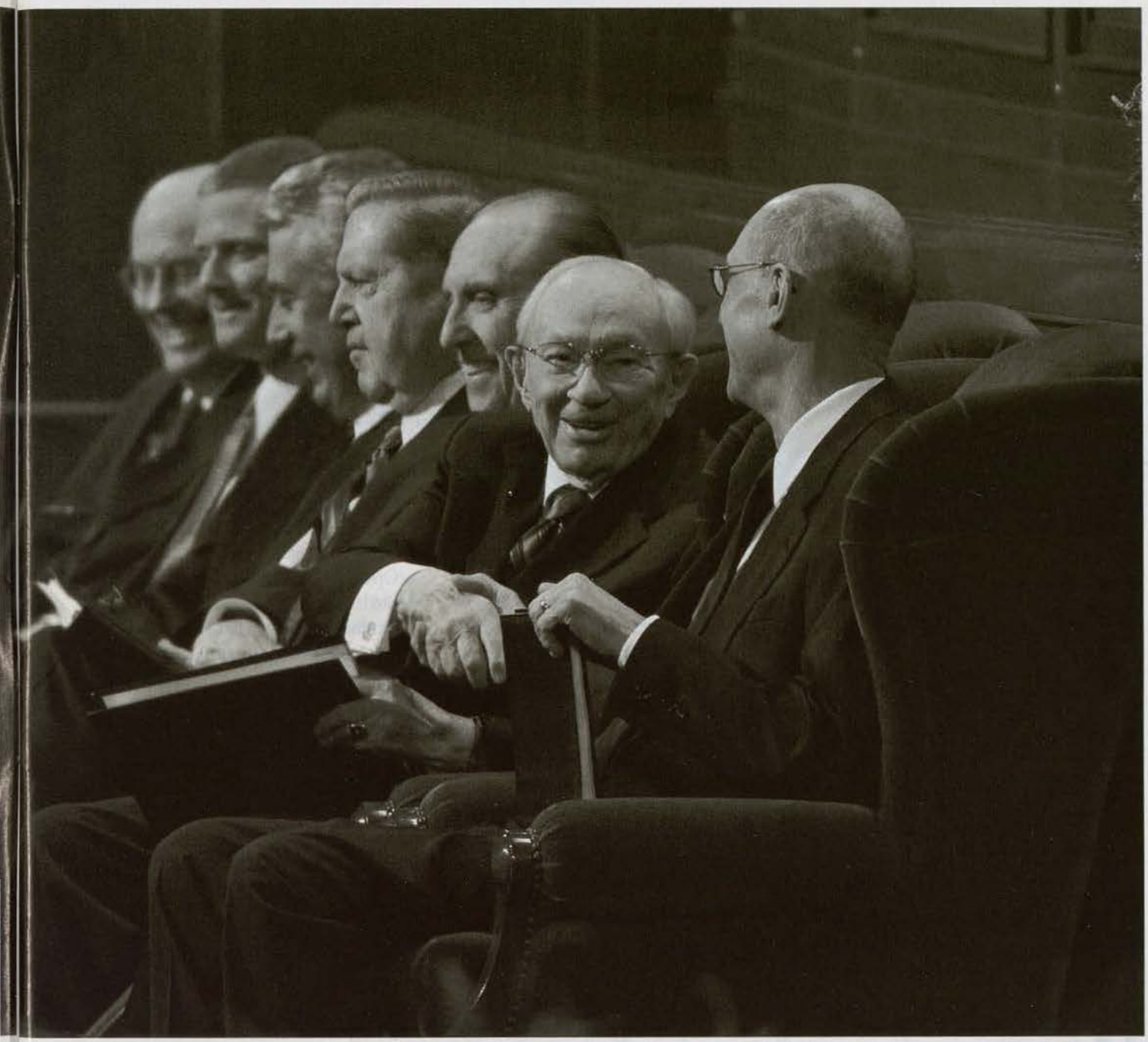

Voorafgaand aan een conferentiebijeenkomst (v.l.n.r.): ouderling Quentin L. Cook, ouderling David A. Bednar, ouderling Dieter F. Uchtdorf, ouderling Jeffrey R. Holland, President Thomas S. Monson; president Gordon B. Hinckley en President Henry B. Eyring praten even met elkaar.

en H. Ross Workman als lid van het Tweede Quorum der Zeventig.

Wie zich kunnen vinden in een woord van dank voor deze broeders, maken dit kenbaar.

Wij stellen u voor de ouderlingen Claudio R. M. Costa, Steven E. Snow, en Walter F. González steun te verlenen als lid van het Presidium van de Quorums der Zeventig.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie niet, eveneens.

Wij stellen u voor de andere algemene autoriteiten, gebiedszeventigers en algemene presidiums van de hulporganisaties zoals die nu in functie zijn, steun te verlenen.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie er niet mee instemt, maakt dit kenbaar.

Naar het zich laat aanzien, is de steunverlening unaniem bevestigend. Dank u, broeders en zusters, voor uw schragende geloof en gebeden. Wij verzoeken president Eyring en de ouderlingen Cook en González om hun plaats op het podium in te nemen. ■

De zwakken en eenvoudigen van de kerk

PRESIDENT BOYD K. PACKER
Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

De Heer zal het ene lid nooit hoger of lager achten dan het andere.

We brengen eer aan president James E. Faust. Wij missen hem. Zijn geliefde vrouw, Ruth, is vanochtend in ons midden. Wij betuigen haar onze liefde. We verwelkomen de broeders die zojuist tot de posities zijn benoemd die president Hinckley heeft behandeld.

Namens allen die vandaag zijn gesteund, beloof ik u plechtig dat we het in ons gestelde vertrouwen niet zullen beschamen.

We hebben steun verleend aan de algemene functionarissen van de kerk in een plechtige, gewijde handeling. Deze procedure vindt plaats als leidinggevenden of leerkrachten worden geroepen voor of ontheven van een functie, of in geval van een reorganisatie in een ring, wijk, quorum of hulporganisatie (zie LV 124:123, 144; zie ook LV 20:65–67; 26:2). Zij is eigen aan De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

We weten altijd wie er is geroepen om te leiden of te onderwijzen en we zijn in de gelegenheid om de handeling te steunen of af te wijzen. De procedure is niet ontsproten aan het brein van mensen, maar wordt uitgelegd in de openbaringen: 'Het [zal] niemand [...] worden gegeven uit te gaan om mijn evangelie te prediken, of om mijn kerk op te bouwen, tenzij hij is geordend door iemand die het gezag daartoe bezit, en *het de kerk bekend is* dat hij bevoegd is en door de hoofden van de kerk op de juiste wijze geordend is' (LV 42:11; cursivering toegevoegd). Op die manier wordt de kerk beschermd tegen indringers die een quorum, een wijk, een ring of de kerk willen overnemen.

Er is nog een beginsel dat eigen is aan de kerk van de Heer. Alle onderwijs- en leidinggevende functies worden vervuld door leden van de kerk. Ook dat wordt in de Schrift uitgelegd. In een vers in de Leer en Verbonden wordt voor eens en altijd de orde van leiderschap vastgesteld. Het was ongekend en zeker niet de gewoonte in de christelijke kerken van toen en nu:

'Welnu, omdat Ik, de Heer, de rampspoed kende die de bewoners der aarde zou overkomen, heb Ik mij gericht tot mijn dienstknecht Joseph Smith jr. en heb tot hem gesproken vanuit de hemel en hem geboden gegeven (...)

'De zwakke dingen der wereld zullen tevoorschijn treden en de machtige en sterke afbreken. (...)

'Maar opdat ieder mens zou kunnen spreken in de naam van God, de Heer, ja, de Heiland der wereld.

'Opdat ook geloof kon toenemen op aarde;

'Opdat mijn eeuwigdurend verbond kon worden gevestigd;

'opdat de volheid van mijn evangelie door de zwakken en eenvoudigen zou worden verkondigd aan de einden der wereld en voor koningen en heersers.

'Zie, Ik ben God en heb het gesproken; deze geboden zijn van Mij, en zijn mijn dienstknechten gegeven in hun zwakheid naar de wijze van hun taal, opdat zij tot inzicht konden komen' (LV 1:17, 19–24).

Ik ben heel dankbaar voor deze verzen, waarin wordt uitgelegd dat de Heer van de 'zwakke dingen der wereld' gebruik zal maken.

Het is aan ieder lid om een roeping te accepteren.

President J. Reuben Clark jr. heeft gezegd: 'In dienst van de Heer maakt het niet uit waar je dient, maar hoe je dient. In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen neemt ieder de plek in waartoe hij wordt geroepen, een plek die hij ambieert noch afwijst.' (Conference Report, april 1951, p. 154.) De kerk heeft geen professionele geestelijken. Wereldwijd worden de leidinggevende functies vervuld door gewone leden

van de kerk. Wij kennen geen seminaries om personen daartoe op te leiden.

Alles wat in de kerk plaatsvindt—leiden, lesgeven, roepen, ordenen, bidden, zingen, avondmaalbediening, pastorale zorg en al het andere — wordt door gewone leden gedaan, 'de zwakke dingen der wereld'.

De andere christelijke kerken hebben moeite geestelijken te roepen. Wij kennen dat probleem niet. Is het evangelie eenmaal gepredikt en de kerk georganiseerd, dan is er een onuitputtelijke bron aan getrouwe broeders en zusters met dat getuigenis die bereid zijn om gehoor te geven aan de roeping. Zij wijden zich toe aan het werk van de Heer en houden zich aan de normen die daarvoor gelden.

De leden hebben na hun doop de Heilige Geest op zich bevestigd gekregen (zie LV 33:15; 35:6). De Heilige Geest onderwijst en troost hen. Dat maakt hen ontvankelijk voor raad, leiding en terechtwijzing, wat hun functie of behoefte ook is. (Zie Johannes 14:26; LV 50:14; 52:9; 75:10.)

Dit beginsel onderscheidt de kerk van alle andere christelijke kerken in de wereld. We bevinden ons in de uitzonderlijke positie dat we een eindeloze reeks leerkrachten en leidinggevenden hebben in elke natie, stam, taal en volk, waar ook ter wereld. Er bestaat een unieke gelijkheid onder de leden. Niemand dient zich hoger te achten dan een ander (zie LV 38:24–25). 'Bij God [is] er geen aanneming des persoons, maar onder elk volk is wie Hem vereert en gerechtigheid werkt, Hem welgevallig' (Handelingen 10:34–35; zie ook Romeinen 2:11; LV 1:35; 38:16).

Lang geleden was ik de huisonderwijzer van een heel oude zuster. Ik kreeg een paar wijze levenslessen.

Toen ze nog een meisje was, kwam president Brigham Young naar Brigham City, een grote gebeurtenis in de stad die naar hem was vernoemd. Ter ere van hem werden de in wit geklede jeugdwerkkinderen met een mand vol bloemen aan de kant van de weg opgesteld om die voor de koets van de president van de kerk te strooien.

Dat zat haar niet lekker. In plaats van bloemen rond te strooien, schopte ze een steen voor de koets terwijl ze riep: 'Hij is heus geen sikkepit beter dan mijn opa Lovelund.' Dat werd gehoord en daarvoor kreeg ze de wind van voren.

Ik ben er heel zeker van dat president Brigham Young de eerste zou zijn om het met de kleine Janie Steed eens te zijn. Hij zou zichzelf niet hoger achten dan opa Lovelund of enig ander waardig lid van de kerk.

De Heer was er heel duidelijk in: 'Maar wie onder u groot wil worden, zal uw dienaar zijn' (Matteüs 20:27). 'Die is aangewezen om de grootste te zijn, ook al is hij de minste en aller dienstknecht' (LV 50:26).

Toen ik jaren geleden een aanstelling kreeg die ervoor zorgde dat mijn foto in de krant kwam, schijnt een van mijn voormalige docenten nogal verbaasd gezegd te hebben dat 'dit bewees dat je aan een kikker niet kunt zien hoe hoog hij kan springen!'

Dat beeld van een kikker in de modder illustreert goed hoe incapabel ik mij voelde als ik geconfronteerd werd met nieuwe taken.

Die gevoelens zorgen ervoor dat iemand zich nooit meer superieur aan een ander voelt, aan niemand.

Lange tijd heb ik met iets anders geen raad geweten. 46 jaar geleden was ik een 37-jarige toezichthouder seminarie. Mijn kerkroeping in de wijk Lindon was assistent-leerkracht.

Tot mijn grote verbazing moest ik bij president David O. McKay langskomen. Hij pakte mijn beide handen vast en riep mij als een van de algemene autoriteiten, als assistent van

Ouderling Quentin L. Cook (links), ouderling David A. Bednar (midden), en ouderling Dieter F. Uchtdorf lachen voorafgaand aan een conferentiebijeenkomst om een kwinkslag.

het Quorum der Twaalf Apostelen.

Een paar dagen later ging ik naar Salt Lake City om door het Eerste Presidium te worden aangesteld als een van de algemene autoriteiten van de kerk. Het was de eerste keer dat ik het Eerste Presidium ontmoette: president David O. McKay en zijn raadgevers, president Hugh B. Brown en president Henry D. Moyle.

President McKay legde uit dat het een van de taken van een assistent van de Twaalf was om naast het Quorum der Twaalf Apostelen als bijzondere getuige naar voren te treden en te getuigen dat Jezus de Christus is. Wat hij vervolgens zei, overrompelde mij: 'Voordat we je aanstellen, willen we eerst dat je je getuigenis aan ons geeft. We willen weten of je zo'n getuige kunt zijn.'

Ik deed het zo goed mogelijk. Ik gaf mijn getuigenis zoals ik dat in een vasten-en-getuigenisdienst in mijn wijk zou hebben gedaan. Het Eerste Presidium leek tevreden te zijn en stelde mij vervolgens aan.

Dat stelde mij voor een raadsel, omdat ik er altijd van was uitgegaan dat iemand die voor een dergelijk ambt werd geroepen wel een uitzonderlijk, apart en uitermate bijzonder getuigenis en grote geestelijke kracht moest hebben.

Het heeft mij lang beziggehouden totdat ik uiteindelijk inzag dat ik al had wat er voor nodig was: een bestendig getuigenis in mijn hart van de herstelling van de volheid van het evangelie door de profeet Joseph Smith, dat we een hemelse Vader hebben en dat Jezus Christus onze Verlosser is. Misschien wist ik er niet alles van, maar ik had een getuigenis, en ik was bereid om bij te leren.

Ik verschilde in wezen niet van de mensen over wie in het Boek van Mormon wordt gesproken: 'En wie tot Mij komt met een gebroken hart en een verslagen geest, die zal Ik dopen met vuur en met de Heilige Geest, zoals de Lamanieten wegens hun geloof in Mij ten tijde van hun bekering werden gedoopt met vuur en met de Heilige Geest; *en zij wisten het niet*' (3 Nephi 9:20; cursivering toegevoegd).

Door de jaren heen heb ik gezien hoe enorm belangrijk dat eenvoudige getuigenis is. Ik ben gaan begrijpen dat onze hemelse Vader de Vader van onze geest is (zie Numeri 16:22; Hebreeën 12:9; LV 93:29). Hij is een vader met alle milde gevoelens die een vader hebben kan. Jezus heeft gezegd: 'Want de Vader zelf heeft u lief, omdat gij Mij hebt liefgehad en geloofd hebt, dat Ik van God ben uitgegaan' (Johannes 16:27).

Jaren geleden was ik met president Marion G. Romney in Genève in vergadering met zendingspresidenten en hun echtgenotes. Hij vertelde hun dat hij vijftig jaar daarvoor als jonge zendeling in Australië in de late namiddag naar de bibliotheek was gegaan om te studeren. Toen hij naar buiten kwam, was het avond. Hij keek omhoog naar de sterrenhemel en toen gebeurde het. De Geest raakte hem aan. In zijn ziel ontlook een stellig getuigenis.

Hij vertrouwde de zendingspresidenten toe dat hij als lid van het Eerste Presidium echt niet stelliger wist dat God de Vader leeft, dat Jezus de Christus, de Zoon van God, de Eniggeborene van de Vader is, en dat de volheid van het evangelie is hersteld dan hij vijftig jaar eerder als zendeling in Australië wist. Hij zei dat zijn getuigenis was veranderd in die zin dat het veel makkelijker was geworden om een antwoord van de Heer te krijgen. De Heer was veel dichterbij en hij kende de Heer nu veel beter dan vijftig jaar daarvoor.

Onder ons bestaat de tendens om te denken dat de algemene autoriteiten van de kerk hoger zijn en van meer waarde voor de kerk of hun gezin dan het gewone lid. Om de een of andere reden hebben we het gevoel dat ze bij de Heer in hoger aanzien staan dan wij. Maar zo werkt het gewoon niet!

Mijn vrouw en ik zouden heel teleurgesteld zijn als onze kinderen zouden denken dat wij vinden dat wij meer waarde hebben voor de familie of de kerk dan zij, of als ze zouden denken dat de ene roeping in de kerk hoger wordt aangemerkt dan de andere, dat de ene roeping minder belangrijk is dan de andere.

Onlangs is een van onze zoons gesteund als wijkzendingsleider. Zijn vrouw vertelde ons hoe blij hij was met die roeping. Hij kan die goed combineren met zijn drukke baan. Hij is een zendeling in hart en nieren en zijn kennis van de Spaanse taal, die hij sinds zijn zending heeft bijgehouden, zal goed van pas komen. Ook wij zijn heel, heel blij voor hem.

Maar hoe mijn zoon en zijn vrouw

hun kleine kinderen opvoeden is veel belangrijker dan wat ze in en buiten de kerk kunnen doen. Niets is belangrijker voor de Heer dan hun verknochtheid aan elkaar en aan hun kleine kinderen. En dat geldt ook voor al onze andere kinderen. Alle activiteiten in de kerk zijn op het gezin gericht.

De algemene autoriteiten van de kerk zijn net als u, en u bent net als wij. U heeft hetzelfde recht op openbaring voor uw gezin, voor uw werk en voor uw roepingen als wij.

Het is tevens waar dat er een bepaalde orde in de kerk is. Als u tot een functie wordt geroepen, ontvangt u openbaring die bij die functie hoort, niemand anders krijgt die.

De Heer zal het ene lid nooit hoger of lager achten dan het andere. Zo werkt het gewoon niet! Denk eraan dat Hij een vader is — onze Vader. 'Bij God [is] er geen aanneming des persoons.'

Wij zijn niet belangrijker voor de ontvouwing van Gods werk dan broeder en zuster Tuotai Paletu'a uit Nuku'alofa (Tonga) waren; of broeder en zuster Carlos Cifuentes uit Santiago (Chili); of broeder en zuster Peter Dalebout uit Nederland; of broeder en zuster Tatsui Sato uit Japan; of de honderden anderen die ik op mijn reizen heb ontmoet. Zo werkt het gewoon niet.

En de kerk gaat voorwaarts. Zij rust op de schouders van goede leden die een gewoon leven leiden in een gewoon gezin, maar die zich laten leiden door de Heilige Geest en het licht van Christus, dat in hen is.

Ik getuig dat het evangelie waar is en dat de waarde van de ziel — iedere ziel — groot is in Gods ogen en dat het een grote zegen is om lid te zijn. Ik heb het getuigenis dat ik voor mijn roeping nodig heb. Ik heb het al sinds de tijd dat ik oog in oog stond met het Eerste Presidium. Ik geef het u in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Samen alles doorstaan

BISSCHOP RICHARD C. EDGLEY
Eerste raadgever in de Presiderende Bisschap

De wijk is er om te voorzien in de behoeften van hen die zelfs de moeilijkste en hartverscheurendste beproevingen doormaken.

Enkele jaren geleden schreef een humorcolumnist voor een plaatselijke krant over een serieus en diepzinnig onderwerp. Ik citeer uit zijn artikel: 'Als je een kerkgaande mormoon in Utah bent, houdt dat in dat je zo nauw met je medewijkleden omgaat dat er niet veel gebeurt waarvan de hele wijk niet binnen maximaal vijf minuten op de hoogte is.'

Hij schrijft verder: 'Een dergelijke nauwe omgang kan erg indringend zijn. (…) Maar het is toevallig ook een van onze sterkste punten.'

Hij schrijft vervolgens: 'Dinsdag zag ik op mijn werk het middagjournaal op televisie. Er was bij een verkeersongeluk een bestelwagen compleet vernield. Een jonge moeder en twee kleine kinderen waren per helikopter en per ziekenwagen naar de eerste hulp gebracht. (…) Uren later hoorde ik dat de wagen toebehoorde aan het jonge echtpaar dat in Herriman tegenover mij woonde — Eric en Jeana Quigley.

'Ik zie de Quigleys niet alleen in de kerk, maar (…) we hadden de avond voor het ongeluk samen met hen gegeten op een buurtfeest. Onze kleinkinderen hadden met hun dochters, Bianca en Miranda gespeeld. (…)

'De veertien maanden oude Miranda had ernstige verwondingen aan het hoofd opgelopen en overleed drie dagen later in het Primary Children's Hospital.

'En nu komt er wat we aan al die nieuwsgierigheid (…) hebben. Hoewel dit ongeluk kilometers bij hun huis vandaan gebeurde, was het letterlijk nét gebeurd toen iemand van onze wijk al met zijn auto ter plekke was en het wrak doorzocht. De rest van de wijk wist ervan voordat de politie en de ziekenwagens arriveerden.

'Er gingen wijkleden naar alle drie de ziekenhuizen, ze belden Eric op zijn werk, en ze stelden werkploegen in. Mensen die niet meteen ergens

mee konden helpen, stonden te springen om zich op een andere manier verdienstelijk te maken.

'Binnen 48 uur was het gazon van de Quigleys gemaaid, het huis schoongemaakt, de was gedaan, de koelkast gevuld, de kinderen gevoed en was er bij de plaatselijke bank een rekening geopend waar geld op kon worden gestort. Als ze een hond hadden gehad, zouden we die nog in bad hebben gedaan.'

De auteur besluit met deze inzichtelijke opmerking: 'Er is een positieve kant aan de groepsmicroscoop waaronder mijn wijk leeft (...): wat enkelen overkomt, overkomt ons allemaal.' ('Well-Being of Others Is Our Business', *The Salt Lake Tribune*, 30 juli 2005, p. C1.)

Het medeleven en de diensten die zorgzame wijkleden betoonden als gevolg van dit tragische ongeluk, zijn niet uniek. In het Boek van Mormon legde de profeet Alma het volgende uit aan nieuwe volgelingen van Christus: '[Gij zijt] verlangend [...] tot de kudde Gods toe te treden en zijn volk te worden genoemd en gewillig [...] elkaars lasten te dragen, opdat zij licht zullen zijn; ja, en gewillig [...] te treuren met hen die treuren; ja, en hen te vertroosten die vertroosting nodig hebben.' Daarom, legde Alma uit, waren zij klaar voor de doop (zie Mosiah 18:8–9). Deze tekst legt de basis voor de meest mededogende manier van zorg en bediening.

De wijk is er om te voorzien in de behoeften van hen die zelfs de moeilijkste en hartverscheurendste beproevingen doormaken. De bisschop, die vaak als de 'vader' van de wijk wordt gezien, is er om raad te geven en hulpbronnen aan te spreken. Maar er zijn ook nog Melchizedekse en Aäronische-priesterschapsleiders, het ZHV-presidium, huisonderwijzers, huisbezoeksters en de andere wijkleden — altijd de wijkleden. Ze zijn er allemaal om troost en medeleven toe te dienen in tijden van nood.

In mijn eigen omgeving hebben we ons deel aan hartverscheurende drama's meegemaakt. In oktober 1998 overleed de negentienjarige Zac Newton, die slechts drie huizen verderop woonde, aan de gevolgen van een tragisch auto-ongeluk.

Nog geen twee jaar later, in juli, kwam de negentienjarige Andrea Richards, die recht tegenover de Newtons woonde, om bij een auto-ongeluk.

Op een zaterdagmiddag in juli 2006 lieten Travis Bastian, een teruggekeerde zendeling van 28 jaar, en zijn vijftienjarige zus, Desiree, die schuin tegenover ons woonden, het leven bij een verschrikkelijk auto-ongeluk.

Een maand later, in augustus 2006, vond Eric Gold, die 32 jaar was en in het huis naast ons opgegroeid was, voortijdig de dood. En andere mensen in de buurt hebben in stilte hartverscheurende dingen meegemaakt waar alleen zijzelf en God van afweten.

Na het verlies van die vijf jonge mensen zou je kunnen aannemen dat dit een ongebruikelijk aantal beproevingen is voor zo'n kleine buurt. Maar ik denk graag dat het aantal alleen maar zo hoog lijkt omdat de leden van een hechte, zorgzame wijk het weten wanneer er een dringende behoefte is. En het is een wijk met leden die gehoor geven aan de aansporing van Alma en de Heiland — leden die zorgzaam en liefdevol zijn en elkaars lasten dragen, leden die bereid zijn te rouwen met hen die rouwen, leden die bereid zijn om hen te troosten die vertroosting nodig hebben, leden die alles samen doorstaan.

Bij elk van die voorvallen zagen we een inspirerende uitstorting van liefde, dienstbetoon en medeleven. Bisschoppen kwamen langs, huisonderwijzers en huisbezoeksters kwamen in actie, en quorums van Melchizedekse en Aäronische priesterschap en de ZHV zorgden ervoor dat er in geestelijke en materiële behoeften werd voorzien. Er werden koelkasten gevuld, huizen schoongemaakt, gazons gemaaid, heggen gesnoeid, omheiningen geschilderd, zegens gegeven, en er werden zachte schouders ter beschikking gesteld om op uit te huilen. De leden waren overal.

In elk van die gevallen zeiden de gezinsleden die een dierbare hadden verloren achteraf dat hun geloof versterkt was, hun liefde voor de Heiland en hun dankbaarheid voor de verzoening vergroot, en dat zij erg dankbaar waren voor een organisatie die inspeelt op de grootste emotionele en geestelijke noden van haar leden. Deze gezinnen zeggen nu dat zij door hun tegenspoed de Heer hebben leren kennen. Ze vertellen dat ze door hun verdriet ook veel fijne dingen hebben meegemaakt. Ze getuigen dat er uit verdriet zegeningen kunnen voortkomen. Zij loven de Heer en willen met de woorden van

Job zeggen: 'De Here heeft gegeven, de Here heeft genomen, de naam des Heren zij geloofd' (Job 1:21).

Door als wijkleden de lasten van anderen te dragen, hebben we deze lessen geleerd:

1. De organisatie van de Heer is volledig in staat om te *weten* wie de grootste emotionele en geestelijke behoeften hebben, en voor hen te *zorgen*.
2. Door tegenspoed *kunnen* we dichter tot God komen en opnieuw meer waardering krijgen voor het gebed en de verzoening, die pijn, verdriet en lijden in al hun verschijningsvormen omvat.
3. Leden die een tragische gebeurtenis meemaken, ondervinden vaak een toename in liefde, mededogen en begrip. Zij zijn vaak zowel de eersten als de laatsten die anderen troost en medeleven betonen, en de meest effectieve.
4. Net als in een familie, komen de leden van een wijk dichter tot elkaar als ze samen iets doorstaan — wat één van hen overkomt, overkomt hen allen.
5. En, misschien wel als belangrijkste: we kunnen allemaal liefdevoller en zorgzamer worden omdat we allemaal onze eigen beproevingen en ervaringen hebben om mee te vergelijken. Samen kunnen we het doorstaan.

Ik verheug mij dat ik tot zo'n liefdevolle en zorgzame organisatie behoor. Niemand weet beter hoe hij andermans lasten moet dragen, met de treurenden moet treuren en hen moet troosten die vertroosting nodig hebben. Ik noem dat alles 'samen doorstaan'. Wat één van ons overkomt, overkomt ons allen. Wij doorstaan het samen.

Mogen wij een werktuig zijn om de last van anderen te verlichten, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Het gezin sterken

MARY N. COOK
Tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

De Heer vertrouwt erop dat jullie je familie helpen om de verhoging te ontvangen.

Elke zondag zeggen jongevrouwen van de kerk van Mongolië tot Manchester tot Mississippi deze geïnspireerde woorden op: '[Wij] bereiden ons [voor] om ons gezin te sterken, heilige verbonden te sluiten en na te komen, de tempelverordeningen te ontvangen en de zegeningen van verhoging te genieten.' ('Jongevrouwenthema', *Persoonlijke vooruitgang* [boekje, 2001], p. 5).

Hoewel dat het jongevrouwenthema is, geldt het voor alle jongeren in de kerk. Ik hoop dat ik jullie kan helpen, jonge broeders en zusters, om te begrijpen hoezeer jullie door je gedrag je familieleden kunnen sterken, ongeacht jullie omstandigheden. Ik begrijp bijvoorbeeld dat velen van jullie misschien wel het enige kerklid in je familie zijn.

In *Voor de kracht van de jeugd* worden wij erop gewezen dat 'tot een gezin [...] behoren [...] een grote zegen [is].' (...) Niet ieder gezin is hetzelfde, maar ieder is belangrijk in het plan van onze hemelse Vader.' ([boekje 2001], p. 10.)

Alle gezinnen moeten gesterkt worden, of ze nu een ideaal of een probleemgezin zijn. En *jullie* kunnen ze sterken. In feite zouden jullie in veel gezinnen wel eens de enige bron van geestelijke kracht kunnen zijn. De Heer vertrouwt erop dat jullie je familie de zegeningen van het evangelie bieden.

Het is belangrijk om er een gewoonte van te maken rechtschapen te leven, want dan kun je je familie een goed voorbeeld geven, wat voor vorm die familie ook aanneemt.

Als je rechtschapen leeft, zul je met dat voorbeeld je familie sterken. President Hinckley gaf de jongevrouwen tijdens de algemene jongevrouwenbijeenkomst afgelopen voorjaar vier stappen waarmee ze niet alleen zelf van geluk verzekerd zijn, maar waarmee ze bovendien hun familie tot zegen zijn. Hij zei tegen een ieder van ons: '(1) bid; (2) studeer; (3) betaal je tiende; en (4) woon je bijeenkomsten bij.' ('Laat deugd onophoudelijk uw gedachten sieren', *Liahona*, mei 2007, p. 115).

Als je dagelijks in gebed om de hulp van de Heer vraagt, zal dat je familie grote zegeningen geven. Vraag jezelf eens af: 'Wie in mijn familie zou

baat hebben bij mijn persoonlijke gebeden?' 'Wat kan ik doen om het gezinsgebed aan te moedigen en te steunen?'

Door je eigen studie van de Schriften leer je de Heiland en zijn leringen kennen. Door zijn voorbeeld weet je hoe je je familieleden moet liefhebben, dienen en vergeven. Bedenk eens hoe je je begrip van de Schriften met je familie zou kunnen delen.

President Hinckley heeft ons verscheidene malen aangespoord om ons zo veel mogelijk te scholen (zie *Liahona,* mei 2007, p. 116). Je ouderlijk gezin heeft nu al veel aan je opleiding, maar je bent je toekomstige gezin er beslist mee tot zegen. Wat kun je nú al doen om je op een goede opleiding voor te bereiden?

President Hinckley leerde ons: 'Hoewel tiende het betalen van geld is, is het veel belangrijker dat je het in geloof betaalt' (*Liahona,* mei 2007, p. 117). Krijg je al de zegeningen van het betalen van tiende — in geloof? Als je dit gebod gehoorzaamt, zal de Heer 'de vensters van de hemel (...) openen' (Maleachi 3:10) om jou en je familie te zegenen.

Hoe kan het bijwonen van bijeenkomsten — vooral de avondmaalsdienst — jou en je familie tot zegen zijn? Als je geregeld deelneemt aan het avondmaal, is het makkelijker om je aan je doopverbond te houden. Als je goed leeft en wekelijks dit verbond hernieuwt, kom je in aanmerking voor de leiding van de Geest. De Heilige Geest zal je leiden en je ingeven wat je moet doen om je familie tot zegen te zijn.

Als je je aan deze rechtschapen levenswijze houdt, word je gezegend en ontwikkel je een geestelijke basis die je in staat stelt om je familie door je voorbeeld te sterken. In 1 Timoteüs leert Paulus ons dat je een goed voorbeeld kunt zijn, hoe jong je ook bent: 'Niemand schatte u gering om uw jeugdige leeftijd, maar wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid' (1 Timoteüs 4:12).

In het onderdeel van *Voor de kracht van de jeugd* dat over het gezin gaat, staan enkele uitstekende voorbeelden van manieren om thuis 'een voorbeeld voor de gelovigen' te zijn:

'Wees opgewekt, behulpzaam en houd rekening met anderen. (...) Bekommer je om de behoeften van de andere gezinsleden. (...)

'Eer je ouders door liefde en respect voor hen te tonen en door gehoorzaam te zijn. (...) Doe mee aan gezinsactiviteiten en -tradities, zoals het gezinsgebed, de gezinsavond en schriftstudie. Door dergelijke tradities wordt het gezin versterkt en verenigd. (...)

'Versterk je relatie met je broers en zussen. Ze kunnen je beste vrienden worden.' (*Voor de kracht van de jeugd,* pp. 10–11.)

Een goed voorbeeld geven is vaak de beste manier om iemand iets te leren. Wie in je familie zou iets kunnen hebben aan je voorbeeld — een broer of zus, je moeder of vader?

Ik zal je een voorbeeld geven uit mijn eigen leven, waaruit blijkt dat mijn broers levenswijze en voorbeeld onze familie eeuwige zegeningen bracht.

Mijn broer en ik zijn geboren uit 'goede ouders' (1 Nephi 1:1) die ons liefhadden en zich grote opofferingen voor ons getroostten, maar onze familie had de zegeningen van de heilige tempelverordeningen niet.

Vele jaren geleden kregen we eind december op een dag een brief van mijn broer, die op zending was in het noorden van Californië. Op de envelop stond de aanwijzing: '*Pas* openmaken als jullie er *allemaal* zijn!'

Mijn vader, moeder en ik kwamen bij elkaar om zijn brief van zeven getypte kantjes open te maken, en we lazen zijn getuigenis van het gebed. Aan de hand van de Schriften zette hij de leer van de eeuwige aard van het gezin uiteen. We lazen hoe hij door

vasten en bidden zijn onderzoekers had geholpen om zich voor te bereiden op de verordening van de doop. Hij verzekerde ons dat ook onze familie door vasten en bidden zegeningen kon ontvangen. En toen kwam zijn uitdaging: 'De bisschop van de wijk Stanford sprak enkele maanden geleden over een onderwerp dat mij erg raakte. (...) Zijn toespraak heeft me aan het denken gezet over de vraag wat ik in mijn leven wil bereiken. En wat ik het allerliefst wil bereiken, heeft met mijn familie te maken (...) en spreekt voor zich, namelijk dat ik in het huis van de Heer voor tijd en eeuwigheid aan jullie verzegeld wil worden, papa en mama. Ik houd heel veel van jullie en wil dat onze familie in de eeuwigheid samen is.'

En toen besloot hij met deze woorden: 'Moge de Heer jullie leiden in deze belangrijke beslissing, en ik bid dat jullie als gezin samen zullen bidden.'

Ik had als tiener ook al gebeden om die zegen voor ons gezin. Deze brief gaf mij hoop dat mijn rechtschapen verlangen uit kon komen.

Het nieuwe jaar was een gelegenheid voor onze familie om wat veranderingen aan te brengen. In de maanden die volgden, stelden we enkele rechtschapen familiegewoontes in. We baden samen, bestudeerden de tempelverordeningen, betaalden tiende en gingen geregeld samen naar de kerk. Kort nadat mijn broer terug was gekomen, waren we klaar om de tempelverordeningen te ontvangen. Toen we in de tempel rond het heilig altaar knielden en als familie voor tijd en alle eeuwigheid werden verzegeld, wist ik dat de Heer de gebeden van ons gehoord en verhoord had.

Kunnen jullie iets betekenen voor je familie? Ja, dat kunnen jullie! Ik vraag me nog vaak af hoeveel eeuwige vooruitgang onze familie had gemaakt als mijn broer die indrukwekkende brief niet had geschreven. Ons leven veranderde door zijn goede voorbeeld.

Ouderling Robert D. Hales heeft ooit gezegd: 'Als onze ouders ons geen goed voorbeeld hebben gegeven, is het aan ons om de cirkelgang te doorbreken. (...) Iedereen kan leren het beter te doen en daarmee familieleden nu tot zegen zijn, en komende generaties de juiste tradities bijbrengen.' ('How Will Our Children Remember Us?', *Ensign,* november 1993, p. 10).

Bedenk: 'Het gezin staat centraal in Gods plan voor de eeuwige bestemming van zijn kinderen.' (*Het gezin:* een proclamatie aan de wereld', *Liahona,* oktober 2004, p. 49). Een eeuwig gezin bestaat uit individuen. 'Doe jouw deel om thuis een fijne sfeer te scheppen.' (*Voor de kracht van de jeugd*, p. 10.) Wen jezelf rechtschapen gewoontes aan. En wees een voorbeeld voor de gelovigen. De Heer vertrouwt erop dat jullie je familie helpen om de verhoging te ontvangen.

Ik weet dat Jezus Christus leeft. Hij kent je en heeft je lief. Hij heeft mij en mijn familie gezegend, en ik weet dat Hij jou en jouw familie ook zal zegenen. Daarvan getuig ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Waarom zijn wij lid van de enige ware kerk?

OUDERLING ENRIQUE R. FALABELLA
van de Zeventig

De waardevolste kracht die wij kunnen bezitten, is de schat van een persoonlijk getuigenis van onze Heer Jezus Christus.

Waarom zijn wij lid van de enige ware kerk? Hoewel ik die vraag niet voor alle 13 miljoen leden van de kerk kan beantwoorden, wil ik vanuit mijn hart een paar antwoorden aandragen die waarschijnlijk aansluiten op uw eigen antwoorden.

Eeuwige rijkdommen

'Zie, wie het eeuwige leven heeft, is rijk' (LV 6:7).

Rijkdom, ik wist niet wat het was toen ik klein was. We waren thuis met zijn vijven: mijn vader en vier kinderen. Mijn moeder overleed toen ik vijf was. Met mijn vaders karige inkomen kochten we eten; de aanschaf van kleding werd zo lang mogelijk uitgesteld.

Op zekere dag vroeg ik mijn vader zorgelijk: 'Papa, waarom koopt u geen nieuwe schoenen voor me? Kijk eens, ze zijn versleten en kijk, een gat, u kunt mijn grote teen zien zitten.'

'Dat maken we wel', antwoordde hij, waarna hij mijn schoenen met zwarte schoensmeer poetste. Toen hij klaar was, zei hij: 'Kijk, zo goed als nieuw.'

'Nee,' zei ik, 'ik kan nog steeds mijn grote teen zien.'

'Ook daar weet ik wat op', zei hij. Hij pakte nogmaals de schoensmeer en smeerde wat op mijn teen, en niet veel later glom die net als mijn schoenen. Zo vroeg in mijn leven leerde ik al dat geluk niet afhangt van geld.

In de loop van de tijd onderwezen twee zendelingen ons in de *rijkdommen* van het herstelde evangelie, de leer van het heilsplan en eeuwige gezinnen. We lieten ons dopen. En toen mijn vader aan de roeping van districtspresident begon, wilde hij allereerst naar de tempel gaan om de zegeningen te ontvangen die voortvloeien uit dat offer. De reis was vijftien dagen en achtduizend kilometer lang, een reis met hindernissen, slechte wegen, ongerieflijke bussen, zonder echt de weg te weten, maar met grote hoop in de verordeningen die we zouden ontvangen.

Toen we in de stad Mesa, in Arizona, aankwamen, reden we over een laan, waarop we in de verte het huis des Heren konden zien liggen, fonkelend en fraai. Ik herinner mij de vreugde die ons hart vulde; spontaan zongen we de Heer lof en eer toe, en bij veel heiligen rolden de tranen over het gezicht.

Later knielde ons gezin neer in de tempel en hoorden wij de prachtige beloften over een eeuwig gezin. We waren er zeker van dat onze moeder, hoewel afwezig, nu voor eeuwig onze moeder was, en we voelden de gemoedsrust die zich van een eeuwig gezin meester maakt.

De belofte van eeuwig leven schonk ons de rijkdommen van de eeuwigheid! 'Zie, wie het eeuwige leven heeft, is rijk' (LV 6:7).

Het herstelde priesterschap

De Kerk van Jezus Christus is een kerk van priesters, 'een koninklijk priesterschap, een heilige natie' (1 Petrus 2:9).

De herstelde kerk voorziet elk gezin van een priesterschapsdrager met de macht Gods om te zegenen. Vaak heb ik thuis het zachte, lieve stemmetje van een klein kind horen zeggen: 'Papa, kunt u mij een zegen geven?' Dan legde ik bij pijn of problemen mijn handen op zijn of haar hoofd en sprak ik een zegen van troost en genezing uit, waarna de invloed van het priesterschap was waar te nemen. De volgende dag hoorde ik dat stemmetje zeggen: 'Bedankt, papa, ik heb lekker geslapen.' We hoeven er niet op uit te gaan om iemand met die macht te zoeken — die is onder ons! Wat een zegen dat we onze kinderen dat beginsel

kunnen bijbrengen! Dit is de enige kerk op aarde die gezinnen een dergelijke zegen verleent.

Door deze macht heb ik al mijn zoons het priesterschap kunnen verlenen en hun aldus de macht Gods kunnen geven om zijn verordeningen te bedienen.

Dat is dus ook een reden waarom ik lid van deze kerk ben, omdat de macht van het priesterschap weer op aarde is en zich zelfs in ons huis heeft gezeteld.

Ons persoonlijk getuigenis

De waardevolste kracht die wij kunnen bezitten, is de schat van een persoonlijk getuigenis van onze Heer Jezus Christus.

We krijgen een getuigenis als we de geboden naleven en erom bidden. 'En de Geest zal u gegeven worden door het gelovige gebed' (LV 42:14), heeft de Heer bij monde van de profeet Joseph Smith gezegd.

Toen mijn zoon Daniel zes jaar was, zag hij dat ik mij zorgen maakte omdat ik een ringconferentie moest bezoeken. Ik wist niet goed wat ik tegen de heiligen moest zeggen. Hij kwam naar mij toe en zei: 'Papa, dat is heel makkelijk.' Zo zien kinderen dat.

'Tja, jongen', zei ik tegen hem. 'Als het zo makkelijk is, zeg jij dan maar waar ik het over kan hebben.'

'Vertel ze over het gebed', zei hij.

'Dat is een goed onderwerp,' zei ik, 'maar dat hebben ze al zo vaak gehoord; wat zou ik daar nog meer over kunnen zeggen?'

'Dat is ook makkelijk, papa. Zeg eerst: "Voordat u met uw hemelse Vader praat, moet u nadenken over wat u Hem wilt vertellen."'

'Dat lijkt mij een geweldig idee', antwoordde ik. 'En dan?'

'Nou, als u erover na hebt gedacht, zegt u het tegen Hem! En als u daar mee klaar bent, wacht u of Hij u iets te zeggen heeft.'

In en door onze gebeden spreekt de Geest tot onze geest en getuigt tot ons dat onze Heiland echt bestaat.

Ik heb veel bewondering voor de liefde die mijn Heiland Jezus Christus mij betoond heeft door uit zijn hemelse huis naar deze wereld te komen, waar de meerderheid zijn boodschap verwierp en Hem tot de dood veroordeelde, hoewel zij niet de macht hadden om Hem te doden. Christus boette voor mijn zonden, voor mijn ziektes, ellende en verdriet. Zijn pijn was onbeschrijflijk; Lucas meldt slechts dat 'zijn zweet werd als bloeddruppels' (Lucas 22:44).

Dat is bovenal de reden voor mijn lidmaatschap in de kerk: de Heilige Geest is mijn hart binnengedrongen en heeft mij laten weten dat Christus leeft, dat Hij de Heiland is, dat Hij voor mijn zonden geboet heeft en dat Hij de weg heeft gebaand, zodat ik, als ik mij aan zijn geboden houd, alle andere beloofde zegeningen kan ontvangen.

Een paar weken geleden is ook mijn vader overleden. Nu meer dan ooit voel ik dank jegens mijn God voor de rijkdom en schoonheid van zijn leer.

En wel omdat het gezinsleven niet hoeft op te houden als we de drempel van de dood zijn overgegaan. Omdat het koninklijke priesterschap op aarde is hersteld. En omdat de Geest tot mijn geest gesproken heeft en mij het getuigenis heeft gegeven dat mijn Heiland Jezus Christus leeft en dat ik, naar mijn getrouwheid, door zijn bemiddeling bij Hem kan wonen. Om deze en andere redenen ben ik lid van de enige ware kerk op het oppervlak der aarde, en daar ben ik eeuwig dankbaar voor. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Eis de kostbare en zeer grote beloften op

OUDERLING SPENCER J. CONDIE
van de Zeventig

De Heer doet gulle beloften en Hij garandeert dat Hij er niet van af zal wijken.

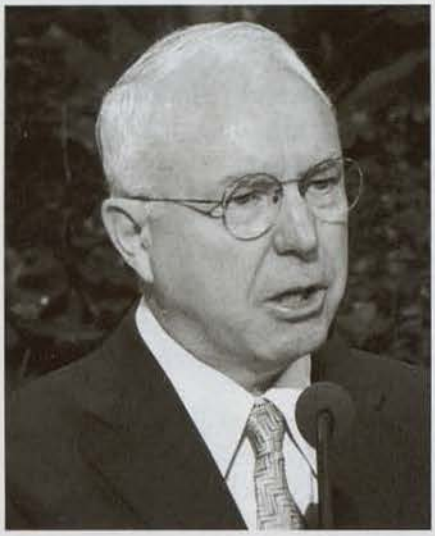

Ik breng u de liefde en groeten over van de getrouwe heiligen in Oceanië.

Het eerste beginsel van het evangelie is geloof in de Heer Jezus Christus. Dit omvat geloof in zijn goddelijke geboorte, zijn hemelse afkomst en het geloof dat Hij onder leiding van zijn Vader de aarde en alles daarop heeft geschapen (zie Johannes 1:10; Mosiah 3:8). De kern van ons geloof in Christus is de verzekering dat door zijn zoenoffer, hoewel onze zonden als scharlaken waren, ze als witte sneeuw zullen worden (zie Jesaja 1:18).

Geloof in Christus omvat de wetenschap dat Hij na zijn kruisiging opstond uit het graf en dat het door zijn opstanding voor alle mensen mogelijk is om weer te leven (zie 1 Korintiërs 15:21–23). Geloof in Christus is de verzekering dat Hij en zijn hemelse Vader verschenen zijn aan de jonge Joseph Smith, waarmee de herstelling van alle dingen in de bedeling van de volheid der tijden mogelijk werd. Jezus Christus is het hoofd van deze kerk, die zijn heilige naam draagt.

Geloof in de Heer Jezus Christus is evident als wij zijn leringen geloven en zijn 'kostbare en zeer grote beloften' opeisen en deel hebben 'aan de goddelijke natuur' (2 Petrus 1:4). Zijn profeten hebben ontelbare beloften verkondigd en de Heer verzekert ons: 'mijn woord zal niet voorbijgaan maar zal geheel worden vervuld, hetzij door mijn eigen stem, hetzij door de stem van mijn dienstknechten, dat is hetzelfde' (LV 1:38).

In deze laatste dagen heeft de Heer geopenbaard: 'Wanneer wij enige zegening van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet waarop zij is gegrond' (LV 130:21). De Heer doet gulle beloften en garandeert dat Hij er niet van af zal wijken, want, zegt Hij: 'Ik, de Heer, ben gebonden, wanneer gij doet wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet wat Ik zeg, hebt gij geen belofte' (LV 82:10).

Kostbare en zeer grote beloften

De talloze kostbare en zeer grote beloften van de Heer omvatten onder meer vergeving van onze zonden, als we 'ze belijden en ze verzaken' (LV 58:43; zie ook LV 1:32). De vensters van de hemel opendoen is een belofte die op te eisen is door hen die getrouw tiende betalen (Maleachi 3:10) en 'grote schatten aan kennis' vinden is de beloning van hen die zich aan het woord van wijsheid houden (LV 89:19).

Onbesmet van de wereld worden, is een belofte aan hen die de sabbat heiligen (zie LV 59:9; Exodus 31:13). Goddelijke leiding en inspiratie zijn beloofd aan hen die zich vergasten 'aan de woorden van Christus' (2 Nephi 32:3) en die de 'Schriften op [zich]zelf toe[passen]' (1 Nephi 19:23).

De Heer heeft ook beloofd: 'En wat gij de Vader ook in mijn naam vraagt dat goed is, en gelovende dat gij zult ontvangen, zie, het zal u gegeven worden' (3 Nephi 18:20). Wij hebben ook de belofte dat de Heilige Geest onze voortdurende metgezel zal zijn als wij 'deugd onophoudelijk [onze] gedachten [laten] sieren' (LV 121:45–46). Wij kunnen bovendien de geestelijk bevrijdende belofte van vasten opeisen, die inhoudt dat 'de boeien der goddeloosheid' losgemaakt worden, 'de banden van het juk' ontbonden worden en 'elk juk verbroken' wordt (Jesaja 58:6).

Wie zich in de heilige tempel laat verzegelen en getrouw zijn verbonden naleeft, ontvangt Gods heerlijkheid, wat 'een volheid en een voortzetting [zal] zijn van nakomelingschap tot in alle eeuwigheid' (LV 132:19).

Soms hebben wij met ons aardse ongeduld misschien niet meer de juiste visie op de kostbare beloften van de Heer en brengen wij onze gehoorzaamheid niet meer in verband met de vervulling van deze beloften. De Heer heeft verklaard:

'Wie ben Ik, zegt de Heer, die heb beloofd en niet heb vervuld?

'Ik gebied en de mensen gehoorzamen niet; Ik herroep en zij ontvangen de zegening niet.

'Dan zeggen zij in hun hart: Dit is niet het werk des Heren, want zijn beloften zijn niet vervuld. Maar wee dezulken, want hun beloning loert beneden en komt niet van boven' (LV 58:31–33).

Vanuit de verte de beloften zien

Geduld, lankmoedigheid en volharden tot het einde zijn belangrijke onderdelen van geloof. De apostel Paulus verwijst naar het geloof van Abel, Henoch, Noach, Abraham en Sara en concludeert: 'In (dat) geloof zijn deze allen gestorven, zonder de beloften verkregen te hebben; slechts uit de verte hebben zij die gezien en begroet, en zij hebben beleden, dat zij vreemdelingen en bijwoners waren op aarde' (zie Hebreeën 11:4–13). Die getrouwe heiligen wisten dat dit aardse leven een reis was en niet hun eindbestemming.

Toen Abraham 75 jaar was, beloofde de Heer hem: 'Ik zal u tot een groot volk maken.' En dat was op een tijd dat Sarai en hij nog geen kinderen hadden (Genesis 12:2). Hij was 86 toen Sarais dienstmaagd Hagar 'Ismaël aan Abram baarde' (Genesis 16:16).

En de Heer veranderde Abrams naam in Abraham en Sarais naam in Sara. En toen hij bijna honderd was en zij negentig, kregen ze de belofte dat Sara een zoon zou baren die zij Isaak moesten noemen (zie Genesis 17:17, 19). In hun ongeloof vroeg de Heer: 'Zou voor de Here iets te wonderlijk zijn?' (Genesis 18:14). 'En Sara werd zwanger, en zij baarde Abraham een zoon in zijn ouderdom' (Genesis 21:2). En de Heer beloofde Abraham: 'Ik [zal] uw nageslacht zeer talrijk maken, als de sterren des hemels en als het zand aan de oever van de zee' (Genesis 22:17).

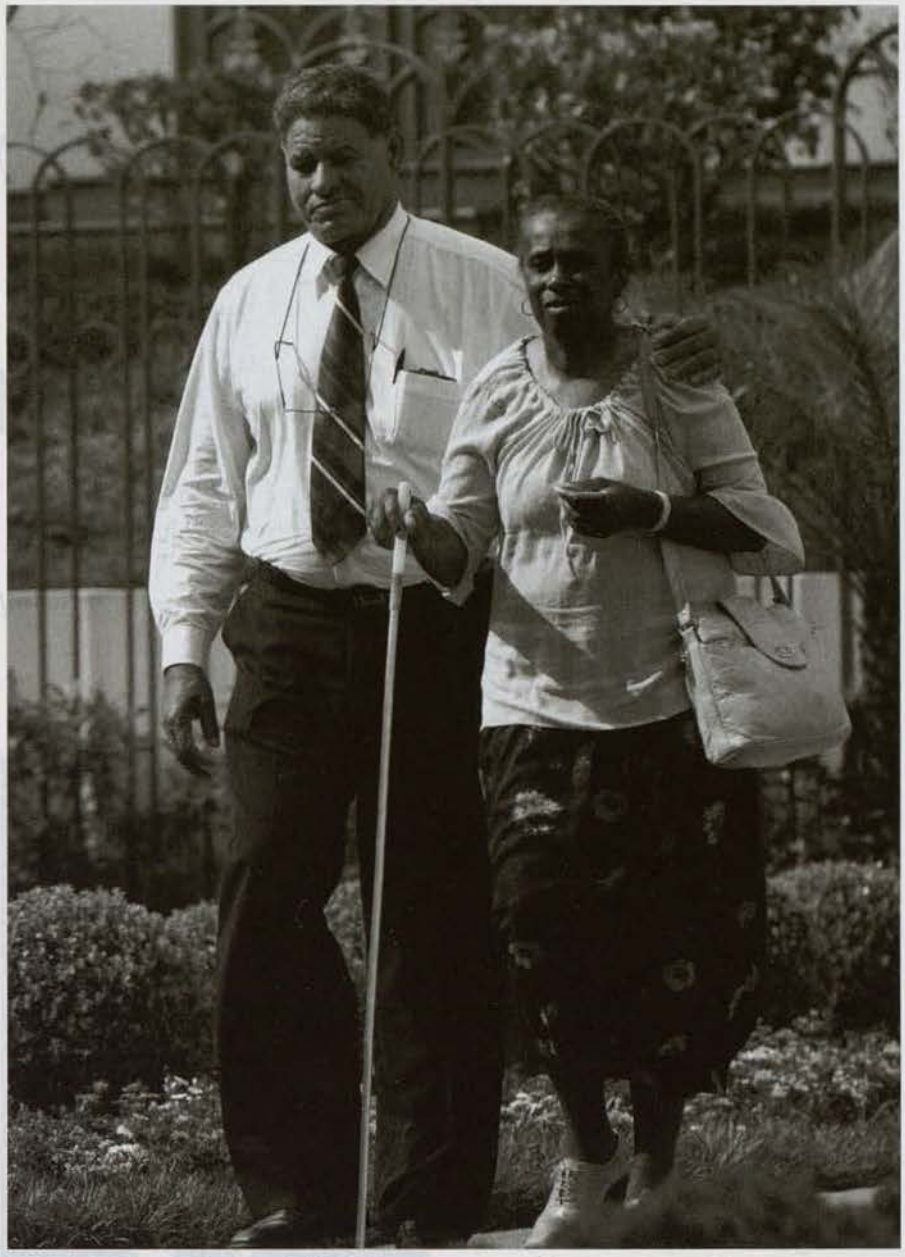

Leden uit São Paulo (Brazilië) lopen naar een conferentie-uitzending.

De jonge Isaak groeide op en werd een man. En toen hij veertig jaar was, trouwde hij met Rebekka. 'Nu bad Isaak de Here voor zijn vrouw, want zij was onvruchtbaar; en de Here liet zich door hem verbidden, en zijn vrouw Rebekka werd zwanger' en baarde tweelingzoons, Esau en Jakob, toen hun vader zestig jaar oud was (Genesis 25:20–26).

Toen Jakob opgroeide en de juiste leeftijd had, stuurden zijn ouders hem naar het huishouden van Laban, waar hij kennismaakte met Labans twee dochters, Lea en Rachel. Jakob zei tegen Laban: 'Ik wil u zeven jaren dienen om uw jongste dochter Rachel. (...) Derhalve diende Jakob zeven jaren om Rachel, en die waren in zijn ogen als enkele dagen, omdat hij haar liefhad' (Genesis 29:18, 20).

U herinnert zich beslist hoe Laban de jonge Jakob bedroog door eerst Lea aan hem uit te huwelijken en

daarna pas Rachel. 'Toen de Here zag, dat Lea niet bemind was, opende Hij haar schoot, maar Rachel bleef onvruchtbaar' (Genesis 29:31). En Lea baarde Ruben, Simeon, Levi en vervolgens Juda. In de tussentijd bleef Rachel kinderloos (zie Genesis 29:32–35).

Rachel, die steeds jaloerser en wanhopiger werd, stelde Jakob op een gegeven moment voor het blok: 'Geef mij kinderen; zo niet, dan sterf ik' (Genesis 30:1). Lea baarde intussen nog twee zoons en een dochter.

De Here talmt niet met zijn belofte

De apostel Petrus heeft getuigd: 'De Here talmt niet met de belofte, al zijn er, die aan talmen denken, maar Hij is lankmoedig jegens' ons (2 Petrus 3:9). In deze tijd van één-uurstomerij en één-minuut-fastfood-ketens kan het ons soms toeschijnen alsof onze liefhebbende hemelse Vader onze kostbare beloftes is kwijtgeraakt of ze in de wacht heeft gezet, of ze verkeerd heeft gearchiveerd. Dat is in elk geval wat Rachel ervan dacht.

Maar na verloop van tijd zien we de vier mooiste woorden in de heilige Schrift: 'Toen gedacht God Rachel' (Genesis 30:22). Zij werd gezegend met de geboorte van Jozef en later met de geboorte van Benjamin. Er zijn tegenwoordig op aarde miljoenen nakomelingen van Jozef die de abrahamitische belofte hebben aanvaard dat door hun inzet 'alle geslachten der aarde [zullen] worden gezegend, ja, met de zegeningen van het evangelie, die de zegeningen van het heil zijn, ja, van het eeuwige leven' (Abraham 2:11).

Als de beloften van de hemel ver weg lijken, bid ik dat ieder van ons zich aan deze kostbare en zeer grote beloften zal vasthouden en ze niet meer loslaten. En net als God Rachel gedacht, zal Hij u gedenken. Dat getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Hebben wij geen heuglijke tijdingen vernomen?

OUDERLING DIETER F. UCHTDORF
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Dit is een vreugdevol evangelie van hoop, kracht en verlossing.

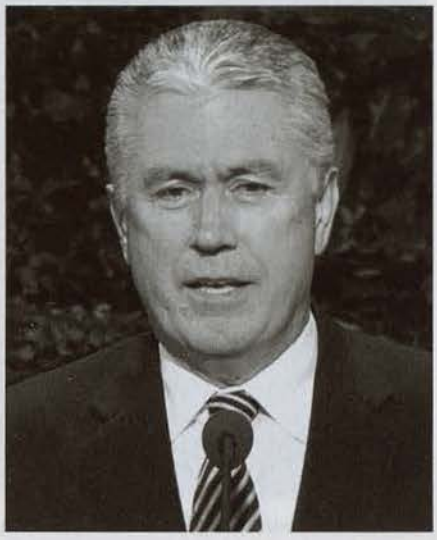

Ik verheug me nog steeds over de geweldige geest die wij voelden toen we vanmorgen gezamenlijk zongen:

O volheid van zegen, de dag der bevrijding
van zondige afval van 't goddelijk woord.
De volk'ren vernemen de heug'lijke tijding.
('O volheid van zegen', lofzang 3.)

Deze woorden van broeder William W. Phelps staan lijnrecht tegenover de neiging in de wereld om nadruk op slecht nieuws te leggen. We leven inderdaad in een tijd die in de Schriften is voorspeld als een tijd van 'oorlogen, geruchten van oorlogen en aardbevingen op verschillende plaatsen' (Mormon 8:30), wanneer 'de gehele aarde in beroering [zal] zijn en het hart van de mensen zal bezwijken' (LV 45:26).

Maar wat voor invloed heeft dat op ons als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen? Leven wij in vrees, angst en zorgen? Erkennen wij, ondanks alle problemen, wel dat we *heuglijke tijdingen hebben vernomen* en dat we *redenen hebben om ons te verheugen*?

We doen in dit leven allemaal verschillende ervaringen op. Soms hebben we vreugde, en soms voelen we ons verdrietig en onzeker.

Ik kan me als kind nog een periode herinneren dat het er voor ons gezin niet zo goed uitzag. Het was in de winter van 1944, een van de koudste winters tijdens de Tweede Wereldoorlog. Het front naderde onze stad, en mijn moeder moest alle bezittingen achterlaten en met haar vier kinderen vertrekken. We voegden ons bij de miljoenen vluchtelingen die wanhopig

op zoek waren naar een plek om te overleven. Onze vader zat in militaire dienst, maar hij had met mijn moeder afgesproken dat ze elkaar in de woonplaats van mijn grootouders zouden ontmoeten. Ze dachten dat ze daar de beste kans maakten om onderdak en veiligheid te vinden.

Door de nachtelijke bombardementen en de luchtaanvallen overdag, duurde het vele dagen voordat we bij mijn grootouders aankwamen. Ik herinner me van die tijd vooral de duisternis en de kou.

Mijn vader kon zich ongedeerd bij ons voegen, maar onze toekomst zag er niet rooskleurig uit. We leefden in het puin van het naoorlogse Duitsland, met een verschrikkelijk somber gevoel van hopeloosheid over onze toekomst.

Te midden van alle wanhoop kwam ons gezin in aanraking met De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en de genezende boodschap van het herstelde evangelie van Jezus Christus. Die boodschap zorgde voor een grote ommekeer. We werden boven onze dagelijkse ellende verheven. Het leven was nog steeds moeilijk en onze omstandigheden erbarmelijk, maar het evangelie bracht licht, hoop en vreugde. Door de duidelijke, eenvoudige waarheden van het evangelie werden ons hart en ons verstand verlicht. We keken met andere ogen en vanuit een ander perspectief naar onszelf en de wereld om ons heen.

Geliefde broeders en zusters, zijn het herstelde evangelie van Jezus Christus en ons lidmaatschap in de kerk geen goede redenen om ons te verheugen?

Waar we ook op aarde leven, wat onze omstandigheden ook zijn, ik getuig dat het evangelie van Jezus Christus de goddelijke kracht heeft om ons tot grote hoogten te verheffen in tijden van ondraaglijke lasten of zwakheid. De Heer kent onze omstandigheden en problemen. Hij zei tegen Paulus en tegen ons allen: 'Mijn genade is u genoeg.' En net als

Paulus kunnen wij antwoorden: 'De kracht openbaart zich eerst ten volle in zwakheid. Zeer gaarne zal ik dus in zwakheden nog meer roemen, opdat de kracht van Christus over mij kome' (2 Korintiërs 12:9).

Als leden van de Kerk van Jezus Christus hebben wij recht op de beloofde zegeningen in de verbonden en verordeningen die wij ontvangen als wij het evangelie van Jezus Christus aanvaarden.

Wat is het evangelie van Jezus Christus?

Het evangelie van Jezus Christus is goed nieuws, blijde tijdingen en zo veel meer. Het is de boodschap van verlossing die herhaaldelijk door Jezus Christus en zijn apostelen en profeten is verkondigd. Ik ben er vast van overtuigd dat alle waarheid en licht van God in het evangelie van Jezus Christus te vinden zijn.

God, onze liefhebbende Vader in de hemel, heeft gezegd dat het zijn werk en heerlijkheid is om 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39). God de Vader heeft het evangelie ontworpen. Het is een essentieel onderdeel van zijn heilsplan of verlossingsplan. Het wordt het evangelie van Jezus Christus genoemd omdat de verlossing en het eeuwig heil door de verzoening van Jezus Christus mogelijk worden gemaakt. Door de verzoening van Christus worden alle mannen, vrouwen en kinderen onvoorwaardelijk van de lichamelijke dood verlost. En alle mensen worden van hun zonden verlost als zij het evangelie van Jezus Christus aanvaarden en gehoorzamen (zie LV 20:17–25; 76:40–42, 50–53; Mozes 6:62).

Het evangelie van Christus is het enige ware evangelie, en 'geen andere naam, noch enige andere weg of middel, zal worden gegeven waardoor redding tot de mensenkinderen kan komen, dan alleen in en door de naam van Christus' (Mosiah 3:17; zie ook Handelingen 4:12).

De essentiële onderdelen van de evangelieboodschap zijn in alle heilige Schriften te vinden, maar vooral in het Boek van Mormon en in de openbaringen aan de profeet Joseph Smith. Hierin verklaart Jezus zelf duidelijk zijn leer en evangelie, die de kinderen van God moeten naleven om 'het eeuwige leven [te] hebben'

(LV 14:7; zie ook 3 Nephi 11:31–39; 27:13–21; LV 33:11–12).

Het evangelie is duidelijk en eenvoudig. Het beantwoordt de moeilijkste levensvragen, maar is toch door een jong kind te begrijpen en na te leven. Nephi heeft gezegd: 'Want mijn ziel schept behagen in duidelijkheid; want aldus werkt de Here God onder de mensenkinderen. Want de Here God geeft licht aan het verstand; want Hij spreekt tot de mensen in hun eigen taal, om hun begrip te verruimen' (2 Nephi 31:3).

De profeet Joseph Smith volgde hetzelfde duidelijke en eenvoudige patroon toen hij kort maar krachtig aan de wereld 'de eerste beginselen en verordeningen van het evangelie' (Geloofsartikelen 1:4) uitlegde, die wij moeten aanvaarden om de eeuwige zegeningen van het evangelie te kunnen ontvangen:

Ten eerste: geloof in de Heer Jezus Christus — geloof in de Verlosser, de Zoon van God, 'met onwrikbaar geloof in Hem, u geheel verlatend op de verdiensten van Hem die machtig is om te redden' en dan 'standvastig in Christus voorwaarts streven, (...) u vergastend aan het woord van Christus' (2 Nephi 31:19–20).

Ten tweede: bekering, die een verandering van gedachten omvat, met een 'offer [van] een gebroken hart en een verslagen geest', waarbij we zonde verzaken en nederig 'als een klein kind' worden (3 Nephi 9:20, 22).

Ten derde: doop door onderdompeling tot vergeving van zonden, waarbij we een verbond sluiten dat we de geboden van God onderhouden en de naam van Christus op ons nemen.

Ten vierde: handoplegging voor de gave van de Heilige Geest, ook wel de doop door vuur genoemd, waardoor wij gereinigd worden en 'nieuwe schepselen' worden, geboren uit God (Mosiah 27:26; 1 Petrus 1:23).

De gave van de Heilige Geest, die we van onze hemelse Vader krijgen, en die ons door iemand met de juiste bevoegdheid wordt verleend, omvat de barmhartige belofte 'dat indien gij langs de weg binnengaat en de Heilige Geest ontvangt, Hij u alle dingen zal tonen die gij behoort te doen' (2 Nephi 32:5). Door het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest kan ieder lid van de kerk altijd en overal 'de woorden van Christus' (2 Nephi 32:3) rechtstreeks ontvangen. Met deze persoonlijke, goddelijke leiding kunnen wij kloekmoedig blijven in het getuigenis van Jezus Christus en tot het eind van ons leven volharden. Is dat niet geweldig?

Hebben wij geen reden om ons te verheugen?

Wat betekent het om tot het einde toe te volharden?

In de Schriften staat dat als wij de verordeningen van de doop en bevestiging hebben ontvangen, het onze taak is om tot het einde toe te volharden (zie 2 Nephi 31:20).

Als jongeman betekende 'tot het einde toe volharden' dat ik beter mijn best moest doen om in de kerk tot het eind van de dienst wakker te blijven. Als tiener ging ik langzaam maar zeker beter begrijpen wat deze woorden uit de Schriften betekenen. In mijn jeugdige empathie zag ik het verband met die lieve oudere leden die tot het eind van hun leven moesten volhouden.

Tot het einde toe volharden, ofwel ons hele leven trouw blijven aan de wetten en verordeningen van het evangelie van Jezus Christus, is een fundamentele vereiste voor eeuwig heil in het koninkrijk van God. Door die overtuiging onderscheiden heiligen der laatste dagen zich van andere christelijke kerken die verkondigen dat heil gegeven wordt aan iedereen die eenvoudigweg gelooft en belijdt dat Jezus de Christus is. De Heer heeft duidelijk gezegd: 'En indien u mijn geboden onderhoudt en volhardt tot het einde, zult u het eeuwige leven hebben, welke gave de grootste van alle gaven Gods is' (LV 14:7).

Daarom is volharden tot het einde niet slechts passief de moeilijke levensomstandigheden doorstaan of 'volhouden'. Wij hebben een actieve godsdienst, waarbij we de kinderen van God langs het enge en smalle pad leiden, zodat zij in dit leven hun capaciteiten kunnen ontwikkelen en op een dag bij Hem kunnen terugkeren. Vanuit dat perspectief is volharden tot het einde verhogend en eervol, niet akelig en hopeloos. Dit is een vreugdevol evangelie, van hoop, kracht en verlossing. 'Adam viel, opdat de mensen zouden zijn; en de mensen zijn, opdat zij vreugde zullen hebben' (2 Nephi 2:25).

Tot het einde toe volharden is een proces dat iedere minuut, ieder uur en iedere dag in beslag neemt, van zonsopgang tot zonsopgang. Het wordt bereikt door persoonlijke discipline en gehoorzaamheid aan de geboden van God.

Het herstelde evangelie van Jezus Christus is een levenswijze. Niet alleen voor de zondag. Het is niet iets dat we alleen als gewoonte kunnen doen of als traditie om alle beloofde zegeningen te ontvangen. 'Dwaalt niet, God laat niet met Zich spotten. Want wat een mens zaait, zal hij ook oogsten' (Galaten 6:7).

Tot het einde toe volharden betekent 'in het goeddoen' volharden (Romeinen 2:7), ernaar streven de geboden te onderhouden (zie 2 Nephi 31:10) en de werken van gerechtigheid doen (LV 59:23). Daar is opoffering en hard werk voor nodig. Om tot het einde toe te volharden, moeten we onze hemelse Vader vertrouwen en verstandige beslissingen nemen — onze tiende en andere gaven betalen, onze tempelverbonden naleven, en in onze taken en roepingen de Heer en elkaar gewillig en trouw dienen. Daar zijn een sterk karakter, onbaatzuchtigheid en nederigheid voor nodig. Daar zijn integriteit en eerlijkheid ten opzichte van de Heer en onze

medemens voor nodig. Dan zorgen we ervoor dat ons huis een veilig toevluchtsoord is tegen werelds kwaad. Dan hebben we liefde en respect voor onze huwelijkspartner en kinderen.

Als wij ons best doen om tot het einde te volharden, zal ons leven op prachtige wijze gezuiverd worden. Dan leren we om onze vijanden lief te hebben en te bidden voor wie ons vervolgen (zie Matteüs 5:44). De zegeningen die wij ontvangen als wij tot het einde toe volharden, zijn echt en belangrijk, en wat het komende leven betreft, kunnen wij ze niet volledig begrijpen.

Jezus Christus wil dat u slaagt

Geliefde broeders en zusters, er zullen dagen en nachten zijn dat u zich overweldigd voelt, dat uw hart zwaarmoedig is en u het hoofd laat hangen. Vergeet dan niet dat Jezus Christus, de Verlosser, aan het hoofd van deze kerk staat. Dit is zijn evangelie. Hij wil dat u slaagt. Daar heeft Hij zijn leven voor gegeven. Hij is de Zoon van de levende God. Hij heeft beloofd:

'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven' (Matteüs 11:28).

'Want de bergen zullen wijken en de heuvels zullen wankelen, maar mijn goedertierenheid zal niet van u wijken' (3 Nephi 22:10). 'Ik [ontferm] Mij over u, zegt uw Verlosser, de Heer' (3 Nephi 22:8).

Dierbare vrienden, de Heiland geneest het gebroken hart en verbindt uw wonden (zie Psalmen 147:3). Wat uw problemen ook zijn, waar u zich ook bevindt, uw getrouwe lidmaatschap in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en de goddelijke kracht van het evangelie van Jezus Christus zullen u tot zegen zijn om vreugdevol tot het einde te kunnen volharden.

Daarvan getuig ik met heel mijn hart en verstand in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

Mevrouw Patton — het vervolg

PRESIDENT THOMAS S. MONSON
Eerste Raadgever in het Eerste Presidium

Ik weet zeker dat onze hemelse Vader wist wat zij nodig had en wilde dat zij de troostrijke waarheden van het evangelie hoorde.

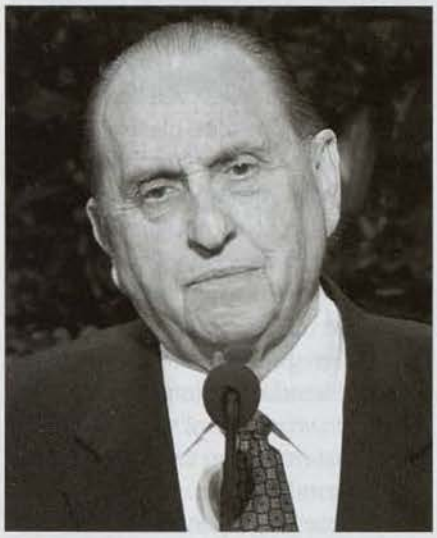

Ik mis mijn collega James E. Faust en wens zijn lieve vrouw en familieleden veel sterkte toe. Ik ben er zeker van dat hij de Heer ergens anders dient. Ik verwelkom de zojuist gesteunde algemene autoriteiten: president Eyring, ouderling Cook en ouderling González. Zij hebben mijn volledige steun.

Achtendertig jaar geleden heb ik tijdens een algemene conferentiebijeenkomst in de Tabernakel op Temple Square gesproken over een jeugdvriend van me, Arthur Patton, die op jonge leeftijd is overleden. De titel van de toespraak was: 'Mevrouw Patton, Arthur leeft.'[1] Ik richtte mij destijds tot Arthurs moeder, mevrouw Patton, die geen lid van de kerk was. Hoewel ik nauwelijks de hoop koesterde dat mevrouw Patton mijn toespraak echt zou horen, wilde ik de heerlijke evangelieboodschap van hoop en liefde brengen aan eenieder die mij wel kon horen. Onlangs had ik het gevoel dat ik het nog eens over Arthur moest hebben en u te vertellen wat er naar aanleiding van die eerdere toespraak is gebeurd.

Laat mij u eerst over Arthur vertellen. Hij had blond, krullend haar en een brede glimlach. Hij was langer dan wie ook in de klas. Waarschijnlijk is dat de reden dat Arthur, toen in 1940 het conflict dat uitgroeide tot de Tweede Wereldoorlog door bijna geheel Europa woedde, in staat was de officieren van de rekrutering voor de gek te houden en zich op slechts vijftienjarige leeftijd in te schrijven bij de Marine. Voor Arthur en de meeste jongens was de oorlog een groot avontuur. Ik weet nog hoe knap hij er uitzag in zijn marineuniform. Wat hadden wij graag een beetje ouder willen zijn, of tenminste een beetje langer, zodat we ons ook konden aanmelden.

De jeugdjaren zijn een heel bijzonder deel van ons leven. Longfellow heeft geschreven:

Hoe schoon is de jeugd! Hoe helder haar voorkomen.
Met haar illusies, aspiraties en dromen!
Boek van begin, verhaal zonder eind,
Elk meisje een heldin, en elke man een vriend![2]

Arthurs moeder was erg trots op de blauwe ster die het raam van haar woonkamer sierde. Daardoor wist iedere voorbijganger dat haar zoon het uniform van zijn vaderland droeg en in actieve dienst was. Vaak deed ze, als ik langs haar huis kwam, de deur open en riep me binnen om de laatste brief van Arthur te lezen. Er kwamen tranen in haar ogen en ze vroeg me dan om hardop te lezen. Ze was weduwe en Arthur betekende alles voor haar.

Ik zie de ruwe handen van mevrouw Patton nog voor me en hoe ze daarmee de brief weer zorgvuldig terugdeed in de envelop. Dat waren handen die hard werkten; mevrouw Patton was schoonmaakster in een kantoorgebouw in de stad. Je kon haar haar leven lang iedere dag over de stoep zien lopen met een emmer en een borstel in de hand, haar haar strak naar achteren in een knot, haar schouders moe van het werk en gekromd door haar leeftijd.

In maart 1944 werd Arthur overgeplaatst van de USS *Dorsey*, een torpedojager, naar de USS *White Plains*, een vliegdekschip. Bij Saipan in de Stille Oceaan werd het schip aangevallen. Arthur was een van de bemanningsleden die in de zee verdwenen.

De blauwe ster werd van zijn heilige plek op het raam van huize Patton verwijderd en maakte plaats voor een gouden ster, als teken dat hij naar wie de blauwe ster verwees, in de strijd was gesneuveld. Er doofde een licht in het leven van mevrouw Patton. Zij tastte in diepe duisternis en viel ten prooi aan uiterste wanhoop.

Met een gebed in mijn hart betrad ik het bekende paadje naar huize Patton en vroeg me af welke woorden van troost de lippen van zo'n jonge jongen konden uiten.

De deur ging open en mevrouw Patton omarmde me alsof ik haar eigen zoon was. Haar huis werd een heiligdom doordat een door verdriet overmande moeder en een incapabele jongen samen in gebed knielden.

Toen we opstonden keek ze diep in mijn ogen en zei: 'Tommy, ik ben geen lid van een kerk, maar jij wel. Zeg me, zal Arthur weer leven?' Naar mijn beste kunnen getuigde ik tot haar dat Arthur inderdaad eens weer zou leven.

Toen ik tijdens de algemene conferentie zo veel jaar geleden dit verhaal vertelde, zei ik dat ik geen contact meer met mevrouw Patton had maar nog één keer antwoord wilde geven op haar vraag: 'Zal Arthur weer leven?'

Ik verwees naar de Heiland van de wereld die op de stoffige paden van dorpen liep die we nu het Heilige Land noemen; die de blinden deed zien, de doven horen, de lammen lopen en de doden leven. Ik verwees naar Hem die ons teder en liefdevol heeft verzekerd: 'Ik ben de weg en de waarheid en het leven.'[3]

Ik legde uit dat wij het plan voor dit leven en een uitleg over ons eeuwige levenspad van de Meester van hemel en aarde hebben gekregen, van de Heer Jezus Christus. Om de betekenis van de dood te begrijpen, moeten wij inzicht hebben in het doel van het leven.

Ik vertelde dat de Heer in deze bedeling heeft gezegd: 'En nu, voorwaar, Ik zeg u: Ik was in het begin bij de Vader, en ben de Eerstgeborene.'[4] 'De mens was eveneens in het begin bij God.'[5]

De profeet Jeremia heeft geschreven:

'Het woord des Heren nu kwam tot mij:

'Eer ik u vormde (...) heb Ik u gekend; en eer gij voortkwaamt (...) heb Ik u geheiligd; tot een profeet voor de volkeren heb Ik u gesteld.'[6]

Vanuit die majestueuze geestenwereld betreden wij het toneel des levens om te bewijzen dat we gehoorzaam zijn aan alles wat God geboden heeft. Tijdens dit sterfelijk leven ontwikkelen we ons van hulpeloze baby's tot leergierige kinderen en dan tot nadenkende volwassenen. We ondervinden vreugde en verdriet, voldoening en teleurstelling, succes en falen. We proeven wat zoet is, maar smaken ook het bittere. Dit is de sterfelijkheid.

Dan komt in ieder leven de ervaring die we de dood noemen. Niemand wordt uitgezonderd. Iedereen moet door die poort gaan.

De meesten vinden die onwelkome gast, genaamd de dood, een beetje sinister en mysterieus. Misschien veroorzaakt angst voor het onbekende de vrees voor zijn komst.

Arthur Patton is snel overleden. Bij anderen duurt het lang. Door het geopenbaarde woord van God weten we 'dat de geest van ieder mens zodra hij dit sterfelijke lichaam heeft verlaten (...) huiswaarts wordt gevoerd naar die God die hem het leven heeft geschonken.'[7]

Ik verzekerde mevrouw Patton en alle anderen die luisterden dat God hen nooit in de steek laat — dat Hij zijn eniggeboren Zoon naar de wereld heeft gezonden om ons door zijn voorbeeld te leren hoe wij moeten leven. Zijn Zoon is aan het kruis gestorven om het mensdom te verlossen. Zijn woorden tot de rouwende Martha en zijn discipelen zijn ons tegenwoordig tot troost:

'Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is Hij gestorven,

'en eenieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven.'[8]

'In het huis mijns Vaders zijn vele woningen — anders zou Ik het u gezegd hebben — want Ik ga heen om u plaats te bereiden.

'(...) [Ik] kom (...) weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben.'[9]

Ik haalde het getuigenis van Johannes de Openbaarder en de apostel Paulus aan. Johannes heeft geschreven:

'Ik zag de doden, de groten en de kleinen, staande voor de troon. (...)

'En de zee gaf de doden, die in haar waren.'[10]

Paulus heeft verklaard: 'Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden.'[11]

Ik legde uit dat wij tot aan de ochtend van de heerlijke opstanding in geloof leven. 'Want nu zien wij nog door een spiegel, in raadselen, doch straks van aangezicht tot aangezicht.'[12]

Ik verzekerde mevrouw Patton ervan dat Jezus haar en alle anderen uitgenodigd heeft:

'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven;

'neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen.'[13]

Als deel van mijn boodschap legde ik mevrouw Patton uit dat zulke kennis haar kracht zou geven in haar droefheid — dat ze nooit in de tragische situatie van de ongelovige zou verkeren die na het verlies van haar zoon tijdens het afdalen van de kist in het graf zei: 'Vaarwel, mijn jongen, voor eeuwig vaarwel.' Nee, met opgeheven hoofd, met onverminderde moed en onwrikbaar geloof, kon zij haar ogen opslaan, over de zachtjes kabbelende golven van de blauwe oceaan kijken en fluisteren: 'Vaarwel, Arthur, mijn dierbare zoon. Vaarwel, tot we elkaar weerzien.'

Ik haalde de woorden van Tennyson aan alsof ze die tot haar zoon richtte:

Zonsondergang en avondster;
De verte neemt me mee.
Maar zonder treurnis op het strand,
Wanneer 'k vertrek naar zee. (...)

Schemering en avondbel
En daarna duisternis,
Maar liefst geen droefheid of vaarwel
Als daar mijn einddoel is.

Wel buiten bereik van plaats en tijd
Zo draagt de vloed mij mee.
Maar daar zal ik mijn Gids weer zien
Aan 't einde van de zee.[14]

Toen ik mijn boodschap vele jaren geleden beëindigde, sprak ik tot mevrouw Patton als een bijzondere getuige en vertelde haar dat God onze Vader aan haar dacht — dat ze door middel van oprecht gebed met Hem kon communiceren; dat ook Hij een Zoon had die was overleden, de Heer Jezus Christus. Dat Hij onze voorspraak bij de Vader is, de Vredevorst, onze Heiland en heilige Verlosser, en dat we Hem eens van aangezicht tot aangezicht zullen zien.

Ik hoopte dat mijn boodschap aan mevrouw Patton ook anderen die iemand hadden verloren zou bereiken en raken.

En nu, broeders en zusters, vertel ik u de rest van dit verslag. Ik heb die toespraak op 6 april 1969 gehouden. Zoals ik al zei had ik weinig hoop dat mevrouw Patton de toespraak zou horen. Ik had geen reden om te denken dat ze naar de algemene conferentie zou luisteren. Ze was immers geen lid van de kerk. En toen hoorde ik dat er nagenoeg een wonder had plaatsgevonden. Hoewel ze geen idee hadden wie er tijdens de conferentie zou spreken of waarover, nodigden heiligen der laatste dagen uit dezelfde straat als mevrouw Terese Patton in Californië (waar ze inmiddels naartoe was verhuisd) haar uit om bij hun thuis naar een bijeenkomst van de algemene conferentie te luisteren. Ze ging op die uitnodiging in en daarom luisterde ze naar de bijeenkomst waarin ik mij persoonlijk tot haar richtte.

In de eerste week van mei 1969

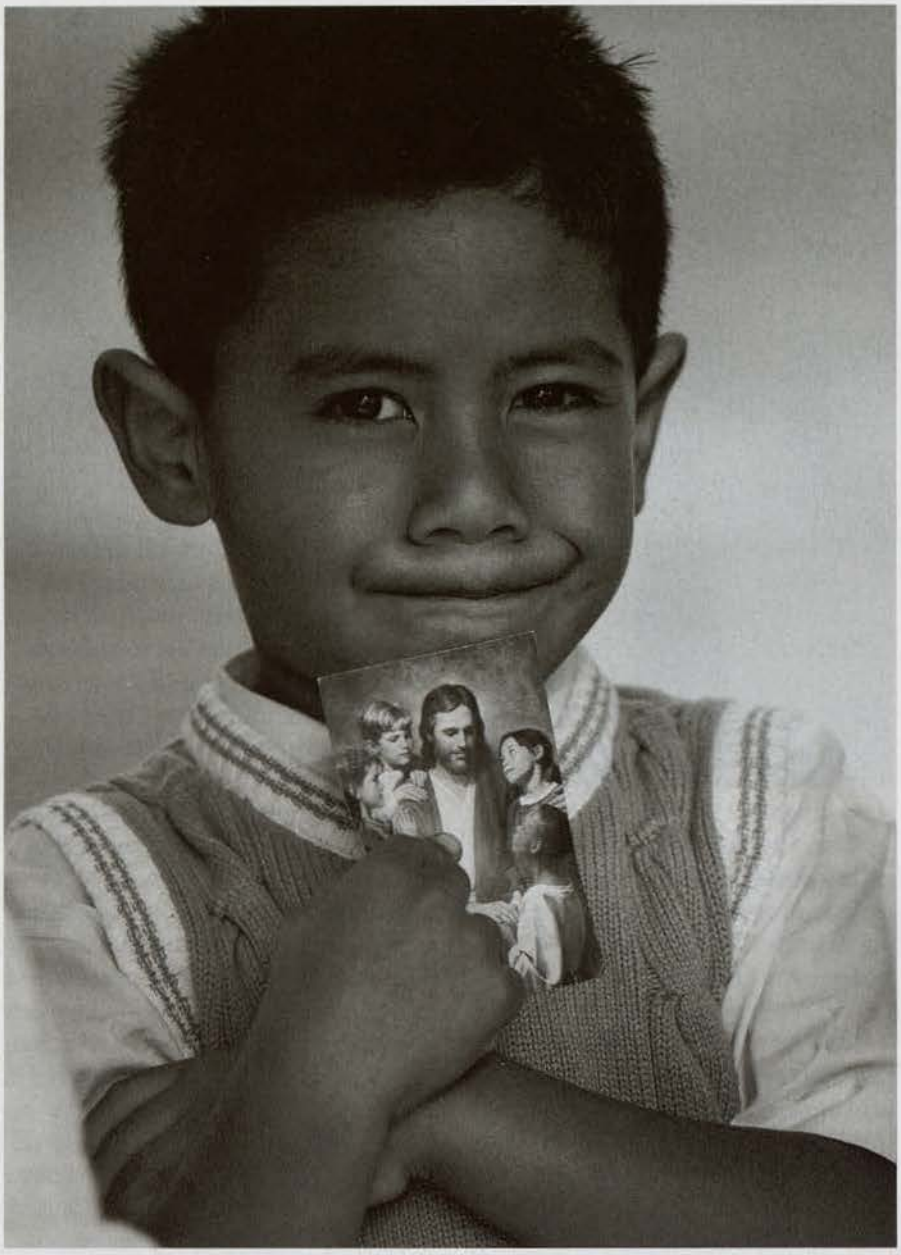

ontving ik tot mijn verbazing en vreugde een brief met het stempel van Pomona (Californië) met de datum 29 april 1969. Hij kwam van mevrouw Terese Patton. Ik lees u een deel van die brief voor:

'Lieve Tommy,

'Ik hoop dat je het niet erg vindt dat ik je Tommy noem. Zo denk ik altijd aan je. Ik weet niet hoe ik je kan danken voor de troostrijke toespraak die je hebt gehouden.

'Arthur was 15 jaar toen hij zich aanmeldde bij de marine. Hij is een maand voor zijn 19de verjaardag op 5 juli 1944 gesneuveld.

'Het is geweldig dat je aan ons dacht. Ik weet niet hoe ik je zou kunnen bedanken voor je troostrijke woorden toen Arthur gestorven was, en nu weer in je toespraak. Ik heb door de jaren heen veel vragen gehad en jij hebt ze beantwoord. Ik heb nu vrede aangaande Arthur. (...) Moge God je altijd zegenen en bewaren.

'Liefs,

'Terese Patton'[15]

Mijn broeders en zusters, ik geloof dat het geen toeval was dat ik het gevoel kreeg dat ik die bewuste boodschap moest geven tijdens de algemene conferentie in april 1969. Ik geloof dat het ook geen toeval was dat Mevrouw Terese Patton door haar buren werd uitgenodigd om met hen naar díe uitzending van de algemene conferentie te luisteren. Ik weet zeker dat onze hemelse Vader wist wat zij nodig had en wilde dat zij de troostrijke waarheden van het evangelie hoorde.

Hoewel mevrouw Patton dit sterfelijk leven al lang verlaten heeft, voelde ik me geïnspireerd om u te vertellen op welke manier onze hemelse Vader haar had gezegend en voor haar, een weduwe, had gezorgd toen zij Hem nodig had. Met alle kracht van mijn ziel getuig ik dat onze hemelse Vader eenieder van ons liefheeft. Hij hoort het gebed van een nederig hart. Hij hoort onze noodkreet zoals Hij mevrouw Patton hoorde. Zijn Zoon, onze Heiland en Verlosser, spreekt vandaag tot ons: 'Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen (...).'[16]

Zijn wij alert genoeg om dat kloppen te horen? Horen we die stem? Doen we de deur open voor de Heer zodat we de hulp kunnen ontvangen die Hij zo graag wil bieden? Ik bid dat we dat zullen doen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Conference Report, april 1969, pp. 126–129.
2. 'Morituri Salutamus'. In: *The Complete Poetical Works of Henry Wadsworth Longfellow* (1883), p. 259.
3. Johannes 14:6.
4. LV 93:21.
5. LV 93:29.
6. Jeremia 1:4, 5.
7. Alma 40:11.
8. Johannes 11:25–26.
9. Johannes 14:2–3.
10. Openbaring 20:12–13.
11. 1 Korintiërs 15:22.
12. 1 Korintiërs 13:12.
13. Matteüs 11:28–29.
14. Alfred Tennyson, 'Crossing the Bar'. In: *Poems of the English Race,* Raymond Macdonald Alden (1921), p. 362.
15. Privécorrespondentie in het bezit van Thomas S. Monson.
16. Openbaring 3:20.

ZATERDAGMIDDAGBIJEENKOMST
6 oktober 2007

Geloof, gezin, feiten en vruchten

OUDERLING M. RUSSELL BALLARD
van het Quorum der Twaalf Apostelen

De groeiende bekendheid van de kerk en de toenemende vraag naar informatie biedt ons de kans om bruggen te slaan, vriendschap te sluiten en correcte informatie door te geven.

Broeders en zusters, sinds het anderhalve-eeuwfeest van de pioniers in 1997 is de belangstelling voor de kerk wereldwijd spectaculair toegenomen. Deze toenemende interesse wordt gevoed door onze snelle groei, door evenementen als de Olympische Winterspelen in Salt Lake City, en doordat veel van onze leden bekendheid genieten uit hoofde van hun beroep.

Ik ben er zeker van dat niet alleen de kerk om informatie benaderd wordt, maar dat ook u met vragen te maken krijgt. Het is niet eenvoudig om een zo omvangrijke kerk als die van ons of het herstelde evangelie uit te leggen aan mensen die er weinig tot niets van afweten. Zelfs specifieke vragen kunnen moeilijk te beantwoorden zijn, omdat elke vraag schijnt samen te hangen met andere vragen. De meest gestelde vraag die we krijgen, is vrij eenvoudig en gaat ongeveer zo: 'Kunt u mij iets over uw kerk vertellen?' Het sleutelwoord is hier 'iets'. Ze zeggen niet: 'Vertel mij alles wat u weet en stuur daarna iemand langs om mij nog meer te vertellen.'

We zijn uiteraard blij met de interesse die men toont. En veel mensen hebben oprecht belangstelling in wat wij geloven. Dat is de reden dat ruim 53 duizend voltijdzendelingen overal ter wereld op eigen kosten aan het werk zijn.

Maar we moeten wel voor ogen houden dat er een verschil is tussen interesse en nieuwsgierigheid. Soms willen mensen alleen maar weten wat de kerk inhoudt. Wie hier globaal nieuwsgierig naar zijn, verdienen heldere en correcte informatie die rechtstreeks van een van de leden komt, zodat ze niet hoeven af te gaan op onvolledige antwoorden, halve waarheden, of onjuiste informatie uit de media of andere bronnen. De vele misvattingen en foutieve informatie over de kerk zijn een beetje onze eigen schuld, omdat we niet duidelijk uitleggen wie we zijn en wat we geloven.

Het public-relationscomité, waarin ik zitting heb, is in gaan zien dat er grote behoefte bestaat aan heldere, eenvoudige stellingen voor wie benieuwd is naar de hoofdlijnen van de actuele kerk. Ik zal u vertellen wat voor ons zoal nuttig is gebleken. Wellicht wilt u uw eigen lijstje met stellingen maken, aan de hand waarvan u aan uw vrienden en kennissen uit andere geloofsrichtingen kunt uitleggen wat wij geloven. Het kan bijvoorbeeld nuttig zijn als u, net als ik, op een blaadje een aantal feiten over de actuele kerk noteert, dat u samen met de Geloofsartikelen aan hen geeft.

Ik geef u vier onderwerpen die iemand kunnen helpen als ze meer over de hoofdlijnen van de kerk willen weten. Bij elk van de vier onderwerpen geef ik een paar eenvoudige stellingen waar ik veel aan heb gehad. Probeer u in te beelden hoe ze overkomen op iemand die nagenoeg niets van de kerk afweet. Deze vier hoofdonderwerpen gaan over *feiten*, *geloof*, *gezin* en *vruchten* van het herstelde evangelie.

Feiten

De *feiten* kunnen onder meer zijn:

• Ten eerste, dat 'mormoonse kerk' een bijnaam is voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De leden worden vaak 'mormoon' of 'heilige der laatste dagen' genoemd. De term 'heilige' betekent 'lid'.

• Ten tweede, dat de kerk in 1830 in de staat New York in de Verenigde Staten is hersteld, met Joseph Smith als de eerste profeet en president. Tegenwoordig is de hoofdzetel in Salt Lake City, met president Gordon B. Hinckley als de huidige profeet.

• Ten derde, dat er nu ruim dertien miljoen leden in 176 landen en territoriums zijn. Ongeveer zes miljoen leden wonen in de Verenigde Staten, wat van ons de op drie na

grootste christelijke kerk in Amerika maakt. Daar de kerk een van de snelst groeiende christelijke geloven ter wereld is, leveren wij elke dag een kerkgebouw op. De leden betalen tiende, wat wil zeggen dat zij tien procent van hun inkomen afstaan om dit bouwprogramma en andere programma's mogelijk te maken.

• Ten vierde, dat de gemeentes van de kerk op vrijwillige, onbezoldigde basis door leden worden geleid. Zowel mannen als vrouwen worden tot leidinggevende functies benoemd.

• En ten vijfde, dat mormonen goed zijn vertegenwoordigd in de politiek en overheid (in de Verenigde Staten bijvoorbeeld hebben zestien leden, uit beide politieke partijen, zitting in het congres). Wereldwijd vervullen leden hoge en verantwoordelijke functies in de zakenwereld, gezondheidszorg, advocatuur, media, sport en het onderwijs en amusement.

Geloof

Vervolgens willen we de mensen iets meegeven over ons *geloof* als toegewijde christenen met sterke, traditionele waarden. Behalve de Geloofsartikelen kunnen we hun laten weten dat:

• Wij geloven in de eeuwigheidswaarde van de ziel, dat God de Vader is van onze geest, en dat we na de dood naar Hem kunnen terugkeren.

• Wij geloven dat Jezus Christus onze persoonlijke Heiland is, vandaar dat we proberen zijn voorbeeld en leringen in ons leven over te nemen. Wij gedenken Christus' zoenoffer in onze zondagse erediensten, wat ongeveer overeenkomt met de communie in andere kerken. Wij respecteren alle medechristenen die geloven dat Jezus Christus de Zoon van God is en de Verlosser van het mensdom. Veel christenen begrijpen niet dat we veel met hen gemeen hebben. Joseph Smith heeft verklaard dat Jezus Christus de kern van ons geloof is en dat al het andere daar een aanhangsel

van is (zie *Elders' Journal,* juli 1838, p. 44). De naam van de kerk is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

• Wij geloven dat de oorspronkelijke, door Jezus gestichte kerk verloren was gegaan en in onze tijd weer is hersteld. Het priesterschap, het gezag waarmee de mens in Gods naam kan handelen, met profeten en apostelen om ons te leiden, is hersteld, evenals alle noodzakelijke heilsverordeningen.

• Wij geloven in de Bijbel en we gebruiken die, zowel het Oude als het Nieuwe Testament.

• En wij geloven in het Boek van Mormon en andere Schriftuur, die de Bijbel staven en bekrachtigen, en getuigen van de bediening en de goddelijkheid van Christus, en dat God zijn wil blijft openbaren aan de mens. Ja, het Boek van Mormon is 'eveneens een testament aangaande Jezus Christus'.

Gezin

Vervolgens is het goed dat de mensen weten hoe *gezinsgericht* onze theologie en onze leefwijze is. Nogmaals, eenvoudige stellingen zijn voldoende voor iemand die weinig van de kerk afweet, maar die benieuwd is waarom het gezin zo belangrijk voor ons is.

• Mormonen leggen grote nadruk op het gezin en geloven dat het de basiseenheid van de kerk en de samenleving is. Wij zijn het huwelijk toegedaan (de verbintenis tussen één man en één vrouw). Aan de polygamie, die beperkt is gepraktiseerd in de beginperiode van de kerk, is in 1890 een einde gekomen.

• Onze zondagse eredienst kan door het hele gezin worden bezocht, of men nu van ons geloof is of niet. Daar aanbidden we samen en onderrichten elkaar uit de Schrift.

• De gezinnen in de kerk worden aangemoedigd de zogenaamde 'gezinsavond' te houden, doorgaans op maandagavond. Dit voorziet in een gestructureerde regelmaat waarin ouders hun kinderen waarden bijbrengen en er een gezellige tijd van maken. Wij nodigen iedereen buiten de kerk uit om dit gebruik in hun gezin over te nemen.

• De kerk heeft aanvullende programma's voor vrouwen, jongeren en kinderen, die steun geven aan het gezin. Deze programma's bestaan onder meer uit godsdienstonderwijs, christelijke liefdadigheid, sport, toneel, muziek en scouting.

• En er is ook veel aandacht voor de familie, genealogie en familiegeschiedenis, waardoor jong en oud een sterk besef krijgen van hun wortels, identiteit en verbondenheid. De hoogste en heiligste verordeningen van ons geloof houden verband met onze verwanten, zowel de levende als de dode, en sommige van die verordeningen vinden plaats in onze tempels.

Vruchten

Welnu, zelfs als iemand een paar *feiten* over ons kent en meer over ons *geloof* te weten komt en het belang van het *gezin* inziet, dient hij of zij te beseffen dat de Heiland heeft gezegd: 'Zo zult gij hen dan aan hun *vruchten* kennen' (Matteüs 7:20; cursivering toegevoegd). Een kerk, of welke manier van leven ook, dient beoordeeld te

worden naar de *vruchten* of het resultaat dat zij voortbrengt. Ik geef u een paar voorbeelden op basis van Amerikaanse statistieken. Maar zij zullen wereldwijd ongeveer hetzelfde zijn onder praktiserende mormonen (en daarmee bedoelen we hen die geregeld naar de kerk en de tempel gaan):

• Een van de vruchten is een langer leven. Onderzoek wijst uit dat praktiserende mormonen gezonder zijn en over het algemeen langer leven dan het landelijke gemiddelde. In 1833 openbaarde de Heer het 'woord van wijsheid' aan Joseph Smith, wat de manier is om een lang en gezond leven te leiden.

• Ten tweede is het echtscheidingspercentage onder wie in de tempel zijn getrouwd en geregeld naar de tempel gaan beduidend lager dan het landelijke gemiddelde.

• Ten derde bereiken wij een opleidingsniveau dat hoger ligt dan het landelijke gemiddelde.

• Ten vierde zijn ruim 70 duizend leden op vrijwillige basis en op eigen kosten anderhalf tot twee jaar wereldwijd betrokken bij humanitaire hulpacties, vrijwilligerswerk voor de kerk en fulltime zendingswerk.

• En ten vijfde leggen wij grote nadruk op zelfredzaamheid en een goede werkethiek. Wij staan een actieve betrokkenheid bij de samenleving en liefdadigheid in de gemeenschap voor. De kerk schenkt veel geld, goederen en diensten als er ergens in de wereld een humanitaire ramp heeft plaatsgevonden, met inbegrip van de ontelbare arbeidsuren die leden na een ramp besteden aan directe hulp.

Broeders en zusters, in de drukte van alledag zullen de meeste mensen zich met slechts een paar belangrijke feiten per keer bezighouden. Wat u uw vrienden en kennissen ook wilt laten weten over de kerk, schrijf het op, controleer het op nauwkeurigheid, en houd het kort en simpel.

De groeiende bekendheid van de kerk en de toenemende vraag naar

informatie biedt ons de kans om bruggen te slaan, vriendschap te sluiten en correcte informatie door te geven. Maar ook de kans op misverstanden, en soms zelfs vooroordelen, is zeker niet denkbeeldig, indien anderen, niet wijzelf, gaan vertellen wie we zijn en wat we geloven.

Over het algemeen zijn er geen problemen met hen die leden kennen. Maar er zijn miljoenen mensen die niemand van ons geloof kennen. Ik hoop dat mensen die heel weinig afweten van de kerk meer over ons willen weten. Ik hoop dat ze onze leden zullen leren kennen in plaats van ons te beoordelen op basis van verkeerde informatie die ze uit slecht geïnformeerde bronnen krijgen of, in sommige gevallen, van opzettelijke misleiders of lasteraars.

U als lid kunt dat bewerkstelligen door anderen de hand te reiken en hun de informatie te verstrekken die in de Geloofsartikelen voorkomt, samen met zaken als geloof, gezin, feiten en vruchten van het evangelie.

We moeten ook bedenken dat de vragen van mensen soms het beste kunnen worden beantwoord door hoe we leven, hoe we de vreugde van het evangelie uitstralen, hoe we anderen behandelen en hoe oprecht we de leringen van Christus naleven.

Voor wie meer wil weten dan de basisfeiten die ik heb besproken, kunnen de zendelingen worden ingeschakeld, die hun in de leer zullen onderwijzen op basis van hoofdstuk drie van *Predik mijn evangelie*. De zendelingen weten hoe ze verdere vragen kunnen beantwoorden en hen tot bekering en de doop kunnen brengen.

Nu is de tijd om onze invloed te laten gelden en anderen te vertellen wie we zijn. Zet een paar eenvoudige feiten op papier, zoals ik met u heb besproken, en zorg ervoor dat de mensen die benieuwd zijn naar de kerk ertoe komen dat ze meer willen weten over de herstelling van het evangelie.

Broeders en zusters, aarzel nooit om uw getuigenis oprecht en liefdevol te geven. De kracht van een persoonlijk getuigenis kan niet ontkend worden en vaak wakkert dat in mensen het verlangen aan om meer te willen weten. Ik weet dat dit waar is en geef u tot slot mijn absolute getuigenis dat ik weet dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen waar is, en ik geef u dat getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Het grote gebod

OUDERLING JOSEPH B. WIRTHLIN
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Als we de minste van de kinderen van onze hemelse Vader de helpende hand toesteken, doen we dat voor Hem.

Broeders en zusters, ik wil een erg belangrijke vraag stellen. Welke eigenschap definieert ons als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het beste?

Over het antwoord op die vraag wil ik het vandaag hebben.

In de eerste eeuw na Christus waren de leden van de groeiende kerk in Korinte enthousiast over het evangelie. Ze waren bijna allemaal recente bekeerlingen. Velen waren aangetrokken door de prediking van de apostel Paulus en anderen.

Maar de heiligen in Korinte waren ook twistziek. Ze twistten onderling. Sommigen meenden boven anderen te staan. Ze daagden elkaar voor de rechter.

Toen Paulus dat hoorde, raakte hij gefrustreerd en hij schreef ze een brief waarin hij hen smeekte om eensgezinder te worden. Hij beantwoordde veel van de vragen waarover ze getwist hadden. En tegen het einde van zijn brief zei hij dat hij hun 'een weg, die nog veel verder omhoog voert' wilde wijzen.[1]

Herinnert u zich wat hij vervolgens schreef?

'Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinkelende cimbaal.'[2]

Paulus' boodschap aan deze groep nieuwe heiligen was eenvoudig en direct: wat u ook doet, het maakt niets uit als u geen naastenliefde hebt. U kunt in talen spreken, de gave van profetie hebben, alle geheimenissen begrijpen en alle kennis hebben; maar zelfs al hebt u het geloof om bergen te verzetten, zonder naastenliefde zou u er niets aan hebben.[3]

'Naastenliefde is de reine liefde van Christus.'[4] De Heiland was een toonbeeld van die liefde; zelfs toen de mensen die Hem verachtten en haatten Hem kwelden, bleef Hij daar nog een goed voorbeeld van.

Op een keer probeerden de Farizeeërs Jezus in de val te lokken door Hem een schijnbaar onmogelijke vraag te stellen: Zij vroegen: 'Meester, wat is het grote gebod in de wet?'[5]

De Farizeeërs hadden deze vraag uitgebreid besproken en hadden meer dan zeshonderd geboden geïdentificeerd.[6] Als geleerden het al moeilijk vonden om de prioriteiten vast te stellen onder al die geboden, dan zou dit voor de zoon van een timmerman uit Galilea al helemaal onmogelijk zijn, meenden zij.

Maar toen de Farizeeërs zijn antwoord hoorden, moeten ze enigszins verontrust zijn geweest, want het wees hen op hun grootste zwakheid. Hij antwoordde:

'Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

'Dit is het grote en eerste gebod.

'Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.

'Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.'[7]

Sinds die dag is deze geïnspireerde uitspraak door de generaties heen herhaald. Voor ons is de mate van onze liefde de mate van de grootsheid van onze ziel.

In de Schrift staat: 'Heeft iemand God lief, dan is deze door Hem gekend.'[8] Wat een geweldige belofte — door Hem gekend worden. Onze ziel verheft zich als we bedenken dat de Schepper van hemel en aarde ons kan kennen en zuivere, eeuwige liefde voor ons kan hebben.

In 1840 stuurde de profeet Joseph een brief aan de Twaalf waarin hij schreef: 'Liefde is een van de belangrijkste karaktereigenschappen van God die aan de dag zou moeten worden gelegd door hen die verlangen de zoons van God te worden. Een man die vervuld is van Gods liefde, is niet tevreden als hij alleen zijn eigen gezin tot zegen is, maar in zijn verlangen om het hele mensdom tot zegen te zijn, draagt hij dat uit aan de hele mensheid.'[9]

Reiken wij de mensen om ons heen in liefde de hand, dan vervullen wij de andere helft van dat grote gebod om 'uw naaste lief [te] hebben als uzelf'.[10]

Beide geboden zijn nodig, want als wij elkanders lasten dragen, vervullen

we de wet van Christus.[11]

Liefde is het begin, het midden en het einde van het pad van het discipelschap. Zij troost, adviseert, geneest en bemoedigt. Zij leidt ons door de valleien van duisternis en door de sluier van de dood. Uiteindelijk leidt liefde ons naar de heerlijkheid en grootsheid van het eeuwige leven.

Ik vind dat de profeet Joseph Smith altijd een goed voorbeeld was van de reine liefde van Christus. Veel mensen vroegen waarom hij zoveel volgelingen kreeg en behield. Zijn antwoord luidde: 'Dat komt omdat ik het beginsel van liefde bezit.'[12]

Het verhaal gaat van een veertienjarige jongen die naar Nauvoo kwam op zoek naar zijn broer, die daar niet ver vandaan woonde. De jongen arriveerde in de winter, zonder geld of vrienden. Toen hij navraag deed naar zijn broer, bracht men de jongen naar een groot huis dat op een hotel leek. Daar maakte hij kennis met een man die zei: 'Kom binnen, jongen, wij zorgen wel voor je.'

De jongen nam de uitnodiging aan en werd binnen gelaten. Hij kreeg er te eten en een warm bed om in te slapen.

De volgende dag was het bitter koud, maar toch maakte de jongen zich op om de veertien kilometer naar zijn broers verblijfplaats te lopen.

Toen de heer des huizes dat zag, zei hij tegen de jongen dat hij nog wel een tijdje mocht blijven. Hij zei dat er binnenkort mensen met een span paarden zouden komen en dat hij met hen wel mee kon rijden.

Toen de jongen protesteerde dat hij daar geen geld voor had, zei de man dat hij zich daar geen zorgen over moest maken, dat ze voor hem zouden zorgen.

Later vernam de jongen dat de heer des huizes niemand minder dan Joseph Smith was, de mormoonse profeet. De jongen heeft die daad van naastenliefde de rest van zijn leven onthouden.[13]

Onlangs werd bij een uitzending van *Music and the Spoken Word* met het Mormoons Tabernakelkoor een verhaal verteld over een oudere man en vrouw die al tientallen jaren getrouwd waren. Omdat de vrouw geleidelijk haar gezichtsvermogen aan het verliezen was, kon ze niet meer voor zichzelf zorgen zoals ze al zo veel jaren gedaan had. Haar man begon zonder dat hem dat gevraagd was haar vingernagels te lakken.

'Hij wist dat ze haar vingernagels kon zien als zij ze onder de juiste hoek vlak voor haar ogen hield, en ze moest ervan glimlachen. 'Hij zag haar graag blij, dus hij bleef haar nagels meer dan vijf jaar lang lakken, totdat ze heenging.'[14]

Dat is een voorbeeld van de reine liefde van Christus. Soms vinden we de meeste liefde niet in de dramatische taferelen die dichters en schrijvers vereeuwigen. Vaak zijn de grootste manifestaties van liefde juist de eenvoudige, attente en zorgzame daden voor hen die wij op ons levenspad tegenkomen.

Ware liefde is blijvend. Zij is altijd geduldig en vergevensgezind. Zij gelooft, hoopt en verdraagt alle dingen. Dat is de liefde die onze hemelse Vader voor ons heeft.

Wij verlangen allemaal naar dergelijke liefde. Zelfs als we vergissingen begaan, hopen we dat anderen ons lief zullen hebben ondanks onze tekortkomingen — zelfs als we dat niet verdienen.

O, is het niet geweldig om te weten dat onze hemelse Vader ons liefheeft — ondanks onze zwakheden! Zijn liefde is zó bestendig: zelfs als wij het wat onszelf betreft opgeven, zal Hij dat nooit doen.

Wij zien onszelf in het licht van ons verleden en ons heden. Onze hemelse Vader ziet ons in het licht van onze eeuwigheid. Zelfs als wij genoegen nemen met minder, doet onze hemelse Vader dat niet. Hij ziet ons als de voortreffelijke mensen die wij kunnen worden.

Het evangelie van Jezus Christus is een evangelie van verandering. Het verandert en verfijnt ons, mensen van de aarde, tot mensen voor de eeuwigheid.

De manier waarop die verfijning plaatsvindt, is door onze christelijke liefde. Er is geen pijn die er niet door verlicht kan worden, geen verbittering die er niet door weggenomen kan worden, geen haat die er niet door veranderd kan worden. De Griekse toneelschrijver Sophokles heeft geschreven: 'Eén woord bevrijdt ons van alle lasten en verdriet in dit leven. Dat woord is liefde.'[15]

De dierbaarste en heiligste momenten van ons leven zijn de momenten die vervuld zijn van de geest van liefde. Hoe groter onze liefde, hoe groter onze vreugde. Uiteindelijk is het ontwikkelen van zo'n liefde de ware maatstaf van succes in het leven.

In New Delhi (India) zijn twee zusters heel benieuwd naar wat de kerkleiders in hun conferentietoespraken zullen zeggen.

Hebt u de Heer lief?

Breng dan wat tijd met Hem door. Mediteer over zijn woorden. Neem zijn juk op u. Probeer Hem te begrijpen en gehoorzamen, want 'Dit is de liefde Gods, dat wij zijn geboden bewaren.'[16] Als we de Heer liefhebben, is gehoorzaamheid geen last meer. Dan wordt gehoorzaamheid een genot. Als we de Heer liefhebben, streven we niet meer zo naar dingen waar we zelf wat aan hebben, maar richten we ons hart op dingen waarmee we anderen tot zegen kunnen zijn en hen kunnen opbeuren.

Naarmate onze liefde voor de Heer toeneemt, worden onze gedachten en ons hart zuiverder. Wij krijgen dan een 'grote verandering in ons (...) hart [...] waardoor wij niet meer geneigd zijn om kwaad te doen, maar wél om voortdurend goed te doen.'[17]

Broeders en zusters, als u onder gebed overweegt wat u kunt doen om harmonie en spiritualiteit te vergroten en het koninkrijk Gods op te bouwen, denk dan eens aan uw heilige plicht om anderen te leren de Heer en hun medemens lief te hebben. Dat is het voornaamste doel van ons bestaan. Zonder naastenliefde — de reine liefde van Christus — maakt het weinig uit wat we verder nog bereiken. Mét die naastenliefde wordt al het andere opwindend en levendig.

Als wij anderen inspireren en leren om hun hart te vullen met liefde, vloeit er gehoorzaamheid uit voort die uitmondt in vrijwillige daden van zelfopoffering en dienstbaarheid. Ja, zij die bijvoorbeeld uit plichtsgevoel op huisonderwijs gaan, kunnen hun plicht vervullen. Maar zij die op huisonderwijs gaan uit ware liefde voor de Heer en hun medemens, zullen die taak waarschijnlijk met een heel andere houding benaderen.

Daarmee kom ik terug bij mijn oorspronkelijke vraag: 'Welke eigenschap definieert ons als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het beste?' Daar zou ik op antwoorden: wij zijn een volk dat de Heer liefheeft met geheel ons hart, ziel en verstand, en wij hebben onze naasten lief als onszelf.

Dat is ons kenmerk als kerkleden. Het is als een baken voor de wereld dat aangeeft wiens discipelen wij zijn.[18]

Op de oordeelsdag vraagt de Heiland niet naar de aard van onze roepingen. Hij vraagt niet naar onze stoffelijke bezittingen of roem. Hij vraagt of we de zieken geholpen hebben, voedsel en eten aan de hongerigen gegeven hebben, de gevangenen bezocht hebben, of de zwakken gesteund hebben.[19] Als we de minste van de kinderen van onze hemelse Vader de helpende hand toesteken, doen we dat voor Hem.[20] Dát is de kern van het evangelie van Jezus Christus.

Als wij echt te weten willen komen hoe we kunnen liefhebben, hoeven we alleen maar aan het leven van onze Heiland te denken. Als we nemen van de symbolen van het avondmaal, worden wij herinnerd aan het grootste voorbeeld van liefde in de hele wereldgeschiedenis. 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft.'[21]

De liefde die de Heiland voor ons had, was zo groot dat zij zelfs 'God, de grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden.'[22]

Omdat de Heiland zijn leven voor ons heeft neergelegd,[23] hebben wij volmaakte hoop en vertrouwen en zekerheid dat wij weer bij Hem zullen leven als wij dit wereldse bestaan verlaten. Door de verzoening van Jezus Christus kunnen wij van onze zonden worden gereinigd en kunnen wij deel hebben aan de gave van onze almachtige Vader. Dan zullen wij de heerlijkheid kennen die 'God heeft bereid voor degenen die Hem liefhebben.'[24]

Dat is de veranderende macht van naastenliefde.

Toen Jezus zijn discipelen een nieuw gebod gaf 'dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u heb liefgehad'[25], gaf Hij hun de belangrijkste sleutel tot geluk in dit leven en hierna.

Liefde is het grootste van alle geboden — alle andere zijn er aanhangsels van. Het is het gebod waar we ons als volgelingen van Christus op richten.

Het is de eigenschap die, als we die ontwikkelen, ons leven het meeste zal verbeteren.

Ik getuig dat God leeft. Zijn liefde is oneindig en eeuwig. En zij strekt zich uit tot al zijn kinderen. Omdat Hij ons liefheeft, heeft Hij ons profeten en apostelen gegeven om ons in deze tijd te leiden. Hij heeft ons de Heilige Geest gegeven om ons te onderwijzen, troosten en inspireren.

Hij heeft ons de Schriften gegeven. En ik ben onbeschrijflijk dankbaar dat Hij ieder van ons een hart heeft gegeven dat in staat is om de reine liefde van Christus te voelen.

Ik bid dat ons hart vol van die liefde mag zijn en dat wij ons op onze hemelse Vader mogen richten en op andere mensen, met een nieuwe kijk en nieuw geloof. Ik getuig dat wij, als wij dat doen, een overvloediger kant van het leven zullen ontdekken. In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. 1 Korintiërs 12:31.
2. 1 Korintiërs 13:1.
3. Zie 1 Korintiërs 13:1–2.
4. Moroni 7:47.
5. Matteüs 22:36.
6. Zie Frederic W. Farrar, *The Life of Christ* (Salt Lake City: Bookcraft, 1994), pp. 528–529.
7. Matteüs 22:37–40.
8. 1 Korintiërs 8:3.
9. *History of the Church,* 4:227.
10. Galaten 5:14.
11. Zie Galaten 6:2.
12. *History of the Church,* 5:498.
13. Mark L. McConkie, *Remembering Joseph: Personal Recollections of Those Who Knew the Prophet Joseph Smith* (2003), p. 57.
14. 'Selflessness', 23 september 2007, uitzending van *Music and the Spoken Word;* beschikbaar op www.musicandthespokenword.com/messages.
15. *Oedipus at Colonus.* In: *The Oedipus Cycle.* Vert. Dudley Fitts en Robert Fitzgerald (New York: Harcourt Brace & Company, 1949), pp. 161–162.
16. 1 Johannes 5:3.
17. Mosiah 5:2.
18. Zie Johannes 13:35.
19. Zie Matteüs 25:31–40.
20. Zie Matteüs 25:40.
21. Johannes 3:16.
22. Leer en Verbonden 19:18.
23. Zie Johannes 15:13.
24. 1 Korintiërs 2:9; zie ook Jesaja 64:4.
25. Johannes 13:34.

Een gebroken hart en een verslagen geest

OUDERLING BRUCE D. PORTER
van de Zeventig

Wie een gebroken hart en een verslagen geest hebben, zijn bereid om alles te doen wat God van hen vraagt.

Ik heb ouderling Joseph B. Wirthlin zeer lief! De dichter Rudyard Kipling schreef in 1897 de volgende aanklacht tegen de hoogmoed van het Britse Rijk:

De tumulten en de kreten
vergaan;
Kapiteins en koningen kijken
verward.
Uw aloude offer blijft bestaan:
Een nederig en verbrijzeld hart.
("God of Our Fathers, Known of Old," *Hymns,* no. 80)

Toen Kipling schreef over het *aloude* offer van een gebroken hart had hij wellicht de woorden van koning David in de 51ste psalm in gedachten: 'De offeranden Gods zijn een verbroken geest; een verbroken en verbrijzeld hart' (vs. 19). Davids woorden tonen aan dat het volk des Heren zelfs in oudtestamentische tijden begreep dat het hart aan God moest worden geschonken, dat alleen brandoffers niet voldeden.

De verplichte offers in de Mozaïsche bedeling waren symbolen van het zoenoffer van de Messias, die als enige de zondige mens met God kon verzoenen. Amulek verkondigde: 'Zie, dat is de gehele betekenis der wet, die in ieder opzicht wijst op dat grote en laatste offer (…) de Zoon van God' (Alma 34:14).

Na zijn opstanding verklaarde Jezus Christus aan het volk in de Nieuwe Wereld:

'Uw offeranden en uw brandoffers moeten worden afgeschaft, want Ik zal [die niet] aannemen (…).

'Maar gij zult Mij als offer een gebroken hart en een verslagen geest brengen. En wie tot Mij komt met een gebroken hart (…), die zal Ik dopen

met vuur en met de Heilige Geest' (3 Nephi 9:19–20).

Wat houdt het in om een gebroken hart en een verslagen geest te hebben? En waarom worden die als een offer beschouwd?

Zoals in alles, biedt het leven van de Heiland ons het volmaakte voorbeeld: hoewel Jezus van Nazaret volkomen zonder zonde was, werd zijn leven gekenmerkt door een gebroken hart en een verslagen geest, daar Hij zich in alles onderwierp aan de wil van de Vader. 'Want Ik ben van de hemel nedergedaald, niet om mijn wil te doen, maar de wil van Hem, die Mij gezonden heeft' (Johannes 6:38). Tot zijn discipelen zei Hij: 'Leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart' (Matteüs 11:29). En toen de tijd aanbrak om voor de verzoening het hoogste offer te brengen, deinsde Christus er niet voor terug om de bittere beker uit te drinken, maar Hij onderwierp zich geheel en al aan de wil van de Vader.

De volmaakte onderwerping van de Heiland aan de eeuwige Vader is de kern van een gebroken hart en een verslagen geest. Christus' voorbeeld leert ons dat een gebroken hart een eeuwige, goddelijke eigenschap is. Wanneer ons hart gebroken is staan we volledig open voor de Geest van God en erkennen we dat we van Hem afhankelijk zijn voor alles wat we hebben en alles wat we zijn. Het noodzakelijke offer is de offerande van hoogmoed in al haar vormen. De gebrokene van hart kan, als zachte klei in de handen van een bekwame pottenbakker, in de handen van de Meester geboetseerd en gevormd worden.

Een gebroken hart en een verslagen geest zijn ook de eerste voorwaarden van bekering. Lehi verklaarde:

'Daarom komt er verlossing in en door de heilige Messias (...).

'Zie, Hij geeft Zichzelf als offer voor de zonde om aan de doeleinden

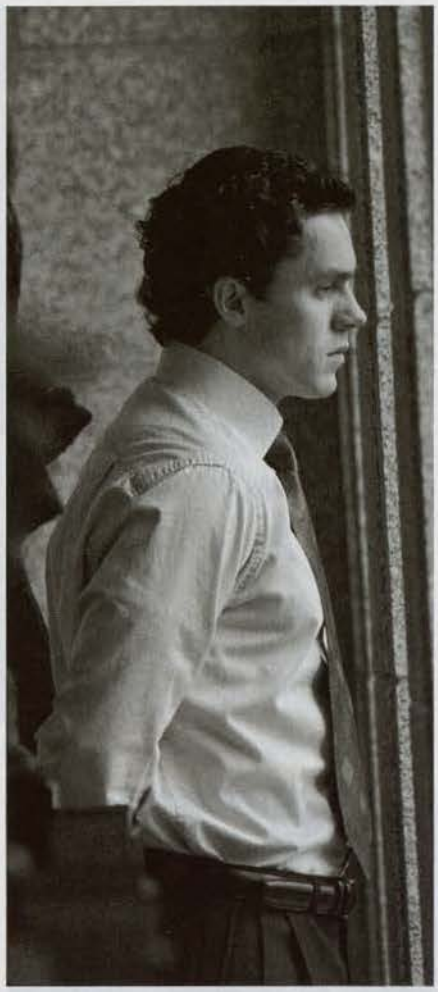

der wet te voldoen voor allen die een gebroken hart en een verslagen geest hebben; en voor niemand anders kan aan de doeleinden der wet worden voldaan' (2 Nephi 2:6–7).

Wanneer we gezondigd hebben en vergiffenis willen, houden een gebroken hart en een verslagen geest in dat we 'de droefheid naar Gods wil' ervaren, die tot bekering leidt (2 Korintiërs 7:10). Dat vindt plaats als ons verlangen naar reiniging zo groot is dat ons hart gepijnigd wordt door verdriet en we ernaar smachten om in harmonie met onze hemelse Vader te zijn. Wie een gebroken hart en een verslagen geest hebben, zijn bereid om alles te doen wat God vraagt zonder weerstand te bieden of wrok te koesteren. Niet langer doen we het op onze manier, maar we leren het op Gods manier te doen. Met een dergelijke onderworpenheid kan de verzoening in werking treden en kan ware bekering plaatsvinden.

De boetvaardige zal dan de reinigende macht van de Heilige Geest ervaren, die hem zal vervullen van gemoedsrust en vreugde over de verzoening met God. In een wonderlijke mengeling van goddelijke eigenschappen, nodigt dezelfde God die ons leert een gebroken hart te hebben ons uit om ons te verheugen en goede moed te houden.

Na vergiffenis van onze zonden te hebben ontvangen, dient een gebroken hart als een goddelijk schild tegen verleiding. Nephi heeft gebeden: 'Mogen de poorten der hel voortdurend voor mij gesloten zijn, omdat mijn hart gebroken en mijn geest verslagen is!' (2 Nephi 4:32.) Koning Benjamin leerde zijn volk in de diepste ootmoed te wandelen, want dan zou het grote vreugde ervaren en 'met de liefde Gods vervuld [...] zijn, en altijd vergeving van [...] zonden [...] behouden' (Mosiah 4:12). Als we ons hart aan de Heer toevertrouwen, verliezen de bekoringen van de wereld simpelweg hun aantrekkingskracht.

Er is echter nog een dimensie van een gebroken hart, namelijk onze diepe dankbaarheid voor Christus' lijden voor ons persoonlijk. In Getsemane is de Heiland 'onder alle dingen [...] neergedaald' (LV 88:6) toen Hij de zondelast van ieder mens droeg. Op Golgota heeft Hij 'zijn ziel [overgegeven] in de dood' (Jesaja 53:12), en zijn grote hart brak letterlijk door zijn allesoverheersende liefde voor de kinderen van God. Wanneer wij de Heiland en zijn lijden gedenken, zal ook ons hart breken uit dankbaarheid voor de Gezalfde.

Wanneer we alles wat we hebben en alles wat we zijn aan Hem offeren, zal de Heer ons hart met vreugde vullen. Hij zal de 'gebrokenen van hart' (Jesaja 61:1) verbinden en ons leven opluisteren met de liefde Gods, 'die zoet is boven alles wat zoet is (...) en rein boven alles wat rein is' (Alma 32:42). Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Predik mijn evangelie — het hulpmiddel dat leden en zendelingen verenigt

OUDERLING ERICH W. KOPISCHKE
van de Zeventig

Zendelingen en leden moeten (…) eensgezind worden in het verkondigingswerk van het evangelie.

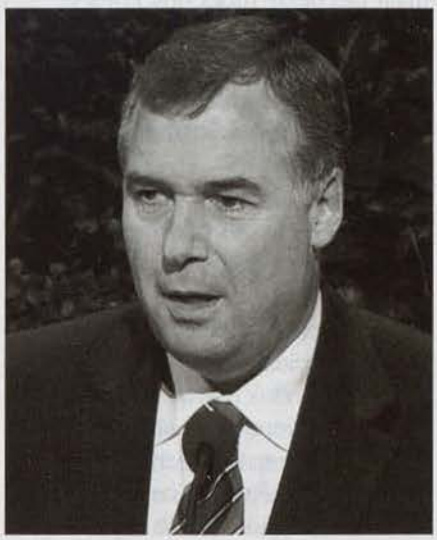

Nog niet zo lang geleden kwamen de zendelingzusters bij ons eten. Na het eten vroegen we of ze een boodschap voor ons hadden. Ze waren goed voorbereid en nodigden ons uit om een lees- en markeeroefening te doen. Ze hadden een nieuw exemplaar van het Boek van Mormon bij zich en wat markeerpotloden. We namen de uitnodiging van de zendelingen aan. Sindsdien is onze dagelijkse schriftstudie van het Boek van Mormon veranderd. In ieder hoofdstuk markeren we met verschillende kleuren de gedeelten die over Jezus Christus gaan. En iedere keer worden we aan onze zendelingen herinnerd.

Toen de zendelingen dit voorstelden, herkenden we het meteen als een studieoefening uit *Predik mijn evangelie*. Als gezin zijn we zo dankbaar voor dit geweldige en krachtige hulpmiddel bij het zendingswerk.

De afgelopen drie jaar hebben de zendelingen over de hele wereld *Predik mijn evangelie* gebruikt. Het zendingswerk is er radicaal door veranderd. De grote visie van president Hinckley gaat in vervulling: zendelingen 'maken zich de ideeën van de lessen eigen'. Ze behandelen 'de ideeën onder leiding van de Heilige Geest in hun eigen woorden'. (Zie 'Zendingswerk', *Wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevenden*, 11 januari 2003, p. 19.)

Door zich in *Predik mijn evangelie* te verdiepen, leren en gebruiken de zendelingen belangrijke leerstellingen en beginselen, waardoor ze beter in staat zijn om hun belangrijke werk te verrichten. Maar daarnaast hebben ze nog steeds onze hulp nodig. Alleen samen kunnen we deze grote opdracht vervullen die zowel vroeger als nu aan de apostelen is gegeven: 'Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping' (Marcus 16:15).

Om daar succes mee te hebben, moeten we één zijn met de zendelingen en moeten we elkaar begrijpen. Begrijpt u de zendelingen altijd? En dan bedoel ik niet hun taalgebruik, maar de manier waarop zij zendingswerk doen. We zien dat ze mensen uitnodigen om naar hun boodschap te luisteren. Ze verkondigen evangeliebeginselen en nodigen belangstellenden uit om hun leven te veranderen en zich als lid van de kerk te laten dopen en bevestigen.

Als wij de zendelingen willen begrijpen en helpen, moeten we hetzelfde geloof hebben als de zendelingen, hetzelfde denken en hetzelfde voelen. Hoe kunnen we dat doen?

Uiteraard is het belangrijk dat wij de zendelingen bezig zien in hun verkondigingswerk. Maar wij kunnen ook *Predik mijn evangelie* bestuderen en meer over zendingswerk leren. Sinds president McKay heeft gezegd dat 'ieder lid een zendeling' is (Conference Report, april 1959, p. 122), hebben de leden geprobeerd

De zendelingen in Canada doen mee aan de conferentieactiviteiten.

om actiever anderen over het evangelie te vertellen. *Predik mijn evangelie* is een geweldig hulpmiddel om gehoor te geven aan die uitnodiging. Als wij *Predik mijn evangelie* bestuderen, krijgen we niet alleen meer begrip en waardering voor onze zendelingen, maar zullen we er in ons dagelijks leven zelf ook iets aan hebben.

Ieder lid van ons gezin heeft een exemplaar van *Predik mijn evangelie*. Als wij deze leidraad bestuderen, zal ons getuigenis sterker worden. Dan zullen we fundamentele evangeliebeginselen beter begrijpen en het verlangen krijgen om zendingswerk te doen. Ik wil graag enkele kopjes uit *Predik mijn evangelie* ([2004], p. III) aanhalen, dan begrijpt u het wel.

Namelijk:

'Hoe kan ik de Geest herkennen en begrijpen?'

'Hoe studeer ik doelmatig en bereid ik me voor op onderwijzen?'

'Wat bestudeer ik en waarin onderwijs ik?'

'Wat is de rol van het Boek van Mormon?'

'Hoe kan ik christelijke eigenschappen ontwikkelen?'

Zijn dat geen dingen die wij allemaal willen leren? *Predik mijn evangelie* staat vol met goede ideeën en inzichten voor iedereen die een zendingsactiever lid wil zijn en de zendelingen wil helpen. We leren hoe wij de zendelingen kunnen helpen bij het vinden en onderwijzen van mensen en hoe we samen met de zendelingen onderzoekers kunnen helpen. We gaan begrijpen waarom duidelijke uitnodigingen om iets te doen nuttig zijn om geloof in Jezus Christus te bevorderen, en hoe we onze vrienden die geen lid van de kerk zijn kunnen bijstaan als zij door het prachtige proces van bekering hun leven veranderen.

Naast de Schriften bestuderen de zendelingen iedere dag *Predik mijn evangelie*. Ze leren beginselen en vaardigheden, en passen die toe. Ze leren vooral hoe ze zich in hun werk door de Geest kunnen laten leiden. Als wij net als de zendelingen willen leren, moeten wij aandachtig *Predik mijn evangelie* bestuderen en de zendelingen in hun dagelijks werk observeren.

In de inleiding van *Predik mijn evangelie* staat: '*Predik mijn evangelie* is voor de voltijdzendelingen van de kerk. De beginselen en leerstellingen in dit boek zijn echter ook van toepassing op wijkzendelingen en wijkleiders die het koninkrijk van de Heer willen opbouwen. Wanneer ze zich geregeld in dit boek verdiepen, zal dat een beter zendingsactief lid van ze maken en zal er een betere samenwerking met de voltijdzendelingen ontstaan' (p. XII).

Ouderling Richard G. Scott heeft gezegd dat alle leden aandachtig *Predik mijn evangelie* moeten bestuderen. Hij heeft gezegd: 'Er is veel goeds tot stand gebracht [sinds] *Predik mijn evangelie* beschikbaar is, maar het beste moet nog komen doordat we ons allemaal vertrouwd maken met het gebruik van dit uitstekende zendingsmiddel.' ('De kracht van *Predik mijn evangelie*', *Liahona*, mei 2005, p. 31.)

Misschien hebben we weinig tijd om dit boek te bestuderen. Daarom wil ik graag enkele ideeën geven.

- Jongeren die zich op een zending voorbereiden, moeten naast de Schriften ook *Predik mijn evangelie* bestuderen.
- Nodig de zendelingen bij u thuis uit. Vraag of ze een beginsel of leerstelling uit *Predik mijn evangelie* willen behandelen.
- Gebruik *Predik mijn evangelie* af en toe tijdens de gezinsavond. Laat de tieners thuis net als de zendelingen lesgeven. Bij ons

thuis hebben de kinderen enkele opmerkelijk goede lessen gegeven. We stonden verbaasd hoe goed zij eenvoudige beginselen konden uitleggen. Soms hebben we vrienden uitgenodigd om die lessen bij te wonen.

- Leerkrachten kunnen de eenvoudige, maar doeltreffende beginselen uit *Predik mijn evangelie* gebruiken als hulpmiddel bij het lesmateriaal.
- *Predik mijn evangelie* is vertaald in bijna alle talen die onze leden spreken. In landen waar de kerk nog niet zo lang gevestigd is, kan *Predik mijn evangelie* samen met de Schriften gebruikt worden als hulpmiddel en basis van alle lessen.
- Ouderling Scott heeft de plaatselijke leiders aangemoedigd om dit materiaal te gebruiken in '(...) presidiums, het leidinggevend priesterschapscomité en de wijkraad' (*Liahona*, mei 2005, p. 31).
- Gebruik *Predik mijn evangelie* als hulpmiddel bij instructies, toespraken, opbouwende gedachten, lessen, haardvuuravonden en persoonlijke studie.

Ik geef u mijn getuigenis dat dit materiaal door God geïnspireerd is. We moeten het aandachtig bestuderen, zodat we onze zendelingen en hun werk beter zullen begrijpen. Zendelingen en leden moeten één taal spreken. We moeten eensgezind worden in onze pogingen om het evangelie te verkondigen. Dan zullen we beter in staat zijn om een werktuig in de handen van de Heer te worden, want Hij heeft gezegd: 'En evenzo zal Ik mijn uitverkorenen uit de vier hoeken der aarde vergaderen, ja, allen die in Mij geloven en luisteren naar mijn stem' (LV 33:6).

Als leden van zijn kerk wordt er van ons verwacht dat wij deel uitmaken van deze grote vergadering. Van deze waarheid getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Uit het kleine

OUDERLING MICHAEL J. TEH
van de Zeventig

Als discipelen van de Heer Jezus Christus hebben wij de taak om voor onze broeders en zusters te zorgen en hen te dienen.

Mabuhay van de lieflijke en geweldige mensen van de Filipijnen.

Een van de oudste en diepzinnigste vragen in de geschiedenis van deze aarde is, interessant genoeg, gesteld door Kaïn, in reactie op Gods vraag naar zijn broer Abel, kort nadat hij die gedood had. 'Ben ik mijns broeders hoeder?'[1] Deze vraag verdient serieuze overweging door allen die ernaar streven de wil van de Heer te doen. Een van de antwoorden staat in de leringen van Alma:

'(...) en nu, daar gij verlangend zijt tot de kudde Gods toe te treden en zijn volk te worden genoemd en gewillig zijt elkaars lasten te dragen, opdat zij licht zullen zijn; ja, en gewillig zijt te treuren met hen die treuren; ja, en hen te vertroosten die vertroosting nodig hebben.'[2]

Als discipelen van de Heer Jezus Christus hebben wij de taak om voor onze broeders en zusters te zorgen en hen te dienen. Jezus Christus bracht met de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan niet alleen zijn vijanden in de war, maar leerde allen die Hem wilden volgen bovendien een grote les. We moeten onze invloedssfeer uitbreiden. Of we anderen dienen, mag niets te maken hebben met ras, huidskleur, status of relatie. Tenslotte werd het gebod: 'kom de zwakken te hulp, verhef de handen die slap neerhangen en sterk de knikkende knieën'[3] niet met beperkende voorwaarden gegeven.

Velen geloven dat dienstbaarheid pas zinvol is als er uitgebreide plannen voor gemaakt worden en er een comité voor wordt opgericht. Hoewel veel zinvolle projecten die zo worden opgezet, echt helpen, is er in de huidige wereld veel meer dienstbaarheid nodig in onze dagelijkse onderlinge omgang. Vaak vinden we hiertoe gelegenheden in ons eigen huis, onze buurt of onze wijk.

De bedrieglijke Screwtape geeft in 'The Screwtape Letters' van C. S. Lewis zijn neef Wormwood het volgende advies en beschrijft daarmee meteen een kwaal waar velen in onze tijd door geplaagd worden: 'Doe wat je wilt, er is in de ziel van je patiënt beslist wat goedheid, en wat kwaadaardigheid. Het mooie is dat je zijn kwaadaardigheid op zijn naaste buren kunt richten, die hij elke dag ziet, en zijn

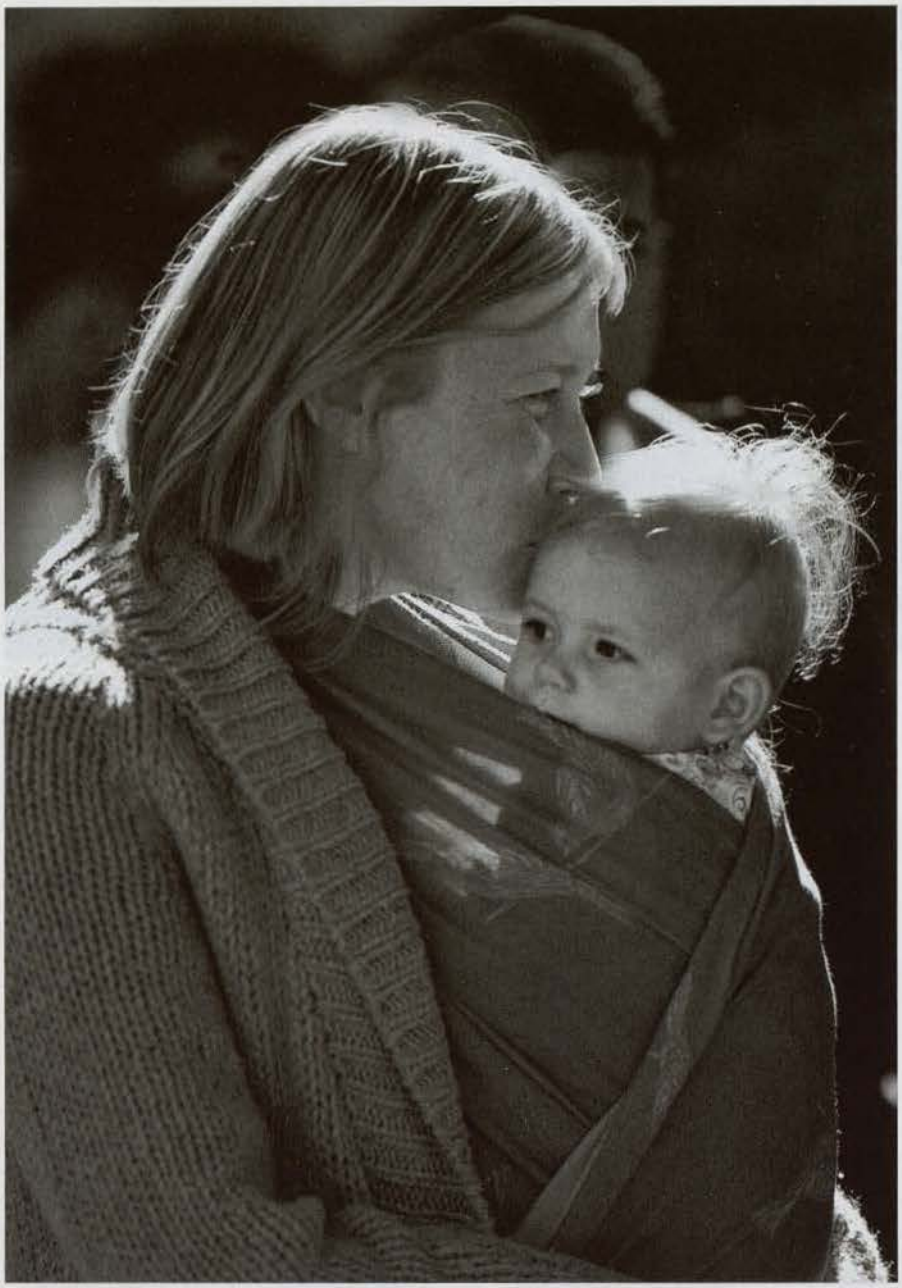

goedheid wat verder weg kunt richten, op mensen die hij niet kent. Zo wordt de kwaadaardigheid geheel werkelijk en de goedheid grotendeels denkbeeldig."[4]

In een populaire lofzang staat de volmaakte remedie:

'Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan?
Mij waar nood was ter hulpe gegord?
Heb ik vreugde gesticht, iemands lijden verlicht?
Zo niet, o, dan schoot ik te kort.
Waakt op dan en doet toch iets meer,
dan dromen van d'hemelse woon.
Ons aan goeddoen te wijden, geeft maatloos verblijden,
een zegen vol liefde, zo schoon.'[5]

Ik wil enkele gebeurtenissen noemen die ik heb mogen meemaken waardoor ik heb geleerd hoe we anderen en onszelf door eenvoudige goede daden kunnen helpen. Onze hemelse Vader brengt liefdevolle mensen op onze weg om ons te helpen zodat we niet in het duister hoeven rond te tasten. Die mensen helpen anderen geduldig en liefdevol en door hun goede voorbeeld. Dat is mijn ervaring.

Ik herinner me een tijd die erg belangrijk voor mij was: ik moest besluiten of ik op voltijdzending wilde. Ik twijfelde heel erg lang. Terwijl ik twijfelde over de te volgen koers, namen mijn familieleden, vrienden en priesterschapsleiders mij bij de hand. Zij moedigden me aan, daagden me uit en zonden talloze gebeden voor mij op. Mijn zus, die op voltijdzending was, schreef me regelmatig en gaf het nooit op.

Zelfs nu word ik gedragen op de schouders van goede mannen en vrouwen. Ik vermoed dat dit voor ons allemaal geldt. Tot op zekere hoogte zijn we allemaal van elkaar afhankelijk om terug te kunnen keren naar ons hemels thuis.

De boodschap van het evangelie verbreiden is een van de lonendste manieren om mensen die niet van ons geloof zijn te dienen. Ik herinner me iets wat ik in mijn jeugd meemaakte met iemand die ik oom Fred zal noemen.

Toen ik zes was, was oom Fred mijn grootste nachtmerrie. Hij was onze buurman en hij was altijd dronken. Een van zijn favoriete vormen van tijdverdrijf was stenen naar ons huis gooien.

Omdat mijn moeder erg goed kon koken, kwamen er vaak alleenstaande leden uit onze kleine gemeente bij ons thuis. Op een dag was oom Fred een keer nuchter toen die leden een vriendelijk praatje met hem maakten en hem uitnodigden om mee naar ons huis te komen. Dat vond ik een angstaanjagende ontwikkeling. Nu was hij niet meer buiten, maar bij ons binnen. Dit herhaalde zich enkele keren totdat ze oom Fred uiteindelijk overtuigden dat hij naar de zendelingen moest luisteren. Hij aanvaardde het evangelie en liet zich dopen. Hij ging op voltijdzending, vervulde die eervol en kwam terug, deed een vervolgopleiding en trouwde in de tempel. Hij is nu een

rechtschapen echtgenoot, vader en priesterschapsleider. Wie oom Fred nu ziet, zou het wel eens moeilijk kunnen vinden om te geloven dat hij een jongen van zes eens nachtmerries bezorgde. Mogen wij altijd openstaan voor kansen om anderen over het evangelie te vertellen.

Mijn moeder was een groot voorbeeld in het opbeuren van anderen. Ze leerde ons veel belangrijke lessen. De les die het meeste invloed op mij heeft gehad, was haar verlangen om alle behoeftige mensen te helpen die ons huis bezochten. Het zat me dwars dat ik zovelen van hen zag vertrekken met ons eten, onze kleding en zelfs ons geld. Omdat ik jong was en wij arm waren, beviel me dat niet. Hoe kon ze nou aan anderen geven terwijl ons gezin zelf niet genoeg had? Was het verkeerd om eerst in onze eigen behoeften te voorzien? Verdienden wij geen comfortabeler leven?

Jarenlang hielden die vragen mij bezig. Pas veel later in mijn leven ben ik gaan beseffen wat moeder ons leerde. Zelfs toen ze het te kwaad had met de gevolgen van een ziekte die haar erg verzwakte, kon ze niet ophouden met geven aan mensen in nood.

'Welnu, wordt niet moede goed te doen, want gij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort.'[6] We hoeven andere mensen niet alleen te dienen in het kader van grote acties. Vaak is het gewoon de dagelijkse daad die troost geeft, opbeurt, bemoedigt, steunt en een glimlach op het gezicht van andere mensen brengt.

Mogen wij altijd gelegenheden vinden om anderen te dienen. Dat is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Genesis 4:9; Mozes 5:34.
2. Mosiah 18:8–9.
3. LV 81:5.
4. *The Complete C. S. Lewis Signature Classics* (2002), p. 201.
5. 'Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan?', *Heilige lofzangen,* nr. 193.
6. LV 64:33.

Doof de Geest niet uit, die de innerlijke mens verlevendigt

OUDERLING KEITH K. HILBIG
van de Zeventig

Als we de Heilige Geest uitnodigen om ons verstand met licht en kennis te vervullen, 'maakt Hij ons levend', dat wil zeggen: Hij verlicht en verlevendigt de innerlijke mens.

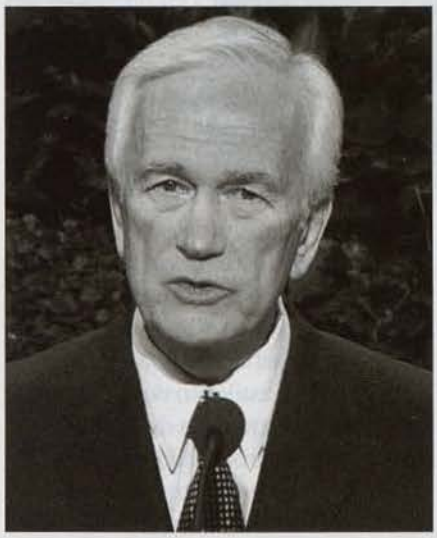

In 1 Tessalonicenzen 5 moedigt Paulus de leden aan om zich als heiligen te gedragen. Hij noemt enkele goede eigenschappen en gedragingen. In vers 19 gebruikt Paulus de volgende vijf eenvoudige woorden: 'Dooft de Geest niet uit.'

Het is interessant dat de profeet Jakob uit het Boek van Mormon vijfhonderd jaar *vóór* Paulus het evangelie aan een opstandig volk probeerde te prediken. Hij stelde hen moedig de volgende vraag: 'Wilt gij de woorden der profeten verwerpen; en wilt gij (…) het goede woord van Christus verloochenen (…) en de gave van de Heilige Geest, en de Heilige Geest uitdoven (…)?'[1]

In onze tijd, zoveel eeuwen *na* Jakob en Paulus, moeten wij ook opletten dat we de Geest *niet* belemmeren, veronachtzamen of uitdoven.

De lonkende uitnodigingen van de wereld proberen onze aandacht van het enge en smalle pad af te leiden. De tegenstander doet zijn best om onze ontvankelijkheid voor de influisteringen van de Geest af te stompen, of we nu tiener, jongvolwassen of volwassen zijn. De rol van de Geest, de Heilige Geest, is essentieel in iedere levensfase.

Vanaf het begin heeft de Vader zijn geestkinderen beloofd dat wij door de verzoening en opstanding van zijn geliefde Zoon *allemaal* in de tegenwoordigheid van God kunnen

terugkeren en de zegeningen van het eeuwige leven in de hoogste graad van het celestiale koninkrijk kunnen beërven.

Wij wisten allemaal dat de reis naar de verhoging lang, zwaar en soms eenzaam zou zijn, maar we wisten ook dat we niet alleen zouden reizen. Onze hemelse Vader zegent iedereen die aan de voorwaarden van geloof, bekering en de doop voldoet met een metgezel en gids: de Heilige Geest.

De weg naar het eeuwige leven is niet vlak. Het is een opgaande weg die steeds verder en hoger leidt. Daarom zijn er steeds meer geestelijk begrip en energie nodig om ons doel te bereiken. Omdat de kwade tegenstand van Satan voortduurt, is de voortdurende, verlichte leiding van de Heilige Geest absoluut noodzakelijk. We mogen de influisteringen van de Heilige Geest niet belemmeren, veronachtzamen of uitdoven. Maar wat betreft ons gebruik van de influisteringen en zegeningen van de Heilige Geest, 'doen we onszelf vaak tekort'.[2]

In de Parel van grote waarde staat dat Adam, die was gedoopt en de Heilige Geest had ontvangen, 'levend [werd] gemaakt naar de innerlijke mens'.[3]

Als we de Heilige Geest uitnodigen om ons verstand met licht en kennis te vervullen, 'maakt Hij ons levend', dat wil zeggen: HIj verlicht en verlevendigt de innerlijke mens.[4] Daardoor merken we een belangrijk verschil in onze ziel. We voelen ons versterkt, vol gemoedsrust en vreugde. We hebben geestelijke energie en enthousiasme, die onze natuurlijke vermogens versterken. We bereiken meer dan we alleen hadden kunnen bereiken. We verlangen ernaar heiliger te worden.

Wilt u de prijs weten van de voorrechten die we ontvangen als we de Heilige Geest hebben ontvangen? Die prijs is niet van tevoren vastgesteld en staat niet vast, maar wordt door ieder van ons zelf bepaald.

Als u uw 'prijs', uw persoonlijke inzet, heel laag stelt, profiteert u wellicht niet van *alles* wat de Geest te bieden heeft. Dan dooft u de Geest misschien wel uit! Maar als u uw persoonlijke bijdrage hoog stelt, zult u overvloedig door de Geest worden gezegend. De 'prijs' die ik bedoel, is niet in geld uit te drukken. Het gaat om een grotere toewijding aan en betrokkenheid bij persoonlijke geestelijke inspanningen en gedragingen.

Wij bepalen zelf wat onze huidige bijdrage is door onze keuzen en prioriteiten te toetsen aan de volgende of soortgelijke vragen:

1. Besteed ik meer tijd aan sport dan aan de kerk?
2. Als ik een vrije dag heb, ga ik dan naar de tempel of naar het winkelcentrum?
3. Speel ik computerspelletjes of surf ik op het internet in plaats van anderen thuis of in de gemeenschap zinvolle hulp te verlenen?
4. Lees ik nauwgezet de hele krant, maar vind ik het moeilijk om dagelijks in de Schriften te lezen?

U kunt zich andere vragen stellen die u inzicht geven in de juistheid van uw huidige keuzes en prioriteiten.

Wat het niveau van onze geestelijke ontwikkeling ook is, er is altijd een hoger niveau binnen ons bereik. Tijd is een uitermate kostbaar bezit. Bent u bereid om meer tijd aan eeuwige zaken te besteden, zodat u het

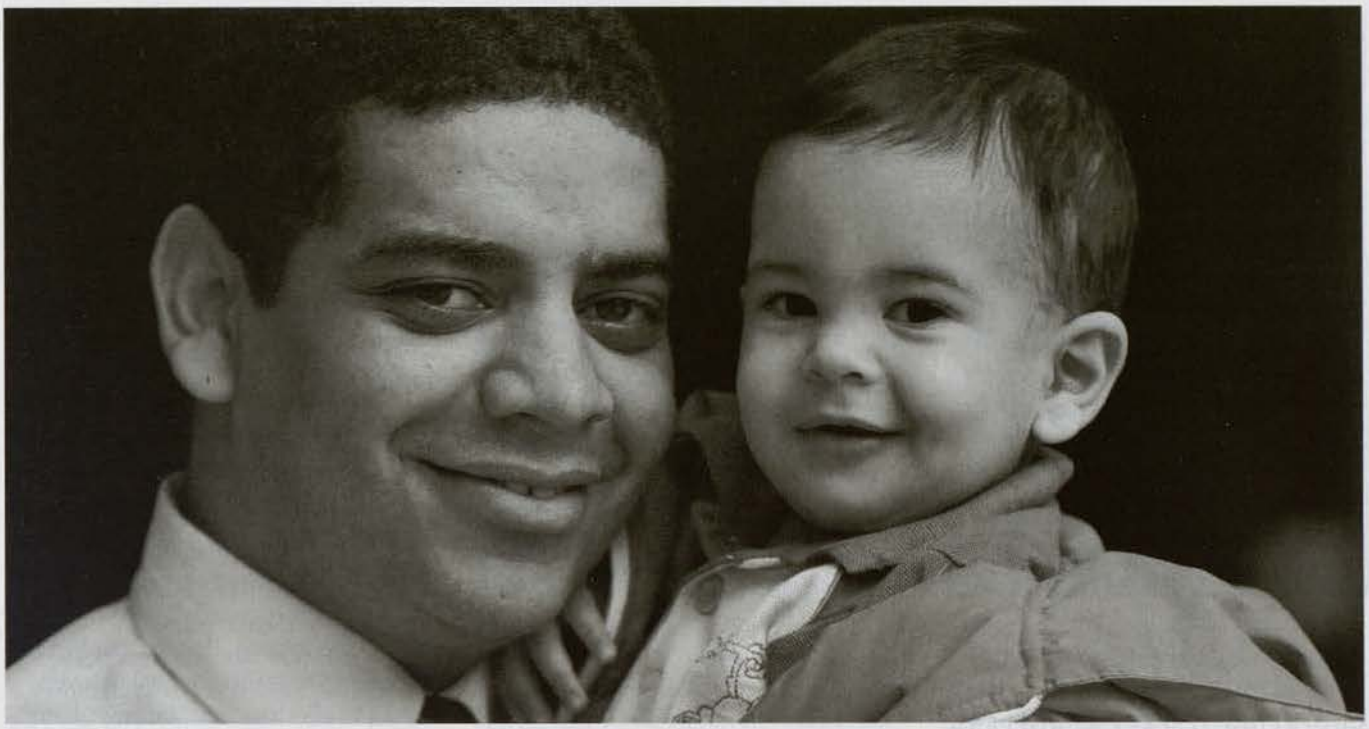

voortdurende gezelschap van de Heilige Geest verdient en u meer uw voordeel kunt doen met zijn invloed?

Als uw antwoord ja is, is de eerste stap op weg naar die geestelijke instelling het intense verlangen om meer inspiratie te ontvangen, om heiliger te worden. Als die verlangens ons hart vervullen, zullen we een steeds hogere prijs willen betalen om hulp uit de hemel te ontvangen.

We zetten de tweede stap als we ons consequenter in de woorden van Christus en de profeten verdiepen. Als wij meer studeren, zal de invloed van de Heilige Geest in ons leven toenemen. Laten we de Schriften grondig bestuderen, met een pen in de hand om nieuwe inzichten en geestelijke influisteringen vast te leggen. Laten we er vervolgens naar streven om *toe te passen* wat we hebben geleerd. De Geest zal ons innerlijk verlevendigen. Voorschrift op voorschrift zullen we nieuwe inzichten krijgen.

Om er zeker van te zijn dat we de Geest niet uitdoven, maar Hem juist uitnodigen, moeten we nog een stap nemen. We moeten vaak en vurig bidden. De liefdevolle en veelomvattende belofte van de Heiland staat in de Leer en Verbonden:

- 'Nadert tot Mij en Ik zal tot u naderen.'
- 'Zoekt Mij naarstig en gij zult Mij vinden.'
- 'Vraagt en gij zult ontvangen.'
- 'Klopt en u zal worden opengedaan.'
- 'Wat gij de Vader ook in mijn naam vraagt, dat nuttig voor u is, het zal u gegeven worden.'[5]

Let op de volgorde, broeders en zusters. We komen dichter tot de Heiland als we zijn geboden nauwgezet nakomen. We smeken de Vader vurig en ernstig in de naam van Jezus Christus. Dan zullen we door de influisteringen van de Geest goddelijke leiding en duidelijke inzichten krijgen.

Als we vasten, tijdens het avondmaal onze verbonden hernieuwen en naar de tempel gaan, komen we dichter bij de Geest. Dan zal de Heilige Geest zijn invloed met grote kracht laten gelden.

De tempel is een prima omgeving om persoonlijke openbaring te ontvangen. Als we zo vaak mogelijk gaan en aandachtig luisteren, en nadenken over de glorierijke beloften en verwachtingen van de eeuwigheid, gaan we met een beter begrip van het plan van onze hemelse Vader naar huis. De Heilige Geest vergroot ons inzicht en zorgt ervoor dat dit eeuwige perspectief de beslissingen in ons dagelijks leven beïnvloedt.

Als we daar ons best voor doen en de Geest niet uitdoven, zullen wij innerlijk worden verlevendigd. Als we volharden, kunnen we het eeuwige leven tegemoet zien. Daarom mogen we de Geest niet door ongehoorzaamheid of veronachtzaming uitdoven. Maar laten we 'door de Geest leven'[6] en de heilige en essentiële rol van de Heilige Geest in ons leven versterken. Ik getuig dat wij, als wij waarlijk naar de Geest streven, meer baat zullen hebben bij de stille, onmisbare invloed van de Heilige Geest. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Jakob 6:8.
2. Brigham Young, *Discourses of Brigham Young*, samengesteld door John A. Widtsoe (1954), p. 32.
3. Mozes 6:65.
4. Zie Parley P. Pratt, *Key to the Science of Theology*, 9e uitgave (1965), p. 101: 'De gave van de Heilige Geest (...) stimuleert al onze verstandelijke vermogens; versterkt, vergroot, ontvouwt en zuivert alle natuurlijke hartstochten en gevoelens; en maakt ze door de gave van wijsheid geschikt voor hun rechtmatig gebruik.'
5. LV 88:63–64.
6. Galaten 5:25.

De enige waarachtige God en Jezus Christus, die Hij gezonden heeft

OUDERLING JEFFREY R. HOLLAND
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Wij verklaren dat uit de Schriften duidelijk blijkt dat de Vader, de Zoon en de Heilige Geest afzonderlijke personen zijn, drie Goden.

Zoals ouderling Ballard eerder in deze bijeenkomst al opmerkte, is er door de verschillende dwarsstromen in onze tijd in toenemende mate publieke belangstelling voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De Heer zei tegen de mensen in de oudheid dat dit werk in de laatste dagen 'wonderlijk en wonderbaar'[1] zou zijn, en dat is het. Maar zelfs als we iedereen uitnodigen om het *wonder* ervan nader te beschouwen, is er één ding waarvan we niet willen dat ze zich erover *verwonderen*: namelijk de vraag of we wel of niet 'christenen' zijn.

Over het algemeen draait elk disputuut in deze zaak om twee leerstellige kwesties: hoe wij de Godheid zien, en ons geloof in het beginsel van voortdurende openbaring dat leidt tot een open schriftuurlijke canon. In het licht van die kwesties is het niet nodig om ons voor ons geloof te verontschuldigen, maar we willen ook niet verkeerd begrepen worden. Daar ik verlang het publiek begrip te vergroten en ondubbelzinnig te verklaren dat we christenen zijn, spreek ik vandaag over het eerste van de twee zojuist genoemde leerstellige kwesties.

Ons eerste en belangrijkste geloofsartikel in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen luidt: 'Wij geloven in God, de eeuwige Vader, en in zijn Zoon, Jezus Christus, en in de Heilige Geest.'[2] Wij geloven dat deze drie goddelijke personen, die samen één Godheid vormen, eensgezind zijn in doel, methodiek, getuigenis en zending. Wij geloven dat zij allen vervuld zijn met hetzelfde goddelijke gevoel van barmhartigheid en liefde, rechtvaardigheid en genade, geduld, vergeving en verlossing. Ik denk dat het juist is om te stellen dat wij geloven dat zij in elk denkbaar, belangrijk en eeuwig aspect één zijn, maar wij geloven *niet* dat zij drie personen zijn in het ene, ondeelbare wezen van God, het denkbeeld van de Drie-eenheid dat in de Schriften nooit is verkondigd, omdat het niet waar is.

Niemand minder dan de auteurs van de uiterst betrouwbare *Harper's Bible Dictionary* vermelden dat 'de formele leer van de Drie-eenheid zoals die in de vierde en vijfde eeuw door de grote kerkraden is gedefinieerd, *niet* te vinden is in het [Nieuwe Testament].'[3]

Dus elke kritiek dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geen hedendaags-christelijke kijk op God, Jezus en de Heilige Geest heeft, is *geen* aanmerking op onze toewijding aan Christus, maar een (terechte) erkenning dat onze kijk op de Godheid niet strookt met de post-nieuwtestamentische christelijke geschiedenis, maar teruggrijpt op de leer die Jezus zelf verkondigde. Misschien is het nuttig om kort in te gaan op die post-nieuwtestamentische geschiedenis.

In het jaar 325 n.C. riep de Romeinse keizer Constantijn het concilie van Nicea bijeen om — onder andere — het steeds hetere hangijzer van Gods vermeende 'Drie-eenheid'

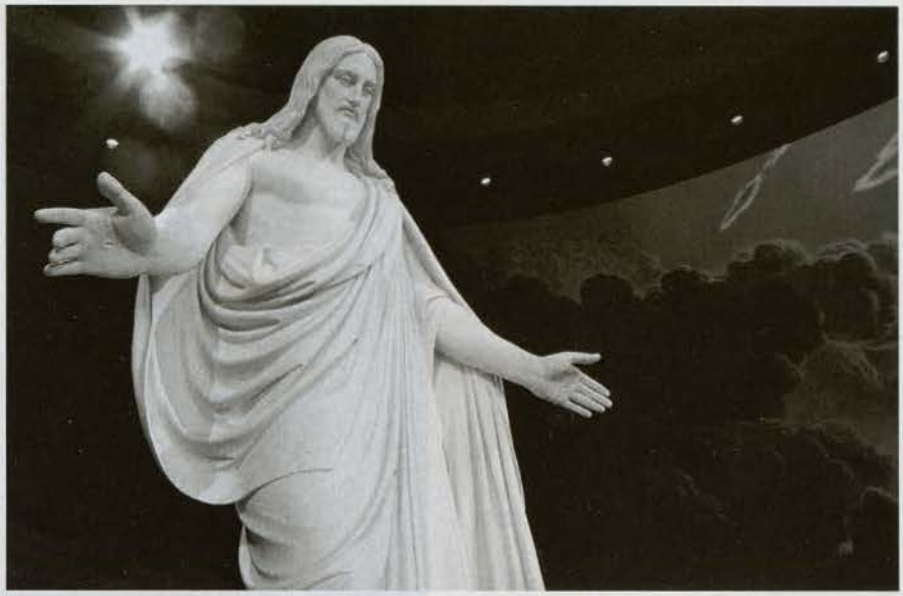

te behandelen. Wat er uit de verhitte discussies van kerkfunctionarissen, filosofen en andere religieuze waardigheidsbeklederS voortkwam, werd (na nog eens 125 jaar en nog drie andere belangrijke concilies)[4] de geloofsbelijdenis van Nicea genoemd, die later verscheidene malen opnieuw werd geformuleerd, onder meer in de geloofsbelijdenis van Athanasius. Die verschillende evoluties en herhalingen van geloofsbelijdenissen — en andere die daar in de loop der eeuwen op volgden — verklaarden dat de Vader, de Zoon en de Heilige Geest abstract, absoluut, transcendent, imminent, wezenseen, voor eeuwig tezamen bestaand en onbevattelijk zijn, dat zij geen lichaam, lichaamsdelen of emoties hebben, en dat zij boven ruimte en tijd staan. In dergelijke geloofsbelijdenissen zijn alle drie de leden aan de ene kant afzonderlijke personen, maar aan de andere kant zijn ze één wezen, wat vaak 'het mysterie van de Drie-eenheid' wordt genoemd. Zij zijn drie afzonderlijke personen, maar toch zijn zij niet drie Goden, maar één God. Alle drie zijn zij onbegrijpelijk, maar toch zijn zij één God die onbegrijpelijk is.

Wij zijn het op dat laatste punt met onze critici eens — dat een dergelijke formulering van de Godheid volkomen onbegrijpelijk is. Daar de kerk zo'n verwarrende definitie van God werd opgelegd, was het geen wonder dat een monnik in de vierde eeuw uitriep: 'Wee mij! Zij hebben mij mijn God afgenomen (...) en ik weet niet Wie ik moet aanbidden of aanspreken.'[5] Hoe moeten wij iemand vertrouwen, liefhebben en aanbidden — om niet te zeggen ernaar streven om meer op Hem te gelijken — die onbegrijpelijk en onkenbaar is? En hoe zit het dan met Jezus' gebed tot zijn Vader in de hemel: 'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U *kennen*, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die *Gij* gezonden hebt'?[6]

Het is niet onze bedoeling om iemands geloof of de leer van enige godsdienst neer te halen. Wij respecteren de leer van anderen net zozeer als wij hen vragen de onze te respecteren. (Dat staat ook in een van onze geloofsartikelen.) Maar als iemand zegt dat wij geen christenen zijn omdat wij een vierde- of vijfde-eeuwse visie op de Godheid niet onderschrijven, hoe zit het dan met die eerste christelijke heiligen van wie vele ooggetuige van de levende Christus waren, en die zo'n visie ook niet onderschreven?[7]

Wij verklaren dat uit de Schriften duidelijk blijkt dat de Vader, de Zoon en de Heilige Geest afzonderlijke personen zijn, drie Goden, waarbij wij wijzen op ondubbelzinnige illustraties zoals het grote hogepriesterlijke gebed van de Heiland dat we net genoemd hebben, zijn doop door Johannes, de ervaring op de berg van verheerlijking, en de martelaarsdood van Stefanus — om er slechts vier te noemen.

Als deze nieuwtestamentische en andere[8] teksten ons nog in de oren klinken, is het misschien onnodig om te vragen wat Jezus bedoelde toen Hij zei: 'De Zoon kan niets doen van Zichzelf, of Hij moet het de Vader zien doen.'[9] Een andere keer zei Hij: 'Ik ben van de hemel nedergedaald, niet om mijn wil te doen, maar de wil van Hem, die Mij gezonden heeft.'[10] Over zijn tegenstanders zei Hij: 'Nu hebben zij, hoewel zij ze gezien hebben, toch Mij en mijn Vader gehaat.'[11] En dan is er natuurlijk nog die altijd eerbiedige onderwerping aan zijn Vader die Jezus ertoe bracht te zeggen: 'Wat noemt gij Mij goed? Niemand is goed dan Eén, namelijk God.'[12] 'De Vader is meer dan ik.'[13]

Tot wie richtte Jezus Zich al die jaren zo vurig met smartelijke uitroepen als 'Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan'[14] en 'Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?'[15] En we maken ons met de erkenning van het schriftuurlijk bewijs dat anderszins volslagen eensgezinde leden van de Godheid niettemin afzonderlijke en onderscheiden Goden zijn niet schuldig aan polytheïsme — het maakt eerder deel uit van de grote openbaring die Jezus kwam brengen aangaande de aard van Goden. Misschien heeft de apostel Paulus het wel het beste gezegd: 'Christus Jezus (...) die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht.'[16]

Er is nog een reden dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen door sommigen niet tot de christelijke kerken wordt gerekend, want net als de profeten en apostelen vanouds geloven wij in een belichaamde — maar beslist verheerlijkte — God.[17] Zij die dit op de Schriften gebaseerde geloof bekritiseren, stel ik deze retorische vraag: Als

het denkbeeld aan een belichaamde God u afstoot, waarom zijn dan de voornaamste en karakteriserendste kenmerken van het christendom de vleeswording, de verzoening en de lichamelijke opstanding van de Heer Jezus Christus? Als een lichaam hebben niet alleen niet nodig maar ook niet begerenswaard is, waarom verloste de Verlosser van de mensheid dan zijn eigen lichaam uit de greep van de dood en het graf, waarmee Hij garandeerde dat het voor tijd en eeuwigheid niet meer van zijn geest gescheiden zou worden?[18] *Allen die het denkbeeld* van *een belichaamde God van de hand wijzen, wijzen zowel de sterfelijke als de herrezen Christus van de hand.* Niemand die beweert een waar christen te zijn, zou dat willen.

Tot ieder die binnen het bereik van mijn stem is en die zich heeft afgevraagd of wij wel christenen zijn, geef ik dit getuigenis. Ik getuig dat Jezus Christus de letterlijke, levende Zoon van onze letterlijke, levende God is. Deze Jezus is onze Heiland en Verlosser, die onder leiding van zijn Vader de aarde en de hemel en alles daarin geschapen heeft. Ik getuig dat Hij uit een moeder is geboren die maagd was, dat Hij in zijn leven grote wonderen verricht heeft die aanschouwd werden door menigtes van zijn discipelen en door zijn vijanden. Ik getuig dat Hij macht over de dood had omdat Hij goddelijk was, maar dat Hij zich vrijwillig voor ons welzijn onderwierp aan de dood, want Hij was enige tijd ook sterfelijk. Ik verklaar dat Hij met zijn vrijwillige onderwerping aan de dood de zonden van de wereld op Zich nam en een oneindige prijs betaalde voor elk verdriet, elke kwaal, elke kwelling en droefenis van Adam tot het einde van de wereld. Daarmee overwon Hij het graf in lichamelijk opzicht en de hel in geestelijk opzicht, en stelde Hij de mensheid in vrijheid. Ik getuig dat Hij letterlijk opstond uit het graf en dat Hij, nadat Hij voor het

Twee jonge meisjes in Huancayo (Peru), staan voor hun huis. Ze zullen aanstonds naar de uitzending van de zondagmorgenbijeenkomst gaan.

afronden van die herrijzenis naar zijn Vader was opgevaren, herhaaldelijk verscheen aan honderden discipelen in de oude en de nieuwe wereld. Ik weet dat Hij de Heilige Israëls is, de Messias die ooit in zijn uiteindelijke heerlijkheid zal terugkeren om als Koning der koningen en Heer der heren op aarde te regeren. Ik weet dat er geen andere naam onder de hemel is gegeven waardoor de mens gered kan worden en dat wij alleen door op Hem en zijn genade en oneindige barmhartigheid[19] te vertrouwen, het eeuwige leven kunnen verkrijgen.

Mijn aanvullende getuigenis van deze prachtige leer is dat Jezus ter voorbereiding op dat millenniaanse bestuur meer dan eens in zijn belichaamde majesteitelijke heerlijkheid is gekomen. In het voorjaar van 1820 ging een veertienjarige jongen, die in de war was door de leerstellingen die een groot deel van de christelijke wereld nog steeds verwarren, naar een bos om te bidden. In antwoord op dat oprechte gebed, dat hij op zo'n jonge leeftijd uitsprak, verschenen de Vader en de Zoon als belichaamde, verheerlijkte Goden aan deze jonge profeet, Joseph Smith. Die dag luidde het begin in van de terugkeer van het ware nieuwtestamentische evangelie van de Heer Jezus Christus, en de herstelling van andere profetische waarheden die van Adam tot aan deze tijd zijn gegeven.

Ik getuig dat mijn getuigenis van deze zaken waar is en dat de hemelen allen uitnodigen om hiervan bevestiging te vragen. Door de Heilige Geest kunnen wij *allen* 'de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die [Hij] gezonden [heeft]'[20] leren kennen. Het is mijn gebed dat wij volgens hun leer zullen leven en ware christenen zijn in woord en in daad. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Jesaja 29:14.
2. Geloofsartikelen 1:1.
3. Paul F. Achtemeier, (red., 1985), p. 1099; cursivering toegevoegd.
4. Constantinopel, 381 n.C.; Efeze, 431 n.C.; Chalcedon, 451 n.C.
5. Geciteerd in Owen Chadwick, *Western Asceticism* (1958), p. 235.
6. Johannes 17:3; cursivering toegevoegd.
7. Voor een grondige bespreking van deze kwestie, raadpleegt u Stephen E. Robinson, *Are Mormons Christian?* pp. 71–89; zie ook Robert Millet, *Getting at the Truth* (2004), pp. 106–122.
8. Zie bijvoorbeeld Johannes 12:27–30; Johannes 14:26; Romeinen 8:34; Hebreeën 1:1–3.
9. Johannes 5:19; zie ook Johannes 14:10.
10. Johannes 6:38.
11. Johannes 15:24.
12. Matteüs 19:17 (SV).
13. Johannes 14:28.
14. Matteüs 26:39.
15. Matteüs 27:46.
16. Filippenzen 2:5–6.
17. Zie David L. Paulsen, 'Early Christian Belief in a Corporeal Deity: Origen and Augustine as Reluctant Witnesses', *Harvard Theological Review*, deel 83, nr. 2 (1990), pp. 105–116; 'The Doctrine of Divine Embodiment: Restoration, Judeo-Christian, and Philosophical Perspectives', Brigham Young University Studies, deel 35, nr. 4, 1996, pp. 7–94; James L. Kugel, *The God of Old: Inside the Lost World of the Bible* (2003), pp. XI–XII, 5–6, 104–106, 134–135; Clark Pinnock, *Most Moved Mover: A Theology of God's Openness* (2001), pp. 33–34.
18. Zie Romeinen 6:9; Alma 11:45.
19. Zie 1 Nephi 10:6; 2 Nephi 2:8; 31:19; Moroni 6:4; Romeinen 3:24 (BJS).
20. Johannes 17:3.

Schriftuurlijke getuigen

OUDERLING RUSSELL M. NELSON
van het Quorum der Twaalf Apostelen

De Schrift van de herstelling wedijvert niet met de Bijbel; zij vult de Bijbel aan.

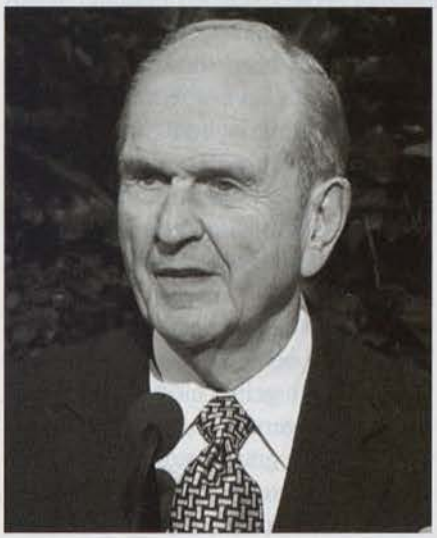

Wij spreken onze liefde en waardering uit voor president Henry B. Eyring, ouderling Quentin L. Cook en ouderling Walter F. González en bidden dat Gods zegen op hen zal rusten.

Wij willen u onze oprechte gevoelens van dank kenbaar maken, broeders en zusters. Over de hele wereld krijgen uw dienstverlening en mededogen veel aandacht. Tegelijkertijd hebben veel mensen vragen over de geschiedenis en leringen van deze kerk. Tot die groep behoren de mensen die het Boek van Mormon zwartmaken.[1]

Die minachting voor het Boek van Mormon of elke andere heilige Schriftuur vervult mij met zorg. Daarom wil ik in deze toespraak, die ik 'schriftuurlijke getuigen' heb genoemd, die zorg aan de orde stellen.

Definities

Mijn definitie van de term *schriftuurlijk* behelst de Bijbel en de Schrift van de herstelling.[2] De leden van de kerk 'geloven dat de Bijbel het woord van God is, voor zover die juist is vertaald; wij geloven ook dat het Boek van Mormon het woord van God is.'[3] De Schrift van de herstelling omvat ook de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde.

Het woordenboek omschrijft het substantief *getuige* met 'bevestiging van een feit of gebeurtenis: [een] getuigenis.'[4] De term *getuige* neemt een bijzondere betekenis aan wanneer die wordt toegepast op het woord van God. In de Bijbel lezen we deze belangrijke verklaring: 'Op de verklaring van twee getuigen of van drie zal iedere zaak vaststaan.'[5] Gods kinderen kunnen er dan ook van uitgaan dat de goddelijke leer door meer dan één schriftuurlijke getuige zal worden bevestigd.

De Schrift getuigt van Jezus Christus

De Bijbel en het Boek van Mormon getuigen beide van Jezus Christus. Zij verkondigen dat Hij de Zoon van God is, dat Hij een voorbeeldig leven heeft geleid, dat Hij voor de zonden van alle mensen heeft geboet, dat Hij aan het kruis is gestorven en na drie dagen uit de dood is opgestaan. Zij verkondigen dat Hij de Heiland van de wereld is.

Schriftuurlijke getuigen bekrachtigen elkaar. Dat denkbeeld is lang geleden uitgelegd door een profeet, die schreef dat het Boek Mormon is 'geschreven met de bedoeling dat gij [de Bijbel] zult geloven, en indien gij [de Bijbel] gelooft, zult gij ook [het Boek van Mormon] geloven.'[6] Beide boeken verwijzen naar elkaar. Beide boeken bewijzen dat God leeft en door openbaring aan zijn profeten tot zijn kinderen spreekt.[7]

Liefde voor het Boek van Mormon verruimt iemands liefde voor de Bijbel en vice versa. De Schrift van de herstelling wedijvert niet met de Bijbel; zij vult de Bijbel aan. Wij zijn dank verschuldigd aan de martelaren dankzij wie wij de Bijbel hebben. Hij bekrachtigt het eeuwige karakter van het evangelie en het plan van geluk. Het Boek van Mormon herstelt en onderschrijft bijbelse leerstellingen, zoals de tiende,[8] de tempel,[9] de sabbat,[10] en het priesterschap.[11]

Een engel heeft verklaard dat het Boek van Mormon[12] de waarheid van de Bijbel zal staven.[13] Ook openbaarde hij dat de boeken in de Bijbel niet overeenkomen met de oorspronkelijke geschriften van de profeten en apostelen.[14] Hij verkondigde dat met het Boek van Mormon duidelijke en waardevolle dingen waren hersteld die uit de Bijbel zijn verdwenen.[15]

Een profetie in het Boek van Mormon waarschuwt dat bepaalde mensen bezwaar zullen maken tegen het denkbeeld van aanvullende Schriftuur. Wie denken dat ze 'niet méér Bijbel nodig'[16] hebben geef ik deze door God geopenbaarde raad:

'Weet gij niet dat er meer natiën zijn dan één? Weet gij niet dat Ik, de Heer, uw God, alle mensen heb geschapen (...) en dat Ik heers boven

in de hemelen en beneden op de aarde; en dat Ik de mensenkinderen, ja, alle natiën van de aarde, mijn woord breng?

'(...) Weet gij niet dat het getuigenis van twee natiën voor u getuigt dat Ik God ben, dat Ik de ene natie evenzeer als de andere gedenk? Daarom spreek Ik tot de ene natie dezelfde woorden als tot de andere. En (...) het getuigenis van de twee natiën [zal] samengaan.'[17]

Het schriftuurlijke verhaal van Jezus Christus is het verhaal van twee halfronden.[18] Terwijl Maria en Jozef zich op het oostelijk halfrond in Betlehem voorbereidden op de geboorte van het heilige kind,[19] kreeg Nephi op het westelijk halfrond onderricht van de voorsterfelijke Messias. De Heer zei tegen Nephi: 'Wees goedsmoeds; (...) morgen kom Ik in de wereld om de wereld te tonen dat Ik alles zal vervullen wat Ik bij monde van mijn heilige profeten heb laten spreken.'[20]

Wie aan deze tweede getuige — het Boek van Mormon — twijfelt, krijgt van de Heer deze waarschuwing: 'Omdat u de dingen die u hebt ontvangen, lichtvaardig hebt opgevat [...] [zult u] onder die veroordeling blijven totdat [u] zich [bekeert] en [...] het Boek van Mormon en de eerdere geboden [de Bijbel] die Ik [u] heb gegeven [indachtig bent en handelt] naar hetgeen Ik heb geschreven.'[21]

De Heer heeft andere Schrift van de herstelling[22] gegeven en verklaard dat die woorden ook in vervulling zullen gaan.[23] Door die schriftuurlijke getuigen zal valse leer worden gelogenstraft.[24] Door die schriftuurlijke getuigen worden de leerstellingen van de Bijbel niet alleen bevestigd, maar ook verduidelijkt.

De Schrift van de herstelling verduidelijkt de Bijbel

Hoe verduidelijkt de Schrift van de herstelling de Bijbel? Er zijn vele voorbeelden. Ik citeer er een paar en begin in het Oude Testament.

Jesaja heeft geschreven: 'Dan zult gij diep uit de grond spreken en uw woord zal uit het stof gedempt opklinken; als van de geest van een dode zal uw stem uit de grond komen en uw woord zal uit het stof [fluisteren].'[25] Er slaan geen woorden meer op het Boek van Mormon dan deze, omdat het 'uit de grond' is gekomen en 'uit het stof' tot de mensen in deze tijd spreekt.[26]

Maar Jesaja was niet de enige oudtestamentische profeet die het Boek van Mormon voorzegd heeft. Ezechiël heeft geschreven:

'Neem een stuk hout en schrijf daarop: voor Juda en de Israëlieten die daarbij behoren; neem dan een ander stuk hout en schrijf daarop: voor Jozef, het stuk hout van Efraïm, en het gehele huis Israëls (...);

'voeg ze dan aan elkander tot één stuk hout, zodat zij in uw hand tot één worden.'[27]

Heden ten dage houden de heiligen in vele landen dankbaar de Bijbel (het hout van Juda) en het Boek van Mormon (het hout van Efraïm) samengebonden in hun hand.

En hoe staat het met het Nieuwe Testament? Het Boek van Mormon is ook daarvan een schriftuurlijke getuige. Voorbeelden behelzen de wonderbaarlijke geboorte van het kindje in Betlehem,[28] zijn bergrede,[29] en het intense lijden van de Heiland.[30] De leer van de opstanding wordt vaker in het Boek van Mormon genoemd dan in de Bijbel.[31]

De noodzaak van de Heilige Geest werd door Paulus verwoord. Hij vroeg: 'Hebt gij de Heilige Geest ontvangen (...)? Doch zij zeiden tot hem: Wij hebben zelfs niet gehoord, dat er een Heilige Geest is.'[32] Die leerstelling wordt verduidelijkt in een andere schriftuurlijke getuige, bekendgemaakt door de profeet van de herstelling. Hij leerde ons: 'Geloof in de gave van de Heilige Geest door handoplegging.'[33] Die waardevolle en krachtige gave staat de kinderen van God weer ter beschikking.

Paulus verwees naar de drie graden van hemelse heerlijkheid toen hij verkondigde: 'De glans der zon is anders dan die der maan en der sterren, want de ene ster verschilt van de andere in glans.'[34] Die glimp van hemelse heerlijkheid is toegelicht in een andere schriftuurlijke getuige. De Heer heeft geopenbaard: 'De heerlijkheid van het celestiale is er een, zoals de heerlijkheid van de zon er een is.

'En de heerlijkheid van het terrestriale is er een, zoals de heerlijkheid van de maan er een is.

'En de heerlijkheid van het telestiale is er een, zoals de heerlijkheid van de sterren er een is.'[35]

De hoogste van die koninkrijken, het celestiale, is voorbehouden aan wie de wet van dat koninkrijk naleven:

'Wie niet worden geheiligd door de wet (...) van Christus, moeten een ander koninkrijk beërven, ja, een terrestriaal koninkrijk of een telestiaal koninkrijk.

'Want wie niet in staat is zich aan de wet van een celestiaal koninkrijk te houden, kan geen celestiale heerlijkheid verdragen.'[36]

Deze drie graden van heerlijkheid houden verband met het hiernamaals. Zij houden verband met de onsterfelijkheid van de mensenziel. Die gave van onsterfelijkheid is werkelijkheid geworden dankzij de verzoening van Jezus Christus.[37] Dit belangrijke woord — *verzoening* — komt in al zijn variaties slechts één keer voor in het Engelse Nieuwe Testament![38] In het Boek van Mormon verschijnt het 56 keer![39]

Johannes, schrijver van het nieuwtestamentische boek Openbaring, 'zag een andere engel vliegen in het midden des hemels en hij had een eeuwig evangelie, om dat te verkondigen aan hen, die op de aarde gezeten zijn en aan alle volk en stam en taal en natie.'[40] Een specifieke engel bezat de sleutelverantwoordelijkheid van het Boek van Mormon.[41] Dat was de engel

Alle zestien Franstalige zendelingen die werkzaam zijn op het eiland Guadeloupe in het Zendingsgebied West-Indië komen bijeen om naar de raad van de kerkleiders te luisteren.

Moroni! Deze voorbeelden zijn maar een paar van de vele bijbelse leerstellingen die worden verduidelijkt door de Schrift van de herstelling.[42]

Het Boek van Mormon: eveneens een testament aangaande Jezus Christus

Bereidwillig laten wij de mensen overal ter wereld delen in de Schrift van de herstelling. In het Boek van Mormon staat de bediening van de herrezen Heer onder het volk in het oude Amerika opgetekend. Overdenk deze eeuwige waarheden die Hij daar verkondigde:

'Zie, Ik ben Jezus Christus, de Zoon van God. Ik heb de hemelen geschapen en de aarde en alle dingen die daarin zijn. Ik was vanaf het begin bij de Vader.

'(...) de Schriften aangaande mijn komst zijn vervuld. (...)

'Ik ben het licht en het leven der wereld.'

De Heiland vervolgde:

'Wie ook tot Mij komt met een gebroken hart en een verslagen geest, zal Ik met vuur en met de Heilige Geest dopen. (...)

'(...) Ik ben tot de wereld gekomen om de wereld verlossing te brengen, om de wereld van de zonde te redden.

'Daarom, wie zich bekeert en als een klein kind tot Mij komt, die zal Ik aannemen, want uit zodanigen bestaat het koninkrijk Gods. [Ik heb] mijn leven afgelegd, en het wederom opgenomen; daarom, bekeert u, en komt tot Mij, [...] en laat u redden.'[43]

Die verklaringen van de Heer vatten samen wie Hij werkelijk is en wie Hij wil dat wij werkelijk worden. Hij wil dat wij tot Hem komen en, na verloop van tijd, glorierijk in zijn liefdevolle armen worden ontvangen.

Ik spreek mijn grote dank uit voor schriftuurlijke getuigen. Ik heb de machtige verandering gezien die over mensen komt die de leringen van de Heer op hun leven toepassen. Een dergelijke verandering leidt tot de zegen van het eeuwige leven.[44]

Ik weet dat God leeft. Jezus is de Christus. Zijn evangelie is in deze laatste dagen hersteld. President Gordon B. Hinckley is momenteel zijn profeet. Dat getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. De volledige titel is: Het Boek van Mormon, eveneens een testament aangaande Jezus Christus.
2. De herstelling was voorzien door Petrus (zie Handelingen 3:19–21), Johannes (zie Openbaring 14:6–8) en Paulus (zie Efeziërs 1:10). De profeet Joseph Smith kreeg te horen dat er in deze laatste bedeling een herstelling zou plaatsvinden 'van alle dingen die bij monde van alle heilige profeten sinds het begin der wereld zijn gezegd' (LV 27:6).
3. Geloofsartikelen 1:8.
4. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11de uitgave (2003), 'Witness', p. 1439.
5. 2 Korintiërs 13:1. Soortgelijke verklaringen staan in Matteüs 18:16 en Ether 5:4.
6. Mormon 7:9.
7. Tot de profeet van deze huidige bedeling verklaarde de Heer: 'Dit geslacht zal mijn woord door u ontvangen' (LV 5:10)
8. Zie Alma 13:15; 3 Nephi 24:8–10.
9. Zie 2 Nephi 5:16; Jakob 1:17; 2:2, 11; Mosiah 2:5–7.
10. Zie Mosiah 13:16–19; 18:23.
11. Zie 2 Nephi 6:2; Mosiah 18:18; Alma 6:1, 13:1–3; 6–11; 3 Nephi 18:5; Moroni 3:1–4.
12. Het Boek van Mormon zal 'alle geslachten, talen en volken bekendmaken dat het Lam Gods de Zoon is van de eeuwige Vader en de Heiland der wereld; en dat alle mensen tot Hem moeten komen, of zij kunnen niet worden gered' (1 Nephi 13:40).
13. Zie 1 Nephi 13:40.
14. Zie 1 Nephi 13:28–29.
15. Zie 1 Nephi 13:40.
16. 2 Nephi 29:6.
17. 2 Nephi 29:7–8.
18. Daar Hij de Schepper is van 'ontelbare werelden' (Mozes 1:33) is aanvullende Schrift uit andere locaties een stellige mogelijkheid.
19. Zie Lucas 2:4–6.
20. 3 Nephi 1:13.
21. LV 84:54, 57.
22. Zie LV 135:3.
23. Zie Bijbelvertaling van Joseph Smith, Matteüs 1:31–35.
24. Zie 2 Nephi 3:12; Ezra Taft Benson, 'A New Witness for Christ', *Ensign*, november 1984, p. 8.
25. Jesaja 29:4, deels aangepast aan de King James-bijbel.
26. Jesaja voorzag dat God in de laatste dagen 'wonderlijk en wonderbaar' zou handelen

(Jesaja 29:14). Deze woorden van Jesaja weerklonken in de oren van de inwoners van het Oude Amerika: 'De Heer zal voor de tweede maal zijn hand uitstrekken om zijn volk uit zijn verloren en gevallen staat terug te brengen. Daarom zal Hij ertoe overgaan een wonderbaar werk en een wonder onder de mensenkinderen te verrichten' (2 Nephi 25:17). Dat wonderbare werk bestond onder meer uit de verschijning van het Boek van Mormon en de herstelling van het evangelie. Jesaja wordt vaak in het Boek van Mormon geciteerd. Een studie van die citaten kan langdradig zijn, maar is zeker *niet* eentonig. Van de 433 Jesajaverzen in het Boek van Mormon, verschillen er 234 van hun bijbelse pendant.

27. Ezechiël 37:16–17.
28. Zie 1 Nephi 11:13–20, Alma 7:10.
29. Zie 3 Nephi 12–14.
30. Zie Mosiah 3:7. Van zijn lijden heeft diens profeet in de laatste dagen een verslag uit eerste hand gekregen (zie LV 19:16–19).
31. Het woord *opstanding* verschijnt 44 keer in 42 verzen in de NBG-vertaling van de Bijbel; het verschijnt in het Boek van Mormon in 56 verzen. Zie ook Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* [1997], pp. 238–241.
32. Handelingen 19:2. Zie ook Handelingen 2:38 voor Petrus' onderwijs over de noodzaak van de gave van de Heilige Geest.
33. *History of the Church, deel* 5, p. 499.
34. 1 Korintiërs 15:41.
35. LV 76:96–98; zie ook 131:1.
36. LV 88:21–22.
37. Zie Mosiah 16:10; Alma 42:23; Mormon 6:21.
38. Zie Romeinen 5:11.
39. *Verzoening:* 46 keer; *verzoenen*, 2 keer; *verzoend*, 3 keer, *verzoent*, 5 keer. In verschillende verzen komt het woord *verzoening* meerdere keren voor (zie 2 Nephi 9:7; Alma 34:9, 42:33).
40. Openbaring 14:6.
41. Zie LV 27:5; 128:20.
42. In het Nieuwe Testament staat: 'Andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder' (Johannes 10:16). Die leer wordt toegelicht in het Boek van Mormon. Het legt getuigenis af van de herrezen Heer die het volk in het oude Amerika toespreekt. Daarin zegt de Heer: 'Ik zeg u dat gij het zijt van wie Ik heb gezegd, andere schapen heb Ik, die niet van deze kudde zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen; en er zal één kudde zijn en één herder' (3 Nephi 15:21).

    In het Nieuwe Testament staat heel weinig over de kennis die Paulus had over de doop voor de doden (zie 1 Korintiërs 15:29). Alleen in de Schrift van de herstelling is die goddelijke leer uitgewerkt (zie LV 124:29–30, 41; 128:1, 11–12, 16–18; 138:47–48).
43. 3 Nephi 9:15–16, 18, 20–22.
44. Zie 3 Nephi 9:14; LV 30:8.

PRIESTERSCHAPSBIJEENKOMST
6 oktober 2007

De lat hoger leggen

OUDERLING L. TOM PERRY
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Zorg ervoor dat je de minimumnormen van een zending gemakkelijk haalt en dat je de lat steeds hoger legt.

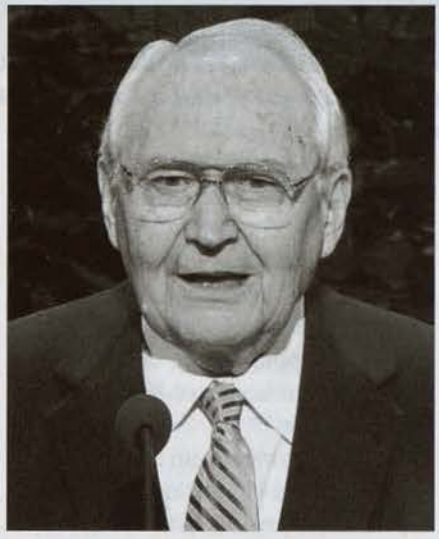

Vorige maand was ik in de gelukkige omstandigheid dat ik werd toegewezen aan een instructiebijeenkomst voor zendingspresidenten in het gebied Noord-Amerika-West. Onder de zendingspresidenten bevond zich mijn zoon, Lee, die voor die functie was geroepen toen ik een jaar werkzaam was in het presidium van het gebied Europa-Midden. Ik had in drie jaar geen tijd met hem doorgebracht, uitgezonderd een paar korte bezoekjes als ik voor mijn roeping door zijn gebied kwam.

Na een kennismakingsdiner met alle zendingspresidenten en hun echtgenotes, gingen Lee en ik, vergezeld van mijn vrouw en mijn schoondochter, naar mijn hotelkamer voor een goed gesprek. Ons gesprek ging uiteraard over zendingswerk. Lee legde uit wat voor zendelingen hij had gekregen sinds president Hinckley ons gevraagd had de lat hoger te leggen en goed voorbereide zendelingen op te leiden. Hij vertelde mij dat de zendelingen die nu in het zendingsveld aankomen zich veel beter hebben voorbereid. Dat bracht ons op een ervaring die Lee had toen hij op de middelbare school zat.

Lee maakte toen deel uit van het atletiekteam van de school — hij was sprinter en hoogspringer. Op de Olympische Zomerspelen van 1968 in Mexico-Stad, sloot de wereld een onbekende hoogspringer, Dick Fosbury, in haar armen. Hij had geoefend met een nieuwe hoogspringtechniek, die eruit bestond dat hij diagonaal op de lat afrende, waarna hij ruggelings over de lat ging. Dat zou bekend worden als de fosburyflop.

Zoals zoveel anderen was Lee geïntrigeerd door deze nieuwe techniek, maar totdat het nieuwe schooljaar begon, had hij geen plek om die te oefenen. Toen ik op een avond thuiskwam was hij de fosburyflop in het souterrain aan het oefenen. Hij had twee staanders gefabriceerd van opgestapelde stoelen, hij sprong over een bezemsteel die op de stoelen rustte en landde op een sofa die dienst deed als landingsmatras. Ik zag meteen dat de sofa op die manier geen lang leven beschoren zou zijn, dus maakte ik een eind aan deze indoorspringpartij. Ik vroeg hem of hij met mij mee wilde naar een sportzaak, waar we een schuimplastic

landingsmatras en staanders kochten, zodat hij buiten kon oefenen.

Na de fosburyflop uitgeprobeerd te hebben, besloot Lee terug te keren naar de rolsprong die hij eerder had geoefend. Hij bleef echter de nazomer en de herfst urenlang in de achtertuin oefenen op zijn hoogspringtechniek.

Toen ik op een avond thuiskwam van mijn werk was Lee ook aan het hoogspringen. Ik vroeg: 'Hoe hoog ligt de lat?'

Hij zei: 'Eén meter 74.'

'Waarom die hoogte?'

Hij antwoordde: 'Dat is de limiet voor het staatskampioenschap.'

'Kom je eroverheen?', vroeg ik.

'Er is nog geen sprong mislukt. Er is nog geen sprong mislukt.'

Ik zei: 'Leg de lat eens wat hoger en kijk of je dat haalt.'

Hij antwoordde: 'Dan haal ik het misschien niet.'

Ik vroeg daarop: 'Hoe zul je, als je de lat niet hoger legt, ooit weten hoe hoog je kunt springen?'

Dus legden we de lat op één meter 78, daarna op één meter 80 enzovoort, om hem tot betere prestaties te brengen. Lee werd een betere hoogspringer, omdat hij hoger wilde springen dan de gestelde limiet. Hij zag in dat de lat hoger leggen mislukte sprongen tot gevolg kon hebben, desondanks legde hij die hoger om de best mogelijke hoogspringer te worden.

Toen ik mij deze ervaring met mijn zoon herinnerde, moest ik denken aan de boodschap van ouderling M. Russell Ballard in de priesterschapsbijeenkomst van oktober 2002, waarin hij de jongemannen van de kerk de uitdaging had gegeven om de beste generatie zendelingen te worden. Hij had aangekondigd dat de lat, de gestelde norm voor zendingswerk, hoger was gelegd. Hij gaf de jongemannen van de Aäronische priesterschap de raad om zich beter voor te bereiden op deze nieuwe, hogere norm. Ook instrueerde hij vaders, bisschoppen en ringpresidenten hoe zij de jongemannen het beste konden voorbereiden op een voltijdzending. (Zie 'De beste generatie zendelingen', *Liahona*, november 2002, pp. 46–49).

In Mérida (Mexico) weten deze jongens hoe zij zich dienen voor te bereiden op het priesterschap en een zending.

In zijn toespraak in dezelfde priesterschapsbijeenkomst ging president Hinckley in op de toespraak van ouderling Ballard. Hij zei: 'Ouderling Ballard heeft gesproken over zendelingen. Ik wil zijn woorden onderschrijven. Ik hoop dat onze jonge mannen en onze jonge vrouwen zullen voldoen aan de maatstaf die hij heeft aangegeven. We moeten de lat van normen en voorwaarden voor hen die de wereld ingaan als afgezanten van de Heer Jezus Christus, hoger leggen' ('Aan de mannen van de priesterschap', *Liahona*, november 2002, p. 57).

Kort daarna heeft het Eerste Presidium de kerkleiders in een brief van 11 december 2002 laten weten wie er in aanmerking komen voor een voltijdzending. In die brief staat: 'Een voltijdzending is een voorrecht voor hen die door inspiratie door de president van de kerk worden geroepen. De bisschop en de ringpresident hebben de belangrijke taak om goede leden te vinden die geestelijk, fysiek en emotioneel voorbereid zijn op dit heilige werk — leden die zonder enig voorbehoud kunnen worden aanbevolen. Leden die niet voldoen aan de fysieke, mentale en emotionele eisen van een voltijdzending zijn [eervol vrijgesteld] en dienen niet te worden aanbevolen. Zij kunnen zich op andere manieren verdienstelijk maken.'

De lat is hoger gelegd door de leiders van de kerk en nu is de gestelde limiet om deel te kunnen nemen aan het zendingswerk volkomen zedelijkheid, een goede lichamelijke gezondheid en conditie, en een goede intellectuele, sociale en emotionele ontwikkeling. In elke hoogspringwedstrijd is er een beginhoogte waarmee aan de wedstrijd wordt begonnen. De hoogspringer kan niet om een lagere beginhoogte vragen. Evenzo mag je niet verwachten dat de normen verlaagd worden om jou op zending te laten gaan. Als je zendeling wilt worden, moet je voldoen aan de minimumnormen.

Maar als je eenmaal voldoet aan die minimumnormen, moet dan niet de lat hoger worden gelegd? Ik stel jullie dezelfde vraag die ik mijn zoon jaren geleden stelde: 'Hoe kun je, als je de lat niet hoger legt, ooit weten hoe hoog je kunt komen?' Mijn verzoek aan jou is in te zien dat er een minimumnorm is — en daaraan zul je moeten voldoen als je op voltijdzending wil — maar vervolgens verder te gaan. De beste generatie zendelingen zal niet het allerhoogste bereiken, tenzij jullie de lat hoger blijven leggen.

Ik wil jullie een aantal suggesties aan de hand doen, waarmee je de lat nog hoger kunt leggen bij je voorbereiding op een zending.

De minimum lichamelijke norm voor een voltijdzending heeft te maken met de lichamelijke gezondheid en conditie van een zendeling. Op de zendingsaanbeveling komt de vraag voor of je 12 tot 15 uur per dag kunt werken, 10 tot 15 kilometer per dag kunt lopen, 15 tot 20 kilometer per dag kunt fietsen en zonder bezwaar trappen kunt lopen. Zendingswerk is zwaar en voltijdzendelingen moeten in goede conditie zijn. Dat kan betekenen dat je de lat wat je lichamelijke conditie betreft hoger zult moeten leggen.

Het kan ook inhouden dat je je uiterlijk verandert. Van een zendeling

wordt verwacht dat hij zich op een bepaalde manier kleedt, en dat hij frisheid uitstraalt, een net kapsel heeft, gladgeschoren is, een wit overhemd en das draagt, alsmede een keurig pak — en uiteraard gepoetste schoenen. Begin nu met je voorbereiding op je zending door je nu al het uiterlijk van een zendeling aan te meten.

Leg de lat hoger wat je intellectuele voorbereiding betreft. Vat je scholing ernstig op. Het is belangrijk dat je goed leert lezen, spreken en schrijven. Verruim je kennis van de wereld door goede boeken te lezen. Leer studeren. Laat die verbeterde studiegewoonten dan los op het evangelie van Jezus Christus. Maak er een gewoonte van om geregeld in het Boek van Mormon te lezen.

Vergeet niet het seminarie en het instituut bij te wonen. Doe mee en doe je voordeel met alles wat je in die godsdienstcursussen aan evangeliekennis tot je neemt. Daardoor zul je de boodschap van het herstelde evangelie goed kunnen presenteren aan je contacten. Bestudeer *Predik mijn evangelie*, met nadruk op de leerpunten die in hoofdstuk 3 aan de orde komen. Concentreer je op die fundamentele leerstellingen als je gevraagd wordt om in de kerk te spreken of een les op de gezinsavond te geven.

In Leer en Verbonden 11:21 zegt de Heer tegen ons: 'Tracht niet mijn woord te verkondigen, maar tracht eerst mijn woord te verkrijgen, en dan zal uw tong worden losgemaakt; dan, indien u dat verlangt, zult u mijn Geest en mijn woord hebben, ja, de macht Gods om mensen te overtuigen.' De tijd die voorafgaat aan je zending is een ideale tijd om de lat hoger te leggen en jezelf voor te bereiden door je het licht en de waarheid van het evangelie van Jezus Christus eigen te maken.

Je dient in te zien dat zendingswerk emotioneel veel van je zal vergen. Je zult het zonder de hulp van je ouders moeten stellen als je de wereld ingaat. Veel van de zaken waar je je nu op verlaat om stoom af te blazen — bijvoorbeeld met je vrienden optrekken, even tijd voor jezelf nemen, videospelletjes spelen of naar muziek luisteren — zijn niet toegestaan op een zending. Er zullen dagen zijn dat je met afwijzing en teleurstelling te maken krijgt. Bepaal nu wat je emotionele grenzen zijn en leer hoe je je emoties de baas kunt blijven onder de omstandigheden die je als voltijdzendeling zult tegenkomen. Daardoor zul je de lat hoger leggen en jezelf al doende wapenen tegen de emotionele uitersten op je zending.

Hoewel president Hinckley dit niet genoemd heeft, is het ook van belang dat toekomstige zendelingen zich sociale vaardigheden eigen maken. Jongeren sluiten zich in toenemende mate af van anderen. Ze spelen videospelletjes, dragen hoofdtelefoons, en houden met mobieltjes, e-mail, sms-jes enzovoort contact met elkaar in plaats in eigen persoon. Bij het zendingswerk sta je vaak oog in oog met mensen, en tenzij je de lat hoger legt wat de ontwikkeling van je sociale vaardigheden betreft, zul je onvoorbereid zijn. Ik wil graag een eenvoudige suggestie doen: zoek een baan waarbij je met mensen werkt. Stel jezelf ten doel om zoveel van je loon opzij te leggen, dat je een aanzienlijk deel van je zending zelf

kunt bekostigen. Dat zal je extra motiveren. Ik beloof grote zegeningen — sociale, lichamelijke, mentale, emotionele en geestelijke zegeningen — aan elke jongeman die zijn zending grotendeels zelf bekostigt.

Naleving van de kerkelijke normen is de minimum geestelijke norm voor een zending. Dat houdt in dat je in elk opzicht waardig bent om heilige tempelverbonden te sluiten en na te komen. Zorg ervoor dat je jezelf niet diskwalificeert voor de zegeningen die uitgestort worden op hen die deze bijzondere roeping vervullen door overtredingen te begaan die het je onmogelijk maken om in deze roeping te dienen.

Je dient te beseffen dat het de Geest is die bekeert, hoe goed en overtuigend je ook onderwijst. ***Predik mijn evangelie*** geeft een goed beeld van waar het bij zendingswerk om draait. Er staat: 'Als bevoegd afgezant van Jezus Christus kunt u met macht en gezag verkondigen dat "verlossing in en door de heilige Messias" komt, en dat niemand "in de tegenwoordigheid Gods kan wonen, behalve door de verdiensten en de barmhartigheid en de genade van de heilige Messias" (2 Nephi 2:6, 8)' ([2004], p. 2).

Denk eraan dat er veel wordt verwacht van hen aan wie veel is gegeven. Nogmaals roepen wij alle geestelijk, lichamelijk en emotioneel goed voorbereide jongemannen op om naar voren te treden en zendeling te worden voor De Kerk van Jezus Christus. Zorg ervoor dat je de minimumnormen van een zending gemakkelijk haalt en dat je de lat steeds hoger legt. Werk aan jezelf, zodat je een doeltreffend zendeling kunt zijn.

Moge God je in en na deze priesterschapsbijeenkomst van de algemene conferentie zegenen met dit verlangen en begin je nu voor te bereiden op het glorierijke werk dat je wacht als zendeling van de Heer Jezus Christus. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Dit is de tijd

OUDERLING DONALD L. HALLSTROM
van de Zeventig

Dit is de tijd om ons met God te verzoenen door het genadige proces van verandering dat de Verlosser mogelijk maakt.

Toen onze oudste zoon (die nu zelf drie kinderen heeft en hier vanavond aanwezig is) elf jaar was, kregen hij en zijn klasgenoten op school de opdracht om hun lievelingsrecept in te leveren. Als bijdrage aan een groot voorjaarsevenement maakten de kinderen van die klas een kookboek dat in de hele omgeving zou worden verspreid. Toen de leerkracht het project aankondigde en zei dat de recepten uiterlijk de volgende week op vrijdag ingeleverd moesten worden, vond Brett meteen dat hij genoeg tijd had en dacht hij er niet meer aan. Toen de leerkracht de leerlingen er de volgende week op maandag aan herinnerde, vond Brett dat hij het wel op donderdagavond kon doen en dat hij zich nu met leukere dingen kon bezighouden.

Op de bewuste vrijdagochtend vroeg de leerkracht de leerlingen om de recepten naar voren door te geven. Omdat hij het steeds had uitgesteld, was Brett de opdracht vergeten en had hij geen recept bij zich. Zenuwachtig keek hij naar een klasgenoot die in de buurt zat en zei dat hij geen recept bij zich had. Die wilde graag helpen en zei: 'Ik heb een extra recept bij me, dat mag je wel hebben.' Brett pakte snel het recept aan, schreef zijn naam erop en leverde het in. Hij had het gevoel dat hij aan de gevolgen was ontsnapt.

Enkele weken later kwam ik van mijn werk thuis om me even op te frissen voordat ik naar de kerk zou gaan voor een vergadering. Enkele dagen eerder was ik geroepen als ringpresident, nadat ik verscheidene jaren als bisschop werkzaam was geweest. We stonden bij ons in de buurt bekend als leden van de kerk die de beginselen van onze godsdienst probeerden na te leven. 'Ik moet je iets laten zien', zei mijn vrouw, Diane, toen ik binnenkwam. Ze gaf me een gebonden boekje waarin ze een bladzijde had gemarkeerd. Ik keek naar de omslag, *Lievelingsrecepten Noelanischool — 1985*, en keek toen naar de gemarkeerde bladzijde: 'Lievelingsrecept van de familie Hallstrom: Bacardi rumtaart.'

Velen van ons plaatsen onszelf in omstandigheden die veel meer gevolgen hebben dan zo'n beschaming, omdat we onze volledige bekering tot het evangelie van Jezus Christus uitstellen. We weten wat goed is, maar

door luiheid, angst, rationalisatie of gebrek aan geloof stellen we volledige geestelijke betrokkenheid uit. We overtuigen ons ervan dat we het 'op een dag' wel eens zullen doen. Maar voor velen komt 'die dag' nooit, en voor anderen die uiteindelijk toch de nodige veranderingen aanbrengen, is er het onherstelbare verlies van vooruitgang, zelfs achteruitgang.

Om erachter te komen of wij geestelijke zaken uitstellen kunnen we ons afvragen: Wat is onze instelling als we naar de kerk gaan? Gaan we erheen om 'door studie en ook door geloof' kennis te vergaren (LV 88:118), waarbij we in praktijk gaan brengen wat we geleerd hebben? Of denken we: 'Dat heb ik allemaal al eens eerder gehoord', waardoor de Geest geen toegang meer tot ons verstand en hart heeft en waardoor uitstel een belangrijk onderdeel van ons karakter wordt?

Over een belangrijke bekeerling uit de begindagen van de herstelde kerk, die een verbond sloot dat hij alle geboden van de Heer zou onderhouden, staat geschreven: 'En hij ontving het woord met blijdschap, maar terstond verzocht Satan hem (...) en de zorgen der wereld deden hem het woord verwerpen' (LV 40:2). Daartegenover staat deze duidelijke uitspraak van de Heer: 'Hij die mijn wet aanneemt en haar nakomt, die is mijn discipel' (LV 41:5).

Alma heeft vol emotie verklaard: 'En nu, mijn broeders, wens ik uit het diepst van mijn hart, ja, met grote bezorgdheid, ja, zelfs met pijn, dat gij naar mijn woorden luistert en uw zonden afwerpt en de dag van uw bekering niet uitstelt' (Alma 13:27).

Amulek, de vriend en collega van Alma, heeft deze boodschap bekrachtigd toen hij zei:

'Want zie, dit leven is de tijd voor de mens om zich erop voor te bereiden God te ontmoeten; ja, zie, de dag van dit leven is de dag voor de mens om zijn arbeid te verrichten.'

En nu, (...) daar gij zovele getuigenissen hebt ontvangen, smeek ik u dus de dag van uw bekering niet tot het einde uit te stellen' (Alma 34:32–33).

Toen ik leraar in het Aäronisch priesterschap was, leek het wel of ik maandenlang iedere zaterdagochtend wakker werd door het geluid van mijn vader die vlak bij mijn slaapkamerraam in de tuin aan het werken was. (Het duurde een hele tijd voordat ik erachter kwam waarom hij altijd bij mijn raam met zijn werk begon.) Ik probeerde het geluid een tijdje te negeren, maar stond dan op om mijn vader te helpen. Het was tenslotte mijn taak om hem iedere week in de tuin te helpen.

Misschien omdat ik enkele ochtenden niet snel genoeg opstond, of omdat ik herhaaldelijk aangespoord moest worden om andere taken te doen, kwam mijn vader een keer bij me zitten en liet me een grote foto zien van een luiaard, het dier dat bekend staat om zijn luiheid. Toen deed hij de Leer en Verbonden open en liet me lezen: 'Want zie, het is niet juist dat Ik in alle dingen gebieden moet; want wie in alle dingen gedwongen wordt, die is een *trage* en geen verstandige dienstknecht; daarom ontvangt hij geen beloning' (LV 58:26, cursivering toegevoegd). Sinds die dag heb ik veel gehad aan dat beeld en die les.

Een van de korte maar krachtige aanmoedigingen van president Spencer W. Kimball luidde: 'Doe het.' Later heeft hij dat uitgebreid tot 'Doe het nu', om aan te geven dat we niet mogen uitstellen.

President Kimball leerde ons ook dat uitstel tot afstel van onze verhoging leidt. Hij heeft gezegd: 'Een van de ernstigste menselijke tekortkomingen aller tijden is uitstellen, een gebrek aan bereidheid om *meteen* je verantwoordelijkheid te aanvaarden. (...) Veel mensen hebben zich laten afleiden en zijn (...) verslaafd geraakt aan verstandelijke en geestelijke luiheid en streven naar werelds genot.' (*Leringen van kerkpresidenten: Spencer W. Kimball* [2006], pp. 4–5.)

Velen van ons zijn op zoek naar de gemakkelijkste weg, waarop we niet hard hoeven te werken en geen offers hoeven te brengen. Ik dacht op een keer dat ik die weg had gevonden. Ik reed eens door een groene vallei boven de stad Honolulu en zag een straatbord met *Easy Street* [Gemakstraat]! Toen ik nadacht over de grote voordelen van mijn ontdekking, pakte ik mijn camera om die ontdekking vast te leggen. Maar toen ik door de zoeker keek, werd mijn focus letterlijk en figuurlijk verhelderd. Een verkeersbord bracht me tot bezinning: het was een doodlopende straat!

Uitstel lijkt soms de gemakkelijke weg te zijn, want het vrijwaart ons tijdelijk van de inspanning die nodig is om iets waardevols te bereiken. Maar na verloop van tijd wordt uitstel een zware last die gepaard gaat met schuldgevoelens en gebrek aan voldoening. Door uitstel worden stoffelijke en, wat nog belangrijker is, geestelijke doelen niet bereikt.

Dit is de tijd om ons geloof te oefenen. *Dit is de tijd* om ons aan rechtschapenheid toe te wijden. *Dit is de tijd* om te doen wat nodig is om onze ongewenste omstandigheden te veranderen. *Dit is de tijd* om ons met God te verzoenen door het genadige proces van verandering dat de Verlosser mogelijk maakt.

Wij doen een beroep op:

- Iedereen die een getuigenis van de waarheid van het evangelie en De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft ontvangen en zich nog niet heeft laten dopen en bevestigen.
- Dragers van het Aäronisch of Melchizedeks priesterschap die door overtreding of nalatigheid niet de eed en het verbond naleven die ertoe behoren (zie LV 84:33–39).
- Leden die hun begiftiging hebben ontvangen maar momenteel geen geldige tempelaanbeveling hebben.
- Leden die door het gedrag van anderen zijn beledigd en op de een of andere manier afstand van de kerk hebben genomen.
- Een ieder die een dubbelleven leidt en door onopgeloste zonden wordt belast.

Ik getuig dat wij allemaal kunnen veranderen, en dat we dat nu kunnen doen. Het is misschien niet makkelijk, maar onze benauwingen kunnen 'worden verzwolgen door de vreugde in Christus' (Alma 31:38). Daarvan getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Gezegend zijn alle reinen van hart

OUDERLING L. WHITNEY CLAYTON
van de Zeventig

Moge God ons zegenen in onze oprechte inspanningen om rein van hart en gedachten te zijn, opdat 'deugd onophoudelijk [onze] gedachten [mag] sieren.'

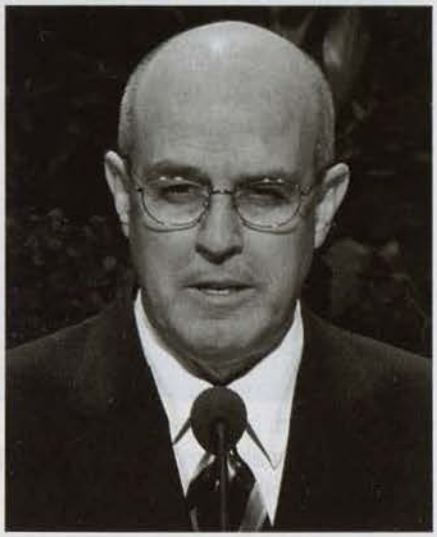

Toen mijn vrouw en ik enkele jaren geleden op een zonnige ochtend in het Caribisch gebied over het strand liepen, zagen we enkele vissersbootjes die op het droge getrokken waren. Toen we stilhielden om naar de boten te kijken, werd mij iets duidelijk over vissen dat me altijd is bijgebleven. In plaats van netten, vislijnen of haken te gebruiken, hadden deze vissers eenvoudige vallen van ijzergaas. Elke val had de vorm van een doos. De vissers knipten er een verticale opening in van een centimeter of twintig en duwden de opengeknipte stukken gaas daarna naar binnen, waardoor er een nauwe opening ontstond, waar de vissen door naar binnen zwommen.

U snapt waarschijnlijk wel hoe zo'n val werkt. De vissers deden aas in de val, voeren de zee op en lieten hem naar de bodem zakken. Als er een flinke vis in de buurt van de val kwam en het aas rook, zwom hij door de opening aan de zijkant van de val naar binnen. Maar als een gevangen vis er weer uit wilde zwemmen, ontdekte hij dat het heel wat anders was om langs de naar binnen gevouwen kant de val in te zwemmen dan in tegengestelde richting langs de scherpe uiteinden terug te zwemmen — en dus zat hij gevangen. Als de vissers terugkwamen, takelden ze de val uit het water en werd de gevangen vis al gauw vers zeebanket.

In het Oude Testament staat een verhaal over iemand die in een soortgelijke val trapte. Die man was de machtige koning David. En wat er met hem gebeurde, is een van de droevigste verhalen uit de Schriften.

'(…) ten tijde, dat de koningen plegen ten strijde te trekken, zond David Joab uit en zijn knechten met hem, benevens geheel Israël, en zij [streden tegen Ammon] (…) maar David bleef in Jeruzalem.

'Op zekere avond stond David van zijn rustbed op en wandelde op het

dak van het paleis, en hij zag van het dak af een vrouw, bezig zich te baden; en die vrouw was zeer schoon van uiterlijk' (2 Samuël 11:1–2).

David vernam dat de naam van de vrouw Batseba was. Haar man, de soldaat Uria, was met het leger van huis om tegen de Ammonieten te strijden, en David had daar eigenlijk bij moeten zijn. David liet Batseba naar het paleis brengen. Zij pleegden overspel, zij werd zwanger en David begon te vrezen dat zijn overspel uit zou komen. In de hoop zijn zonde te verbergen, gaf David opdracht om Uria terug naar Jeruzalem te sturen. Uria keerde terug, maar weigerde principieel om thuis Batseba te bezoeken. Vervolgens regelde David het dat Uria bij de strijd sneuvelde (zie 2 Samuël 11:3–17). Door die keten van verschrikkelijke beslissingen bracht David de dood over Uria en ellende over zichzelf, Batseba en het hele koninkrijk. De Bijbel drukt het heel voorzichtig uit, want er staat: 'de zaak, die David gedaan had, was kwaad in de ogen des Heren' (2 Samuël 11:27).

Ziet u in hoe David in die val liep? Hij bevond zich in de daktuin van zijn paleis en zag in een aangrenzende tuin iets wat hij nooit had mogen zien. Dat was het aas van de tegenstander. Als David zedelijk, kuis en verstandig was geweest, had hij meteen zijn hoofd afgewend en had hij niet verder gekeken, maar dat deed hij niet. In plaats daarvan stond hij toe dat zijn gedachten tot verboden fantasieën voerden, die tot daden voerden, waarna alles in een neerwaartse spiraal terechtkwam en de situatie van kwaad tot erger tot dodelijk werd. David zat in de val en voor hem waren de gevolgen eeuwig.

Tegenwoordig is er ook een geestelijke val die pornografie heet. En velen worden door de verleidingen ervan verlokt om in die dodelijke val te lopen. Net als andere vallen trap je er makkelijk in, maar kom je er moeilijk weer uit. Sommigen redeneren dat ze naar porno kunnen kijken zonder er nadelige gevolgen aan over te houden. Ze zeggen aanvankelijk: 'Het is niet zo erg' of 'Wat maakt het nou uit?', 'Het deert niet' of 'Ik ben alleen maar nieuwsgierig'. Maar ze hebben het mis. De Heer heeft gewaarschuwd: 'En wie een vrouw aanziet om haar te begeren, zal het geloof verloochenen en zal de Geest niet hebben; en als hij zich niet bekeert, zal hij uitgeworpen worden' (LV 42:23). Dat is precies wat er gebeurde met David: hij zag Batseba aan, begeerde haar en raakte de Geest kwijt. Wat had de rest van Davids leven er anders uit kunnen zien als hij de andere kant op had gekeken.

Gebruikers van porno raken niet alleen de Geest kwijt, maar ook hun perspectief en gevoel voor de juiste verhoudingen. Net als koning David proberen ze hun zonde te verbergen en vergeten ze dat er voor de Heer niets te verbergen valt (zie 2 Nephi 27:27). Terwijl het zelfrespect wegebt, hopen de problemen zich op, verzuren goede relaties, verwelken huwelijken en ontstaat er een lange rij onschuldige slachtoffers. Als ze merken dat wat ze bekijken niet meer bevredigt, gaan ze over op extremer materiaal. Langzaam aan raken ze verslaafd, al weten ze dat zelf niet of ontkennen ze het, en net als bij David verwordt hun gedrag, omdat hun zedelijke normen afbrokkelen.

De populaire cultuur over de hele wereld verloedert en smerigheid doordrenkt steeds meer de media, het amusement, de reclame en het internet. Maar populariteit volgens de heersende normen van de wereld is een uiterst gevaarlijke maatstaf om aan af te meten wat juist is, of zelfs maar wat niet gevaarlijk is. Een film of tv-programma kan bekend zijn en gewaardeerd worden door miljoenen kijkers, maar kan toch beelden bevatten en gedrag weergeven die pornografisch zijn. Als iets dergelijks in een film 'zo slecht niet' is, betekent dat automatisch dat het ook niet zo goed is. Dat anderen films of websites bekijken die ongepast zijn, is geen excuus voor ons. Een priesterschapsdrager zou in zijn levenswijze een toonbeeld moeten zijn van de normen van de Heiland en zijn kerk, niet van de normen van de wereld.

De Heiland heeft gezegd: 'Gezegend zijn alle reinen van hart, want zij zullen God zien' (3 Nephi 12:8). De beloften van het evangelie verheffen en veredelen, ze verhogen zelfs. We ontvangen die beloften door verbonden die erop gericht zijn om ons te brengen tot een zuivere en morele levenswijze. Als we goed leven en ernaar streven om ons hart te zuiveren, komen we dichter tot God en de Geest. De toestand van ons hart bepaalt hoeveel bewijzen we van de Godheid in de wereld zien en geeft ons recht op de uiteindelijke verwezenlijking van de belofte dat de reinen 'God [zullen] zien'. Wij streven naar reinheid. Daarom heeft de apostel Johannes geschreven:

'Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard,

wat wij zijn zullen; (maar) wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.

'En een ieder, die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, gelijk Hij rein is' (1 Johannes 3:2–3).

Als u al gevangen bent in de val van de pornografie, dan is het nu tijd om u daar met de hulp van de Heiland uit te bevrijden. Er is een uitweg, maar u hebt zijn hulp nodig om te ontsnappen. Of u volledig herstelt, hangt af van uw volledige bekering. Ga meteen naar uw bisschop. Vraag om zijn geïnspireerde leiding. Hij zal u helpen om een bekeringsplan op te stellen waarmee u uw zelfachting kunt herstellen en de Geest weer terug kunt krijgen. De genezende kracht van de Heer Jezus Christus strekt zich uit tot alle kwalen, zelfs deze. Als u zich met heel uw hart tot de Heiland wendt en de raad van uw bisschop opvolgt, vindt u de genezing die u nodig hebt. De Heiland zal u helpen om de kracht te vinden waarmee u verleiding kunt weerstaan, en de kracht om uw verslaving te overwinnen, zoals Moroni heeft gezegd:

'[Ik wil u] aansporen tot Christus te komen en iedere goede gave aan te grijpen en de kwade gave niet aan te roeren, noch het onreine. (…)

'Ja, komt tot Christus en wordt vervolmaakt in Hem en onthoudt u van alle goddeloosheid; en indien gij u van alle goddeloosheid onthoudt en God liefhebt met al uw macht, verstand en kracht, dan is zijn genade u genoeg, opdat gij door zijn genade volmaakt kunt zijn in Christus' (Moroni 10:30, 32).

Moge God ons zegenen in onze oprechte inspanningen om rein van hart en gedachten te zijn, opdat 'deugd onophoudelijk [onze] gedachten [mag] sieren' (LV 121:45). Ik getuig van de verlossende liefde van de Heiland en van de zuiverende kracht van zijn verzoening. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Vandaag is de dag

OUDERLING WALTER F. GONZÁLEZ
van het Presidium der Zeventig

Wat doen we vandaag om de beginselen van het evangelie in onze ziel te griffen, die ons in tijden van tegenspoed een steun zullen zijn?

Toen president James E. Faust mijn vrouw en mij vertelde dat we naar Lima (Peru) werden overgeplaatst, hadden we geen idee dat we op 15 augustus 2007, enkele dagen na onze aankomst, een verwoestende aardbeving zouden meemaken. Ruim 52 duizend huizen werden door de enorme kracht ervan verwoest. Maar wat nog erger was, vijfhonderd mensen werden gedood. Onder hen ook negen leden van de kerk. Leden in de ringen Ica en Pisco en de districten Cañete en Chincha werden het zwaarst getroffen.

De kerk stuurde onmiddellijk hulp naar onze leden en leden van andere kerken. De ochtend na de aardbeving kregen onze leden in het rampgebied voedsel en kleding. En nog vóór het middaguur verschafte de kerk hulpgoederen aan de rampendienst van het land. Veel leden die dakloos waren geworden, vonden onderdak in onze kerkgebouwen. Hoewel de ramp onverwachts kwam, slaagde de priesterschap er erg goed in om gedupeerden hulp te verlenen.

Ring- en districtspresidenten gingen binnen luttele minuten na de aardbeving samen met bisschoppen op stap om hun leden te helpen. De erbarmelijke omstandigheden waarin deze priesterschapsleiders de deur uitgingen, is noemenswaardig: geen licht, overal verwoestingen en de aarde bleef schudden. Deze geweldige priesterschapsleiders lieten hun gezin in veiligheid achter en gingen de duisternis in, naar de mensen die huilden en door verwoeste huizen omgeven waren. Deze leiders gingen er 's nachts en de volgende dagen op uit, terwijl er hevige naschokken waren en er een tsunamiwaarschuwing gold. Te midden van alle opschudding zochten ze in het puin, waarbij ze op zoek naar leden hun eigen leven waagden. Eén bisschop verklaarde: 'Zonder erbij na te denken, ging ik naarstig op zoek naar mijn broeders, zusters en leiders.' En hij vond ze. Op die manier bracht hij het grootste deel van de nacht door.

Waardoor werden deze leiders gemotiveerd om op pad te gaan en anderen te helpen, waarbij ze hun eigen leven op het spel zetten? Het was uiteraard hun grote geloof in de Heiland en zijn kerk. Het was het

begrip van hun roeping als priesterschapsleider. Het waren de beginselen van het evangelie die ze zich al vóór de aardbeving hadden eigen gemaakt, niet tijdens de crisis — niet met inkt geschreven, maar door het vuur van de Geest op tafelen van vlees in hun hart (zie 2 Korintiërs 3:3).

De mogelijkheid van een aardbeving is er altijd geweest. Wanneer of hoe die zou plaatsvinden, wist niemand. Maar toen het gebeurde, was het verschrikkelijk. Onder leiding van de priesterschap werden de problemen aangepakt. In veel gevallen vulde de Heer aan wat de leden zelf niet konden doen. Sommige leden vertellen over mannen in het wit die hun leven hebben gered. Anderen hebben stemmen gehoord die hun aanwijzingen gaven. Jarenlang dienstbetoon in de kerk was een leerschool om georganiseerd te zijn en elkaar te helpen.

Dat gebeurt ook in ons leven. We weten niet hoe of wanneer een aardbeving ons zal treffen. Dat zal niet altijd door het letterlijke beven van de aarde komen, zoals in Peru, maar door bevingen van verleiding, zonde of beproeving, zoals werkloosheid of een ernstige ziekte. Vandaag is de dag om ons op dergelijke bevingen voor te bereiden. Vandaag is de dag van voorbereiding, niet tijdens de crisis. Wat doen we vandaag om de beginselen van het evangelie in onze ziel te griffen, die ons in tijden van tegenspoed een steun zullen zijn?

Wat had Jozef die naar Egypte was verkocht bijvoorbeeld in zijn ziel gezaaid, toen hij door de vrouw van Potifar onder druk werd gezet om de wet van kuisheid te overtreden en hij daarop zei: 'Hoe zou ik dan dit grote kwaad doen en zondigen tegen God' (Genesis 39:9)? Wat had Nephi eerder in zijn ziel gezaaid toen hij een gebod van God kreeg en daarop kon antwoorden: 'Ik zal heengaan en de dingen doen (...) want ik weet' (1 Nephi 3:7)?

Deze grote leiders stelden de Geest in de gelegenheid om evangeliebeginselen in hun ziel te griffen. Dat gebeurt niet van de ene op de andere dag. Als wij onze ziel volledig overgeven aan de beginselen van rechtschapenheid, zal dat bijdragen aan onze voorbereiding op geestelijke aardbevingen. En die voorbereiding kunnen we versterken door te overpeinzen en slechte invloeden te vermijden.

Als wij de tijd nemen om niet alleen de Schriften en de leringen van de profeten te lezen, maar ze ook onder gebed te overpeinzen, zullen eeuwige beginselen zich in ons wortelen. Nephi nam bijvoorbeeld de tijd om te overpeinzen. Daardoor werd hij aan ware parels van leerstellingen blootgesteld (zie 1 Nephi 11:1). Neem de tijd om te doen wat de Heer ons heeft geboden: 'Bewaart deze dingen als een schat in uw hart, en laat de plechtige ernst der eeuwigheid immer in uw gedachten zijn' (LV 43:34). In een wereld die steeds meer tijd van ons vraagt, is het belangrijk dat we de tijd nemen om thuis te overpeinzen, zodat we de leerstellingen en beginselen van God kunnen begrijpen. De Heiland heeft gezegd: 'Gaat daarom naar huis en overweegt de dingen die Ik heb gezegd (...) om te kunnen begrijpen, en bereidt uw gemoed voor op morgen' (3 Nephi 17:3).

Als we dat doen en naar de waarschuwingen van de Heer betreffende slechte invloeden luisteren, zullen we steeds meer aan de leer en de beginselen worden blootgesteld. Er zullen waarschijnlijk mensen zijn die ons ertoe aanzetten om zo te denken en te handelen dat we niet voldoende op toekomstige aardbevingen zijn voorbereid. Daar heeft de Heiland ons een sleutel voor gegeven waarmee we ons nu op komende lotgevallen kunnen voorbereiden. Hij heeft gezegd: 'Daarom, indien uw hand u aanstoot geeft, houw haar af; of indien uw broeder u aanstoot geeft, en het niet belijdt en het niet verzaakt, zal hij afgehouwen worden' (Bijbelvertaling van Joseph Smith, Marcus 9:40).

Gelukkig heeft de Heiland zelf uitgelegd wat het betekent om onze hand af te houwen. Het heeft niets met zelfverminking te maken. Het gaat erom dat we de invloeden uit ons leven bannen die ons ervan weerhouden om ons op komende aardbevingen voor te bereiden. Als ik vrienden

heb die een slechte invloed zijn, is het advies duidelijk: 'Het is voor u beter zonder uw broeder tot het leven in te gaan, dan dat gij en uw broeder in de hel geworpen worden' (Bijbelvertaling van Joseph Smith, Marcus 9:41). De Heer heeft datzelfde beginsel toegepast toen hij Nephi waarschuwde om van zijn broers weg te gaan omdat zij een gevaarlijke invloed waren (zie 2 Nephi 5:5).

Het moge duidelijk zijn dat dit afhouwen niet alleen op vrienden betrekking heeft, maar op alle slechte invloeden, zoals ongepaste tv-programma's, websites, films, boeken, spelletjes of muziek. Als we dit beginsel in onze ziel griffen, zullen we beter de verleiding kunnen weerstaan om aan slechte invloeden toe te geven.

Als wij ons steeds meer aan de leer en beginselen blootstellen, zullen we priesterschapsdragers zijn die diep in het evangelie zijn geworteld. Dan zullen we beter zijn voorbereid op de aardschokken die zich zonder waarschuwing voordoen en ons op onverwachte momenten treffen. Als priesterschapsdragers zullen we de belofte van de Heer ervaren die ons door de profeet Jeremia is gegeven: 'Zie Ik zelf stel u heden tot een versterkte stad, een ijzeren zuil en een koperen muur tegen het gehele land' (Jeremia 1:18).

Dan zullen we in staat zijn om onze dankbaarheid te uiten, net als zuster Linda Cruzado uit Ica. Nadat ze een hele nacht aan de elementen was blootgesteld, schreef ze: 'Toen de volgende dag de zon opkwam, liet onze hemelse Vader mij zijn liefde zien door de warme zon die heel vroeg opkwam, en 's nachts troostte Hij ons met een hemel vol sterren.'

Vandaag is de dag om heldhaftig te zijn en onze ziel volledig over te geven aan de leringen van onze Heiland. Ik weet dat Hij leeft en als wij ons uiterste best doen, zal Hij het verschil goedmaken. Daarvan getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

God helpt de toegewijde priesterschaps-drager

PRESIDENT HENRY B. EYRING
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Die boodschap kan woordelijk in uw verstand komen, of in uw gevoel, of beide. Maar zij [zal] u zekerheid geven en leiding bij wat u moet doen.

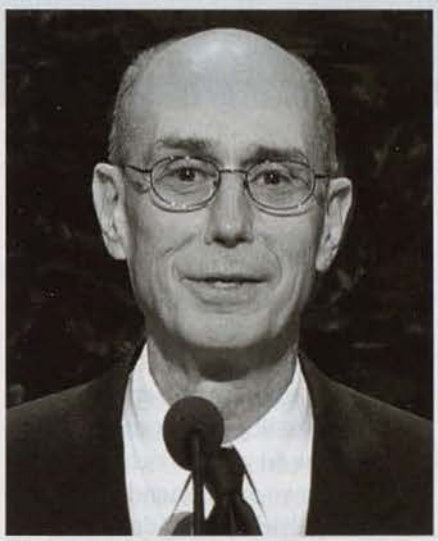

Vanavond moet ik denken aan een jongen, ergens op aarde. Hij vraagt zich af of hij wel een goede priesterschapsdrager kan zijn. Daarover maakte ik mij in elk geval wel bezorgd toen ik dertien of veertien was.

Ik was buiten Utah opgegroeid in een kleine gemeente die bij ons thuis vergaderde. Toen verhuisden we naar een plek waar er ringen waren, grote wijken en kerkgebouwen, en quorums met jongens die allemaal zoveel beter leken te weten dan ik wat priesterschapsdragers doen. Ze dienden in die wijk het avondmaal op een gecompliceerde manier rond. Ik was er zeker van dat ik fouten zou maken als ik het avondmaal moest ronddienen of voorbereiden.

Ik herinner mij dat ik angstig en wanhopig de kerk ben uitgelopen om alleen te zijn. Ik was bezorgd. Ik bad om hulp en om enige zekerheid dat ik niet zou falen als priesterschapsdrager in de dienst van God.

Dat was lang geleden. Ik draag al ruim vijftig jaar het Melchizedeks priesterschap. Maar in de laatste paar dagen heb ik om dezelfde hulp en zekerheid gebeden dat ik niet zal falen in de roeping die mij ten deel is gevallen in het Eerste Presidium. Anderen lijken veel meer geschikt voor die functie en zijn veel beter voorbereid. Maar toen ik dit keer bad, denk ik dat ik het antwoord voelde dat waarschijnlijk lang

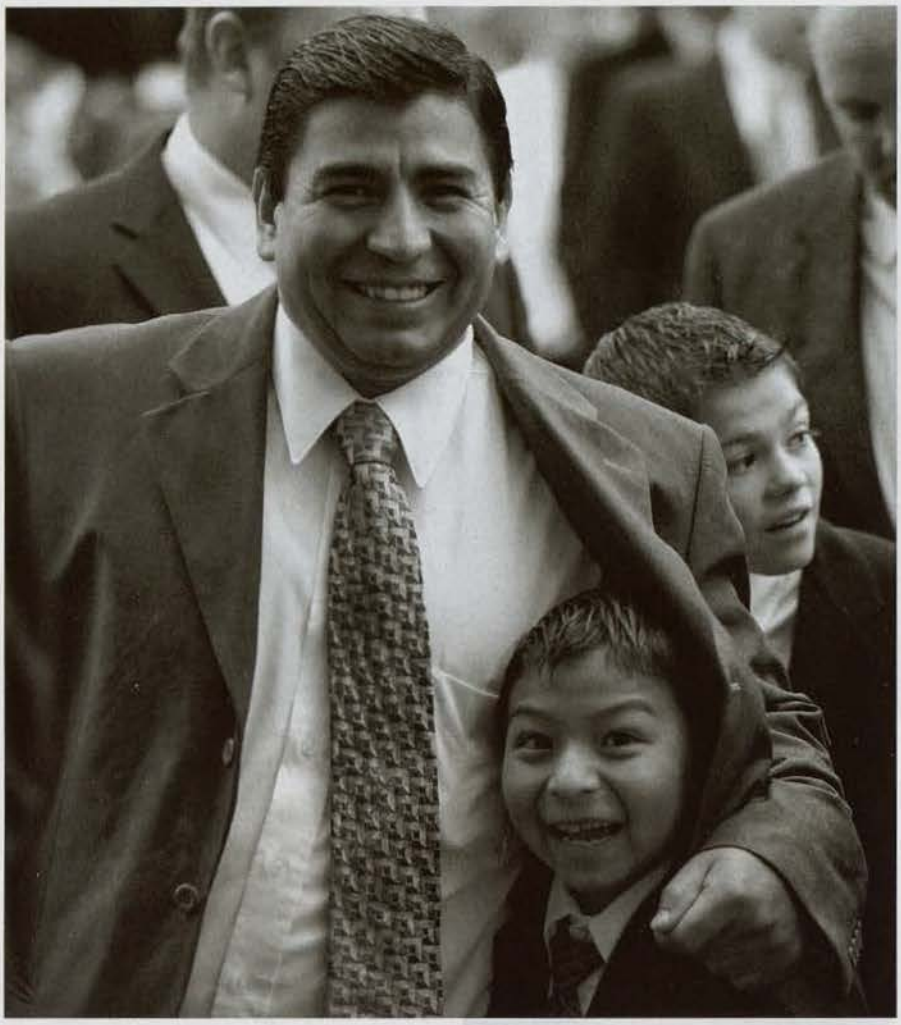

geleden buiten de kerk van de wijk Yalecrest tot mij kwam. Het was hetzelfde antwoord dat u kunt verwachten als u geroepen wordt voor een priesterschapstaak die u denkt niet aan te kunnen.

Die boodschap kan woordelijk in uw verstand komen, of in uw gevoel, of beide. Maar zij bevat ten minste drie dingen die u zekerheid geven en leiding bij wat u moet doen in deze ogenschijnlijk moeilijke roeping.

Ten eerste komt de zekerheid in de vorm van een herinnering aan de keren dat uw hemelse Vader u bij gevaren en moeilijkheden heeft geholpen. Dat is mij de afgelopen dagen overkomen.

Toen ik nog jong was en in New Jersey woonde, had zich een grote groep boze mensen voor ons huis verzameld. Mijn moeder ging alleen naar buiten om deze groep, die op mij een gevaarlijke indruk maakte, te woord te staan. Ik kon niet horen wat ze zei, maar na een paar minuten vertrokken ze in vrede. Ik had een wonder gezien, dat is wat mij is bijgebleven.

Ook herinner ik mij een soortgelijke situatie uit de tijd dat ik al wat ouder was, toen een groep boze mensen waarmee ik geconfronteerd werd zich opeens en zonder zichtbare reden kalm en verzoenend opstelde. Recentelijk had ik de opdracht gekregen om de geestelijken van de kerken in de Verenigde Staten toe te spreken, die in Minneapolis een congres hadden belegd met als thema hoe de rivaliteit onder de kerken tegemoet moest worden getreden.

Toen ik daar aankwam, bleek dat ik een van de sprekers was. Mijn onderwerp was: Waarom was er een herstelling van de ware kerk door Joseph Smith nodig? Ik was op het allerlaatste moment ingevallen voor ouderling Maxwell.

Toen ik de avond voor het congres in de stad arriveerde en het programma bekeek, belde ik president Hinckley. Ik zei hem dat het congres drie dagen duurde, dat er verschillende toespraken op hetzelfde tijdstip werden gehouden, dat de bezoekers zelf konden bepalen welke presentatie ze wilden bijwonen. Ik zei tegen hem dat ik bang was dat niemand meer naar mijn tweede presentatie zou komen als ik in de eerste de waarheid vertelde, en dat ik dus weer snel thuis zou zijn. Ik vroeg hem wat hij vond dat ik moest doen. Hij zei: 'Dat laat ik geheel aan jou over.'

Ik bad de hele nacht. Tegen de dageraad was ik er zeker van dat ik de herstelling niet moest brengen als: 'Dit is wat we geloven dat Joseph Smith is overkomen en waarom', maar, 'Dit is wat Joseph Smith is overkomen en dit is de reden dat de Heer dat heeft gedaan.' Ik kreeg die nacht geen zekerheid over de uitkomst, alleen een duidelijke aanwijzing: ga door.

Tot mijn verbazing stonden de predikanten na mijn eerste toespraak in de rij om mij te spreken. Ze vertelden mij allemaal een voor een in essentie hetzelfde verhaal. Zij waren allemaal in contact gekomen met een bewonderenswaardig lid van de kerk. De meesten zeiden dat ze uit een plaats kwamen waar de ringpresident na een ramp niet alleen voor zijn eigen leden had gezorgd, maar voor de hele gemeenschap. Ze vroegen mij of ik de groeten en hun dank kon overbrengen aan mensen die ik niet kende en ook nooit zou ontmoeten.

Aan het eind van het congres kwamen er steeds meer mensen luisteren naar de boodschap van de herstelling van het evangelie en de ware Kerk van Jezus Christus, niet omdat ze in de boodschap geloofden, maar omdat ze in onze mensen goedheid hadden gezien — de vruchten van de herstelling.

Toen ik de afgelopen paar avonden aan het bidden was, kwamen die en andere herinneringen in mijn gedachten, samen met de volgende geruststelling. 'Heb Ik niet altijd voor je gezorgd? Denk eens aan de tijden dat Ik je naar kalme wateren heb geleid. Denk aan de tijden dat ik je geholpen heb in het bijzijn van je vijanden. Denk daar aan en vrees geen kwaad.' (Zie Psalm 23.)

Nieuwe diakenen: denk daaraan. Hij heeft altijd, vanaf je kinderjaren al, voor je gezorgd. Nieuwe quorumpresidenten: denk daaraan. Vaders met kinderen die een probleem vormen: denk daaraan, en vrees niet. Wat voor u onmogelijk is, is mogelijk met Gods hulp in zijn dienst. En zelfs toen u nog klein was en sindsdien is Hij met zijn macht en zijn Geest voor U uitgegaan en is Hij aan uw linkerhand en aan uw rechterhand geweest, als u zich in zijn dienst begaf (zie LV 84:88). U kunt de zekerheid ontvangen dat God over u zal waken als u daar in geloof om bidt. Dat weet ik.

Het tweede deel van de boodschap die ook u zult ontvangen als u om hulp bidt bij een moeilijke opdracht, kreeg ik vrijdagmorgen vroeg. Ik had, net zoals u doet, gebeden over mijn beperkte kwaliteiten. Het antwoord kwam heel duidelijk terwijl ik bad en was in feite een vermaning. 'Vergeet jezelf; begin te bidden over de mensen die je gaat dienen.' Dat doet wonderen om de invloed van de Heilige Geest te verkrijgen. Daarvan getuig ik.

Maar wees erop voorbereid dat u de tijd vergeet terwijl u bidt. U zult liefde voelen voor de mensen die u gaat dienen. U zult hun behoeften voelen, hun hoop, hun pijnen, en die van hun familieleden. En tijdens uw gebed zal de cirkel zich uitbreiden, wellicht meer dan u zich kunt voorstellen, tot mensen die misschien geen deel uitmaken van uw quorum of uw familie, maar tot hen waar ook ter wereld die zij liefhebben. Wanneer u uzelf vergeet en gaat

bidden voor de kring van anderen, zal uw dienstvaardigheid tot uw hart doordringen. Het zal niet alleen uw hulpbetoon veranderen, maar ook uw hart. Dat komt omdat de Vader en zijn geliefde Zoon, die u geroepen bent te dienen, zo veel mensen kennen en liefhebben, die door uw dienstvaardigheid geholpen zijn, hoe klein die kring ook in uw ogen is.

De derde en laatste boodschap waar u op kunt wachten als u om hulp bidt voor een moeilijke priesterschapstaak is deze — ik kreeg die ook: ga aan het werk. U heeft de macht in het priesterschap ontvangen om anderen tot zegen te zijn. En dat betekent altijd aan de slag gaan en iets doen, meestal iets wat moeilijk is. Dus dan kunt u verwachten dat u, behalve de zekerheid van Gods hulp en het gebod uzelf te vergeten, de duidelijke ingeving van de Heilige Geest krijgt om aan de slag te gaan en iets te doen wat een ander tot zegen zal zijn. Dat kan zoiets voor de hand liggend zijn als gebedvol een bezoek afleggen bij een persoon of een gezin of een quorumlid aan wie u bent toegewezen. Voor een vader kan het betekenen dat hij een van zijn kinderen tot de orde moet roepen.

Als u iemand moet corrigeren of in het evangelie van Jezus Christus onderwijzen, zult u het beter doen als u beseft wat succes inhoudt. Het is uw taak het eeuwige leven mogelijk te maken voor hen die u dient, want daarmee helpt u uw hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus. Om dat te doen moet de Geest een getuigenis in hun hart griffen. En dat getuigenis moet ertoe leiden dat ze ervoor kiezen om de geboden van God te onderhouden, welke stormen of verleidingen er ook op hun pad komen.

Met dat in gedachten zal de Geest u leiden in wat u moet onderwijzen en hoe u corrigerend moet optreden met priesterschapsmacht. U zult uzelf rein houden, zodat u met de Geest kunt onderwijzen. U zult om de Geest bidden zodat u weet wanneer en hoe u moet corrigeren en hoe u een toename in liefde kunt tonen (zie LV 121:43–44). Hoe goed u bezig bent in uw priesterschapstaken kunt u afmeten aan de mate waarop het getuigenis van de geholpen persoon is versterkt, en hoe de verzoening in werking kan treden en in werking blijft in zijn of haar leven.

U kunt met zekerheid dienen. U kunt uzelf vergeten en bidden voor hen die u geacht wordt te dienen en hen liefhebben. En u kunt kiezen wat u moet doen en uw succes afmeten aan de mate waarin het hart verandert van de mensen die u dient.

Maar het zal nooit eenvoudig worden voor u en voor wie u dient. Onze hulp aan anderen en de bekering die noodzakelijk is om de kracht van de verzoening in hun hart te laten doordringen zal altijd gepaard gaan met pijn. Dat is inherent aan uw roeping. Denk aan de Heiland, in wiens dienst u bent. Kunt u een moment in zijn leven noemen dat Hij het gemakkelijk had? Maakte Hij het gemakkelijk voor zijn discipelen? Waarom zou het dan makkelijk moeten zijn in zijn dienst of voor zijn discipelen?

De reden daarvan wordt aangereikt door de woorden: 'Een gebroken

hart', waarin u vandaag zo goed bent onderwezen. In de Schriften lezen we soms dat het hart van mensen werd verzacht, maar vaker wordt de uitdrukking 'gebroken hart' gebruikt om te verwijzen naar de gewenste toestand voor onszelf en voor wie wij dienen. Misschien valt het ons niet zo zwaar om te accepteren dat anderen dienen en ons bekeren niet gemakkelijk zal zijn. En misschien begrijpen we er beter door waarom een getuigenis in het hart van onze leden moet doordringen. Het geloof dat Jezus Christus voor onze zonden heeft geboet moet in het hart doordringen — een gebroken hart.

Laten we vanavond samen beslissen wat we gaan doen. Wij allen, wat onze roeping ook is, komen voor taken te staan die ons overstijgen. Ik en u ook. Dat komt door het simpele feit dat succes inhoudt een getuigenis in het hart van mensen te laten doordringen. Dat kunnen wij niet voor elkaar krijgen. Zelfs God zal het niemand opdringen.

Er is dus alleen sprake van succes als de mensen die wij dienen het getuigenis van de Geest in hun hart toelaten. De Geest wil niets liever. Maar veel mensen zijn niet klaar om de Geest te verwelkomen. Daarom is het onze taak, en die *ligt* binnen ons bereik, om de Geest in hun leven uit te nodigen, zodat de mensen die wij dienen, de vruchten van het evangelie willen hebben die zij in ons leven zien.

Dat brengt mij op een paar aanwijzingen omtrent wat wel en wat niet te doen. Sommige dingen nodigen de Geest uit. Sommige verjagen de Geest. Dat weet u uit eigen ervaring.

Geen priesterschapsdrager die wil slagen zal zijn ogen nonchalant laten ronddwalen. Kijken naar beelden die lust oproepen, zal de Geest verjagen. U bent door ouderling Clayton gewaarschuwd voor de gevaren van het internet en de media, die pornografisch materiaal plaatsen en uitzenden. Losbandigheid is nu zozeer gemeengoed geworden dat we zeer gedisciplineerd moeten leven om niet te blijven kijken naar beelden die in ons gevoelens oproepen die de Geest verdrijven.

Dezelfde discipline geldt voor wat we zeggen. We kunnen echt niet voor de Heer spreken als we niet op onze woorden passen. Platvloersheid en godslastering grieven de Geest. Net als losbandigheid om zich heen grijpt, zo ook schunnige en godslasterlijke taal. Eens was het zo dat de naam van de Heer alleen ijdel gebruikt werd, of dat ruwe, schunnige woorden, en misplaatste humor alleen werden gehoord, in bepaalde plaatsen en onder zekere groepen. Maar nu lijkt het erop dat het door velen algemeen geaccepteerd is.

U kunt en moet veranderen wat u zegt, zelfs als u geen zeggenschap heeft over wat anderen zeggen. Maar ik weet uit eigen ervaring dat u zelfs in een dergelijke ernstige situatie op Gods hulp kunt rekenen. Jaren geleden was ik officier bij de luchtmacht en deelde ik een kantoor met een schout bij nacht, een legerkolonel en een ouwe marinemajoor. Zij hadden zich aangeleerd om in oorlog en vrede op een manier te spreken die mij tegenstond en de Heilige Geest griefde. Ik was toen werkzaam als districtszendeling en probeerde in de avonduren onder invloed van de Heilige Geest mensen te zoeken en les te geven. Het was erg moeilijk. Ik was slechts luitenant. Ze waren hoger in rang. Ik kon op geen enkele wijze invloed op hun taalgebruik uitoefenen. Maar ik bad om hulp. Ik weet niet hoe God het heeft gedaan, maar na verloop van tijd veranderde hun taalgebruik. Eerst verdween langzaam de godslastering en daarna de platvloerse taal. Alleen als ze aangeschoten waren, keerde het terug, maar dat was in de avonduren, wanneer ik mij kon vrijmaken voor zendingswerk.

U kunt dergelijke herinneringen hebben om uw geloof te sterken wanneer u voor lastige situaties gesteld wordt. God helpt de toegewijde priesterschapsdrager die besluit zich niet in te laten met de goddeloze wereld. Het zal niet gemakkelijk zijn. Dat is het nooit. Het zal niet gemakkelijk zijn, dat is het nooit, maar u kunt de belofte in vervulling zien gaan, zoals dat ook voor mij kan: 'Laat deugd onophoudelijk uw gedachten sieren; dan zal uw vertrouwen in de tegenwoordigheid van God sterk worden; en de leer van het priesterschap zal zich op uw ziel vormen als dauw uit de hemel' (LV 121:45).

Ik getuig dat ik weet dat u en ik het priesterschap van God dragen en dat Hij uw gebeden zal beantwoorden tot geruststelling en hulp om Hem beter te dienen. Dat beloof ik u en getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Een koninklijk priesterschap

PRESIDENT THOMAS S. MONSON
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

De tijden kunnen veranderen, omstandigheden zich wijzigen, maar de kenmerken van een ware drager van Gods priesterschap blijven gelijk.

Broeders, nu ik van de ene naar de andere kant van dit reusachtige gebouw kijk, kan ik met recht zeggen dat u er inspirerend uitziet. Het is verbazingwekkend dat er op dit moment in duizenden kerken over de hele wereld nog meer dragers van Gods priesterschap deze uitzending via de satelliet volgen. We zijn in vele landen en onder vele talen, maar er is een gemeenschappelijke draad die ons verbindt. Aan ons is het priesterschap toevertrouwd om in Gods naam te handelen. Wij hebben een heilige verantwoordelijkheid ontvangen. Er wordt veel van ons verwacht.

Wij, die het priesterschap Gods dragen en eren, horen bij hen die voor deze bijzondere periode in de geschiedenis zijn bewaard. De apostel Petrus beschreef ons in het tweede hoofdstuk van 1 Petrus, het negende vers: 'Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk Gode ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht.'

Wat kunnen u en ik doen om dat predikaat 'een koninklijk priesterschap' waardig te zijn? Wat zijn de kenmerken van een ware zoon van de levende God? Vanavond wil ik ingaan op een paar van die kenmerken.

De tijden kunnen veranderen, omstandigheden zich wijzigen, maar de kenmerken van een ware drager van Gods priesterschap blijven gelijk.

Ik geef in overweging dat ieder van ons zich allereerst **het kenmerk visie** eigen maakt. Een schrijver heeft gezegd dat de deur van de geschiedenis op kleine scharnieren draait, en dat geldt ook voor het leven van de mens. Als we die stelregel op onszelf toepassen, kunnen we zeggen dat we het resultaat zijn van vele kleine beslissingen. In feite zijn we het product van onze keuzes. Als we willen verwezenlijken wat de Heer van ons verlangt, moeten we leren het verleden voor ogen te houden, het heden onder ogen te zien en de toekomst in te kijken.

Jullie, jonge Aäronisch-priesterschapsdragers moeten jezelf aanleren je de dag in te denken dat je het Melchizedeks priesterschap zult dragen. En of je nu diaken, leraar of priester bent, bereid je voor op dat heilige Melchizedeks priesterschap van God. Het is je plicht om klaar te zijn wanneer jou het Melchizedeks priesterschap wordt verleend; het is je plicht om de roeping van zendeling te accepteren en te vervullen. Hoezeer bid ik dat elke jongen en elke man **het kenmerk visie** bezit.

Het tweede beginsel waar ik nadruk op wil leggen als kenmerk van een ware priesterschapsdrager Gods is **het kenmerk daadkracht**. Het is niet voldoende om je best te willen doen en dat alleen te *zeggen*. We moeten ook echt ons best *doen*. We zullen onze doelen niet verwezenlijken als we niet meer doen dan *denken*; we moeten *aan de slag te gaan*. Als we onze doelstellingen voor ons uit blijven schuiven, verwezenlijken we ze nooit. Iemand heeft het zo gezegd: Als we alleen voor morgen leven, dan zullen de dagen van gisteren vandaag heel leeg zijn.[1]

In juli 1976 was hardloper Garry Bjorklund vastbesloten zich te kwalificeren voor de tienduizend meter van de Olympische Spelen van Montreal. Halverwege de kwalificatierace verloor hij echter zijn linkerschoen. Wat zouden u en ik gedaan hebben? Ik veronderstel dat hij had kunnen opgeven. Hij had zich achter domme pech kunnen verschuilen en daarmee de kans op meedoen aan de race van zijn leven te zien vervliegen, maar deze atleet deed dat niet. Hij rende verder zonder schoen. Hij wist dat hij harder zou moeten rennen dan hij ooit gedaan had. Hij wist dat zijn concurrenten nu extra in het voordeel

waren. Daar rende hij over de sintelbaan met nog maar één schoen aan. Hij eindigde als derde en kwalificeerde zich voor Montreal en was een stap dichter bij een gouden medaille. De tijd die hij maakte bleek een nieuw persoonlijk record te zijn. Hij deed wat noodzakelijk was om zijn doel te bereiken.

Het kan soms gebeuren dat we als priesterschapsdrager gaan wankelen, of dat we vermoeid of afgemat raken, of met teleurstelling of hartzeer te maken krijgen. Als dat gebeurt, hoop ik dat we ons doel zelfs met meer vastberadenheid zullen nastreven.

Ieder van ons zal op een gegeven moment tot een functie in de kerk worden geroepen, hetzij als quorumpresident diakenen, quorumsecretaris leraren, priesterschapsadviseur, leerkracht of bisschop. Ik zou er meer kunnen opnoemen, maar u snapt wat ik bedoel. Ik was 22 toen ik als bisschop van de wijk 6–7 in Salt Lake City werd geroepen. De wijk had 1080 leden en u begrijpt dat er veel werk verzet moest worden om alles te doen wat gedaan moest worden om voor elk lid van de wijk te zorgen en over elk lid te waken. Hoewel het een hele zware verantwoordelijkheid was, liet ik mij niet uit het veld slaan. Ik ging aan de slag en deed zo goed mogelijk mijn best. We kunnen allemaal hetzelfde doen, ongeacht onze roeping of taak.

Vorig jaar besloot ik te gaan kijken hoeveel huizen er nog overeind stonden uit de periode tussen 1950 en 1955 toen ik daar als bisschop werkzaam was. Ik reed langzaam door de straten die eens tot de wijk hadden behoord. Het verraste mij dat er van alle huizen en flats waar onze 1080 leden in hadden gewoond, er nog maar drie overeind stonden. Bij een van die huizen stond het gras op kniehoogte en waren de bomen niet gesnoeid. Er bleek niemand te wonen. Van de andere twee woningen was er een met planken dichtgetimmerd en onbewoond, en in de andere was een bescheiden bedrijfje gevestigd.

Ik parkeerde de auto, zette de motor af en bleef een hele lang tijd zitten. Ik zag elk huis, elke flat en elk lid dat daar woonde voor mij. Hoewel de woningen en de flats er niet meer waren, leefden de herinneringen aan de gezinnen die erin gewoond hadden voort. Ik dacht aan de woorden van de dichter James Barrie, die schreef dat God ons herinneringen heeft gegeven opdat wij zomerrozen hebben in de winter van ons leven.[2] Ik was dankbaar dat ik die functie had mogen vervullen. Dat kan ons aller zegen zijn als we ons uiterste best doen in onze roepingen.

Het kenmerk daadkracht wordt van iedere priesterschapsdrager verwacht.

Het derde beginsel waar ik nadruk op wil leggen is **het kenmerk geloof**. We moeten geloof in onszelf hebben en het geloof dat onze hemelse Vader bij machte is om ons te zegenen en te leiden. Eeuwen geleden schreef de psalmist deze prachtige waarheid neer: 'Het is beter bij de Here te schuilen dan op mensen te vertrouwen; het is beter bij de Here te schuilen dan op edelen te vertrouwen.'[3] Met andere woorden, laten we erop vertrouwen dat de Heer bij machte is om ons te leiden. We weten dat vrienden kunnen veranderen, maar de Heer is onveranderlijk.

Shakespeare legde deze waarheid in zijn toneelstuk *King Henry the Eighth* in de mond van kardinaal Wolsey, een man die veel aanzien genoot vanwege zijn vriendschap met de koning. Toen de vriendschap voorbij was, werd kardinaal Wolsey uit zijn ambt gezet, waardoor hij zijn invloed en aanzien verloor. Hij had alles gewonnen om het daarna te verliezen.

Verdrietig sprak hij deze waarheid tot zijn dienaar, Cromwell. Hij zei:

O, Cromwell, Cromwell!
Had ik mijn God maar half zo
ijverig gediend
als mijn koning, dan had Hij
mij niet
blootgesteld aan mijn vijanden.[4]

Ik vertrouw erop dat **het kenmerk geloof** zich in het hart van alle aanwezigen bevindt.

Ik voeg aan mijn lijstje **het kenmerk deugd** toe. De Heer heeft aangegeven dat we onze gedachten zonder ophouden door deugd moeten laten sieren.[5]

Mijn gedachten gaan terug naar een priesterschapsbijeenkomst in de Tabernakel in Salt Lake City toen ik een Aäronisch-priesterschapsdrager was. De president van de kerk sprak de priesterschap toe en deed een uitspraak die ik nooit ben vergeten. Hij zei in essentie dat mannen die seksuele zonden of andere zonden begaan dat niet in een oogwenk doen. Hij stelde met nadruk dat onze daden vooraf worden gegaan door onze gedachten. Wanneer wij zondigen, komt dat omdat we de zonde eerst in gedachte plegen. Toen verklaarde de president dat zonde geen kans heeft als we rein zijn in ons denken. In de Schrift staat dat we zijn wat we denken.[6] We moeten **het kenmerk deugd** hebben.

Als we zendeling willen zijn in het koninkrijk van onze hemelse Vader, moeten we het gezelschap van zijn Heilige Geest hebben. En ons is duidelijk gezegd dat zijn Geest niet in een onreine of onheilige tabernakel wil wonen.

Tot slot voeg ik **het kenmerk gebed** toe. Verlangen met onze hemelse Vader te communiceren is een kenmerk van een ware priesterschapsdrager Gods.

Laten wij onze gezins- en persoonlijke gebeden in geloof en vertrouwen

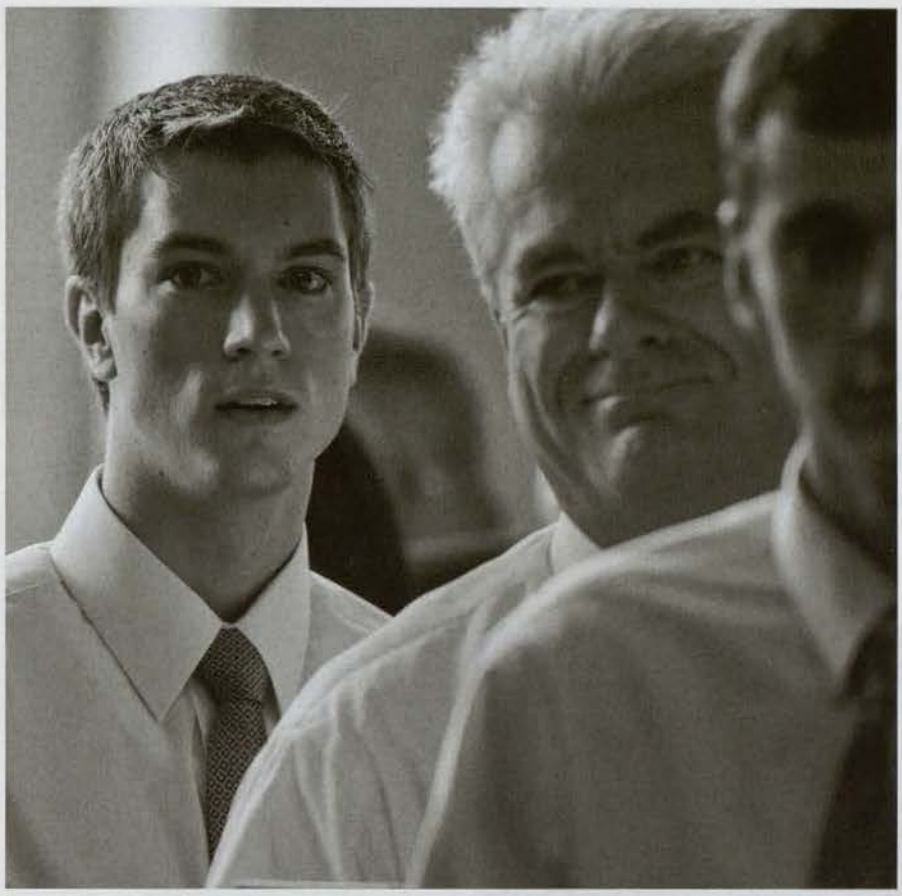

tot God opzenden. Laten wij gehoor geven aan de raad van de apostel Paulus aan de Hebreeën: 'Want wie tot God komt, moet geloven, dat Hij bestaat en een beloner is voor wie Hem ernstig zoeken.'[7] Voor iemand die de raad om altijd te bidden naast zich neer heeft gelegd, is er geen beter moment om ermee te beginnen dan nu. William Cowper heeft verklaard: 'De duivel beeft als hij de zwakste heilige op zijn knieën ziet liggen.'[8] Wie menen dat bidden een teken van zwakte is, doen er goed aan te bedenken dat de mens op zijn grootst is als hij op zijn knieën zit.

Mogen wij dit altijd onthouden:

Wat is 't gebed? D'oprechte wens
door ons tot God gericht;
De warme gloed van innig vuur
dat hart en ziel verlicht. (...)

Gij die tot God ons naad'ren doet
't Waarheidslicht immermeer,
ook Gij vondt in gebed uw kracht.
O, leer ons bidden, Heer![9]

Wanneer wij ons **het kenmerk gebed** eigen maken, ontvangen we de zegeningen die onze hemelse Vader ons wil geven.

Tot besluit, mogen wij *visie* hebben. Mogen wij *daadkracht* hebben. Mogen wij *geloof* en *deugd* belichamen en *gebed* immer deel van ons leven maken. Dan zullen we zeer zeker een koninklijk priesterschap zijn. Dat is mijn gebed vanavond, mijn persoonlijk gebed recht uit mijn hart, in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Meredith Willson en Franklin Lacey, *The Music Man* (1957).
2. Zie Laurence J. Peter, samensteller, *Peter's Quotations: Ideas for Our Time* (1977), p. 335.
3. Psalmen 118:8–9.
4. Derde bedrijf, tweede toneel, regels 455–458.
5. Zie LV 121:45.
6. Zie Spreuken 23:7.
7. Hebreeën 11:6.
8. In: William Neil, samensteller, *Concise Dictionary of Religious Quotations* (1974), p. 144.
9. 'Wat is 't gebed?', lofzang 100.

Niet snel boos worden

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

Moge de Heer u zegenen en inspireren om zonder boosheid door het leven te gaan.

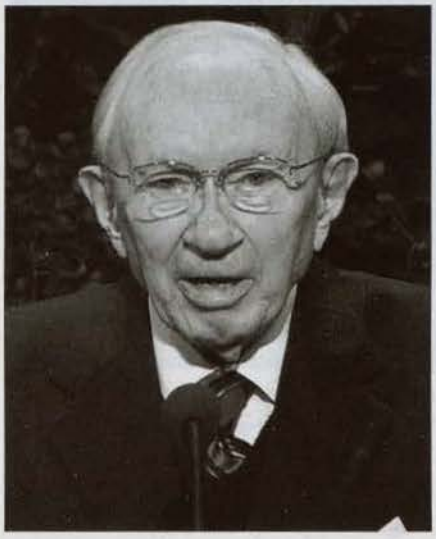

Geliefde broeders, waar u zich ook mag bevinden, hier in het Conferentiecentrum of in een kerkgebouw ver weg over zee, het blijft geweldig dat we in dit Conferentiecentrum toespraken houden en dat u ver weg, laten we zeggen in Kaapstad (Zuid-Afrika) kunt horen wat wij zeggen.

Ik heb besloten om vanavond over boosheid te spreken. Dat is wellicht ongewoon, dat besef ik, maar het is wel nodig.

In het Oude Testament staat deze spreuk: 'Wie niet snel boos wordt, overtreft een held, wie zijn geest beheerst, hem die een stad inneemt' (Spreuken 16:32, deels naar de King James-Bijbel).

Het is onze boosheid die ons in de problemen brengt. Verkeersagressie is een verfoeilijke uiting van boosheid. Ik durf te stellen dat de meeste gedetineerden in de gevangenis terecht zijn gekomen, omdat hun boosheid ze tot een delict dreef. In hun toorn zworen zij een dure eed, zij verloren hun zelfbeheersing, waarna zij in de fout gingen, zelfs een moord pleegden. Hun daad van agressie had jaren van spijt tot gevolg.

Het volgende verhaal doet over Charles W. Penrose de ronde. Hij was een bekeerling tot de kerk en was elf jaar als zendeling in Engeland werkzaam. Toen hij werd ontheven, verkocht hij een deel van zijn bezittingen om de reis naar Zion te bekostigen. Een paar heiligen die dat zagen, zeiden dat hij eigendommen van de kerk had verkocht.

Dat maakte hem zo boos dat hij in zijn woning naar boven ging, ging zitten en de volgende verzen schreef, die u wel kent. (Zie Karen Lynn Davidson, *Our Latter-day Hymns: The Stories and the Messages* [1988], p. 323.)

Vorm uw gevoelens, o mijn broeder;
beheers uw impulsieve ziel.
Want zuivere wijsheid is uw hoeder,
ook al zijn emoties uw achilleshiel.
Vorm uw gevoelens; want er is kracht
in de kalme, bedaarde ziel.
Boosheid heeft u nooit iets gebracht
en maakt u slechts serviel.(...)

Vorm uw gevoelens, zodat u
vriend of vijand nooit veroordeelt,
zelfs als zware beschuldigingen
als waar worden beoordeeld.
Hoor het verweer voor u beslist,
mogelijk wacht u zonneschijn,
ziet u welk bedrog er schuilgaat
achter al die schone schijn.
Vorm uw gevoelens, o mijn broeder;
beheers uw impulsieve ziel.
Want zuivere wijsheid is uw hoeder,
ook al zijn emoties uw achilleshiel.
('School Thy Feelings', *Hymns*, nr. 336)

Lang geleden werkte ik voor een spoorwegmaatschappij. Ik zag een rangeerder doelloos over het perron slenteren. Ik vroeg hem of hij een wagon op een ander spoor kon zetten. Hij ontplofte. Hij gooide zijn pet op de grond en sprong op en neer, vloekend als een ketellapper. Ik stond erbij en lachte om zijn kinderachtige gedrag. Toen hij mij zag lachen, begon hij ook te lachen om zijn dwaasheid. Daarna liep hij stilletjes naar de rangeerlocomotief, reed naar de lege wagon toe en manoeuvreerde die naar een leeg spoor.

Ik dacht aan een vers uit Prediker: 'Wees niet te spoedig geërgerd in uw geest, want ergernis huist in de boezem der dwazen' (Prediker 7:9).

Boosheid is de moeder van veel kwade broedsels.

Ik heb uit het ochtendblad een verhaal geknipt dat begon met de volgende zin:

'Ruim de helft van alle Amerikanen die sinds 2000 hun 25-jarig huwelijksfeest hadden kunnen vieren, zijn gescheiden, uit elkaar gegaan of weduwe dan wel weduwnaar geworden voordat ze die mijlpaal bereikten' (Sam Roberts, 'Most U.S. Marriages Don't Get to Silver', *Deseret Morning News*, 20 september 2007, p. A1).

De weduwstaat is uiteraard buiten

de macht van een echtpaar, maar echtscheiding is dat niet.

Te vaak is echtscheiding de bittere vrucht van boosheid. Een man en vrouw worden verliefd op elkaar; ze vinden elkaar heel bekoorlijk; ze hebben alleen oog voor elkaar; zij sparen voor huwelijksringen; ze trouwen. Het is een paradijs op aarde — dat wil zeggen, een tijdje. Dan beginnen ze om het geringste kritiek op elkaar te leveren. Op alle slakken wordt zout gelegd; ze keren zich tegen elkaar, en dan gaan ze uit elkaar en vragen verbitterd echtscheiding aan.

En deze cirkelgang voltrekt zich in duizenden huwelijken. Het is tragisch en is, zoals ik eerder zei, in de meeste gevallen de bittere vrucht van boosheid.

Ik denk aan mijn eigen huwelijk. Mijn eeuwige metgezellin is drieënhalf jaar geleden overleden. Maar we hebben 67 jaar met elkaar doorgebracht. Ik kan mij niet herinneren dat ik ooit ruzie met haar heb gehad. Zij reisde met mij mee en sprak in elk werelddeel, bepleitte zelfbeheersing, vriendelijkheid en liefde.

Een paar jaar geleden kreeg ik het volgende artikeltje onder ogen:

'Op zekere dag kreeg Edward Everett een man op bezoek die zwartgemaakt was in een krantenartikel. Hij vroeg wat hij daar aan kon doen. Everett zei: 'Helemaal niets! De helft van de mensen die de krant kochten, zagen het artikel niet eens. Van hen die het zagen, las de helft het niet. Van hen die het lazen, begreep de helft het niet. Van hen die het begrepen, geloofde de helft het niet. En de helft die het wel geloofde, is van geen belang' ('Sunny Side of the Street', november 1989; zie ook Zig Zigler, *Staying Up, Up, Up in a Down, Down World* [2000], p. 174).

Zoveel mensen nemen aanstoot aan onbeduidende kwesties. We hebben zulke lange tenen. Gelukkig de mens die beledigingen naast zich neerlegt en verder gaat met zijn leven.

Een jongen en zijn vader in Mérida (Mexico) genieten samen van de conferentie.

Wrok kan, als we die niet van ons afzetten, voor grote problemen zorgen. Zij is als een pijnlijke ziekte die al onze tijd en aandacht in beslag neemt. Guy de Maupassant schreef een interessant verhaal waarin dat geïllustreerd wordt.

Het gaat over maître Hauchecome die op de marktdag naar de stad ging. Hij had last van reumatiek en terwijl hij voortstrompelde zag hij voor zich op de grond een touwtje liggen. Hij raapte het op en stak het zorgvuldig in zijn zak. Dat werd gezien door zijn grootste vijand, de harnasmaker.

Tezelfdertijd kwam bij de burgemeester het bericht binnen dat er een portefeuille met geld was zoekgeraakt. Hauchcome werd ervan beschuldigd dat hij de portefeuille had opgeraapt en verduisterd. Hij protesteerde hevig tegen de aanklacht. In zijn zakken werd alleen het touwtje aangetroffen, maar de laster tegen hem raakte hem zo diep, dat hij erdoor geobsedeerd raakte. Waar hij ook kwam, viel hij mensen lastig met zijn verhaal. Hij werd zo'n lastpost dat niemand hem nog mocht. Het vrat aan zijn gezondheid.

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Oktober 2007

HET EERSTE PRESIDIUM

Thomas S. Monson
Eerste raadgever

Gordon B. Hinckley
President

Henry B. Eyring
Tweede raadgever

HET QUORUM DER TWAALF APOSTELEN

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

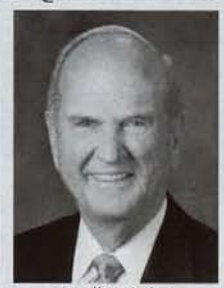

Russell M. Nelson

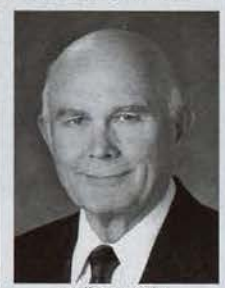

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

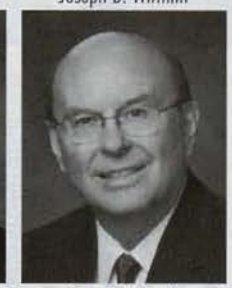

Quentin L. Cook

HET PRESIDIUM DER ZEVENTIG

Earl C. Tingey

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Claudio R. M. Costa

Steven E. Snow

Walter F. González

Earl C. Tingey | D. Todd Christofferson | Neil L. Andersen | Ronald A. Rasband | Claudio R. M. Costa | Steven E. Snow | Walter F. González

HET EERSTE QUORUM DER ZEVENTIG

Carlos H. Amado | David S. Baxter | Shayne M. Bowen | Sheldon F. Child | L. Whitney Clayton | Gary J. Coleman | Spencer J. Condie | Benjamín De Hoyos

John B. Dickson | Charles Didier | David F. Evans | Enrique R. Falabella | Christoffel Golden Jr. | C. Scott Grow | Bruce C. Hafen | Donald L. Hallstrom

Keith K. Hilbig | Richard G. Hinckley | Jay E. Jensen | Marlin K. Jensen | Daniel L. Johnson | Kenneth Johnson | Paul V. Johnson | Yoshihiko Kikuchi

Paul E. Koelliker | Erich W. Kopischke | John M. Madsen | Richard J. Maynes | Lynn A. Mickelsen | Marcus B. Nash | Dennis B. Neuenschwander | Glenn L. Pace

Anthony D. Perkins | Paul B. Pieper | Bruce D. Porter | Carl B. Pratt | Lynn G. Robbins | Cecil O. Samuelson Jr. | Ulisses Soares | Michael J. Teh

Octaviano Tenorio | Francisco J. Viñas | Lance B. Wickman | Claudio D. Zivic | W. Craig Zwick

HET TWEEDE QUORUM DER ZEVENTIG

Mervyn B. Arnold | Douglas L. Callister | Craig A. Cardon | Craig C. Christensen | Shirley D. Christensen

Don R. Clarke | James M. Dunn | Keith R. Edwards | Stanley G. Ellis | Daryl H. Garn

Larry W. Gibbons | Spencer V. Jones | Won Yong Ko | Gerald N. Lund | Clate W. Mask Jr.

Robert C. Oaks | William W. Parmley | Wolfgang H. Paul | W. Douglas Shumway | Lowell M. Snow

Robert R. Steuer | Paul K. Sybrowsky | William R. Walker | Robert S. Wood

DE PRESIDERENDE BISSCHAP

Richard C. Edgley
Eerste raadgever

H. David Burton
Presiderende bisschop

Keith B. McMullin
Tweede raadgever

ZONDAGMORGENBIJEENKOMST
7 oktober 2007

O bedenkt, bedenkt

PRESIDENT HENRY B. EYRING
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'O bedenkt, bedenkt', smeekten de profeten uit het Boek van Mormon vaak.[1] Waar het mij om gaat, is dat u manieren zoekt om Gods goedertierenheid te herkennen en zich die te herinneren.

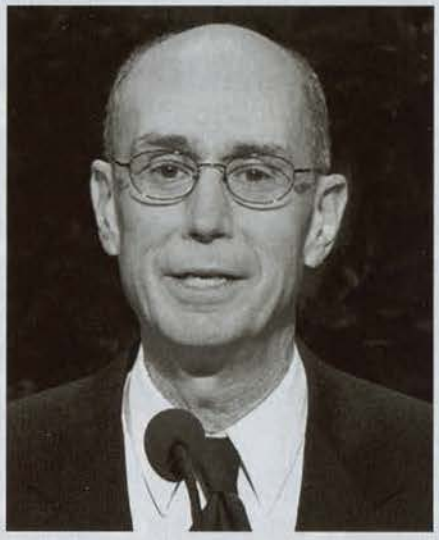

Ik ben het koor dankbaar voor de uitzending van vanochtend, die over de Heiland ging, vooral ook omdat ik zag dat de tekst van een van de lofzangen, 'This Is the Christ', was geschreven door president James E. Faust. Toen ik naast broeder Newell plaatsnam, boog ik mij over naar hem en vroeg: 'Hoe gaat het met je kinderen?' Hij zei: 'Toen president Faust nog in die stoel zat, vroeg hij mij dat ook altijd.' Dat verraste mij niet, omdat president Faust altijd een volmaakt voorbeeld was van de discipel die in het meditatieve moment werd besproken. Ik heb altijd al als president Faust willen zijn. Misschien krijg ik daar de tijd nog voor.

Toen onze kinderen nog klein waren, begon ik het een en ander op te schrijven van wat er dagelijks gebeurde. Ik zal u vertellen hoe dat kwam. Ik kwam laat thuis van een kerktaak. Het was donker. Mijn schoonvader, die vlak bij ons woonde, verraste mij toen ik naar de voordeur van mijn huis liep. Hij droeg een lading pijpen op zijn schouder, liep stevig door en had werkkleding aan. Ik wist dat hij bezig was geweest met een systeem om water uit een stroompje wat verder naar beneden omhoog te pompen naar ons huis.

Hij glimlachte, zei zachtjes iets en haastte zich toen verder het donker in, om zijn werk voort te zetten. Denkend aan wat hij voor ons deed liep ik verder in de richting van het huis, en net toen ik naar binnenstapte, hoorde ik in gedachten — niet mijn eigen stem — deze woorden: 'Ik geef je deze ervaringen niet voor jezelf. Schrijf ze op.'

Ik ging naar binnen. Ik ging niet naar bed. Hoewel ik moe was, pakte ik wat papier en begon te schrijven. En toen ik dat deed, begreep ik de boodschap die ik in gedachten had gehoord. Ik moest het opschrijven zodat mijn kinderen later konden lezen op welke manieren ik de hand van God had gezien in zijn zegeningen voor ons gezin. Opa hoefde niet te doen wat hij voor ons deed. Hij had het door iemand anders kunnen

'Zijn gestel werd almaar zwakker en aan het eind van december is hij in bed gekropen.

'Hij is begin januari overleden. In zijn doodsstrijd herhaalde hij keer op keer dat hij onschuldig was:

'"Een klein stukje touw, een klein stukje touw. Kijk, hier is het, [meneer de burgemeester]"' (Guy de Maupassant, *'The Piece of String'*, http://www.online-literature.com/Maupassant/270/).

Naar verluidt hebben verslaggevers eens een jarige man geïnterviewd. Hij had een hoge leeftijd bereikt. Ze vroegen hem hoe hij dat had klaargespeeld.

Hij antwoordde: 'Toen mijn vrouw en ik trouwden, besloten we dat een van ons, als we ruzie kregen, een blokje om zou gaan. Ik schrijf mijn hoge leeftijd toe aan het feit dat ik mijn hele huwelijk veel frisse lucht heb gehad.'

Boosheid kan in bepaalde gevallen gerechtvaardigd zijn. In de Schrift staat dat Jezus de geldwisselaars uit de tempel dreef en zei: 'Mijn huis zal een bedehuis heten, maar gij maakt het tot een rovershol' (Matteüs 21:13). Maar zelfs dit werd meer gezegd als berisping en was zeker geen onbeheerste woede-uitbarsting.

Welnu, geliefde broeders, ik verzoek u tot slot dringend uw woede in bedwang te houden, uw boosheid met een glimlach te verdrijven; te spreken met woorden van liefde en vrede, waardering en respect. Als u dat doet, zal uw leven geen spijt kennen. Uw huwelijk en gezinsbanden zullen intact blijven. U zult veel gelukkiger zijn. U zult veel goeds tot stand brengen. U zult een weldadige gemoedsrust hebben.

Moge de Heer u zegenen en inspireren om zonder boosheid en verbittering door het leven te gaan en anderen met vriendelijke woorden, waardering en liefde tegemoet te treden. Dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

laten doen of had het helemaal niet hoeven doen. Maar hij diende ons, zijn familie, op de manier waarop verbondsdiscipelen van Jezus Christus dat altijd doen. Ik wist dat dit waar was. En dus schreef ik het op, zodat mijn kinderen daar eens aan konden denken als ze dat nodig hadden.

Ik heb de afgelopen jaren elke dag een paar regels geschreven. Ik heb geen enkele dag overgeslagen, ongeacht hoe moe ik was of hoe vroeg ik de volgende dag moest beginnen. Voordat ik schreef, dacht ik na over de volgende vraag: 'Heb ik vandaag de hand van God ons, onze kinderen of onze familie zien aanraken?' Toen ik het verslag bijhield, begon er iets te gebeuren. Als ik terugkeek op de dag, zag ik bewijzen van wat God voor een van ons had gedaan die ik in de drukte van de dag niet had herkend. Toen dat gebeurde — en het gebeurde váák — besefte ik dat ik, door daar aandacht aan te besteden, God in staat had gesteld om mij te tonen wat Hij had gedaan.

Er welde in mijn hart meer op dan alleen dankbaarheid. Er groeide een getuigenis. Ik kreeg steeds meer zekerheid dat onze hemelse Vader onze gebeden hoort en verhoort. Ik werd dankbaarder voor de verzachting en verfijning die het zoenoffer van de Heiland, Jezus Christus, tot stand bracht. En ik kreeg er meer vertrouwen in dat de Heilige Geest ons alles in herinnering kan brengen — zelfs dingen die we niet opmerken of waar we geen aandacht aan besteden als ze gebeuren.

De jaren zijn voorbijgevlogen. Mijn zoons zijn volwassen mannen. En zo nu en dan verbaast een van hen me door te zeggen: 'Pa, ik las in mijn exemplaar van het dagboek over de keer toen (...)', en dan vertelt hij me dat lezen over wat er lang geleden gebeurd was hem geholpen heeft om iets op te merken dat God voor hem gedaan heeft.

Waar het mij om gaat, is dat u

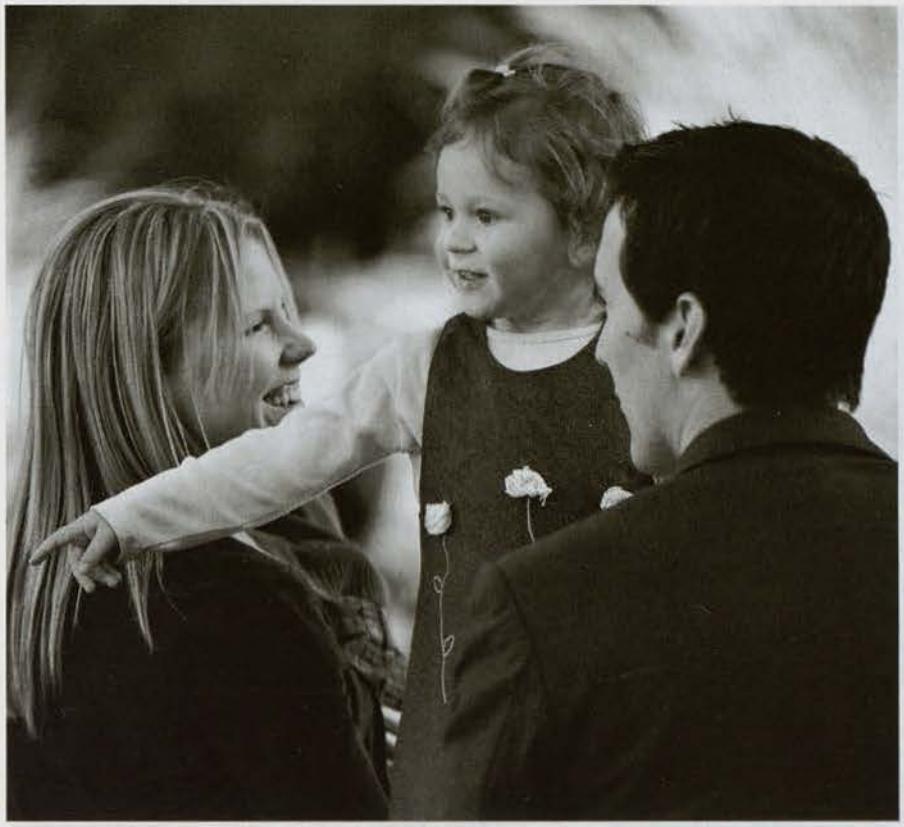

manieren zoekt om Gods goedertierenheid te herkennen en zich die te herinneren. Het zal ons getuigenis versterken. Misschien houdt u helemaal geen dagboek bij. Misschien deelt u wat u bijhoudt niet uit aan uw dierbaren en medeleden. Maar het zal u en hen tot zegen zijn als u indachtig bent wat de Heer heeft gedaan. Misschien herinnert u zich deze tekst, die we soms zingen: 'Tel dan al uw zegeningen één voor één, en gij zegt verwonderd: God liet nooit alleen!'[2]

Het is niet makkelijk om onze zegeningen te gedenken. Daar wij leven achter een sluier, kunnen we ons niet herinneren hoe het was toen we in de voorsterfelijke wereld bij onze hemelse Vader en zijn geliefde Zoon, Jezus Christus, woonden. Noch kunnen wij met onze fysieke ogen of alleen met ons verstand de hand van God in ons leven zien. Daarvoor hebben we de Heilige Geest nodig. En het is niet makkelijk om in een slechte wereld zo goed te leven dat we het gezelschap van de Heilige Geest verdienen.

Daarom is het al vanaf het begin van de wereld zo'n probleem dat Gods kinderen Hem vergeten. Denk eens aan de tijd van Mozes, toen God manna gaf en zijn kinderen op wonderbaarlijke en zichtbare wijzen leidde en beschermde. Maar toch waarschuwde de profeet het volk dat zo gezegend was, zoals profeten altijd al hebben gewaarschuwd en altijd zullen blijven waarschuwen: 'Alleen neem u ervoor in acht en hoed u er terdege voor, dat gij de dingen die gij met eigen ogen gezien hebt, niet vergeet, en zij niet uit uw hart wijken zolang gij leeft.'[3]

En de opdracht om te gedenken is altijd het moeilijkst geweest voor hen die rijkelijk gezegend zijn. Zij die God trouw zijn, worden beschermd en gedijen. Dat komt doordat ze God dienen en zijn geboden onderhouden. Maar die zegeningen brengen ook de verleiding met zich mee om te vergeten hoe ze eraan gekomen zijn. Het is zo makkelijk om het idee te krijgen dat de zegeningen niet door een liefdevolle God zijn verstrekt, op wie wij ons verlaten, maar dat we ze door eigen kracht hebben verkregen.

De profeten hebben zich telkens weer beklaagd:

'En aldus kunnen wij zien hoe vals, en ook hoe onbestendig, het hart der mensenkinderen is; ja, wij kunnen zien dat de Heer in zijn grote, oneindige goedheid hen zegent en voorspoedig maakt die hun vertrouwen in Hem stellen.

'Ja, en wij kunnen zien, juist wanneer Hij zijn volk voorspoedig maakt, ja, door de opbrengst van hun velden en van hun kleinvee en runderen, en door goud en door zilver en door allerlei kostbaarheden van iedere soort en bewerking; en wanneer Hij hun leven spaart en hen uit de handen van hun vijanden verlost; wanneer Hij het hart van hun vijanden verzacht, zodat zij hun niet de oorlog verklaren; ja, kortom, wanneer Hij alles doet voor het welzijn en het geluk van zijn volk; ja, dat is wanneer zij hun hart verstokken en de Heer, hun God vergeten, en de Heilige onder de voeten treden — ja, en wel wegens hun gemak en hun buitengewoon grote voorspoed.'

En de profeet zegt verder:

'Ja, hoe vlug om zich in hoogmoed te verheffen; ja, hoe vlug om te roemen en allerlei ongerechtigheid te bedrijven; en hoe traag zijn zij om aan de Heer, hun God, te denken, en hun oor naar zijn raadgevingen te neigen, ja, hoe traag om te wandelen in de paden der wijsheid!'[4]

Helaas is welvaart niet de enige reden dat de mensen God vergeten. Het kan ook moeilijk zijn om Hem te gedenken wanneer ons leven slecht loopt. Als we worstelen, en velen doen dat, met grote armoede, of als onze vijanden de overhand krijgen, of als ziekte niet te genezen is, kan de vijand van onze ziel zijn kwade boodschap brengen dat er geen god is of dat Hij wel bestaat, maar niet om ons geeft. Dan kan het moeilijk zijn voor de Heilige Geest om de vele zegeningen in herinnering te brengen die we al ons hele leven, sinds onze kinderjaren, en in moeilijke tijden, van de Heer krijgen.

Er is een eenvoudige behandeling voor de verschrikkelijke ziekte waardoor we God, zijn zegeningen en zijn boodschappen aan ons vergeten. Jezus Christus heeft het zijn discipelen beloofd toen Hij op het punt stond gekruisigd te worden, op te staan en uit hun midden in heerlijkheid opgenomen te worden naar zijn Vader. Zij waren bezorgd en wilden weten hoe ze zouden kunnen volharden als Hij niet meer bij hen was.

Dit is de belofte. Hij ging destijds in vervulling voor hen. Hij kan in vervulling gaan voor ieder van ons in deze tijd:

'Dit heb Ik tot u gesproken, terwijl Ik nog bij u verblijf;

De Trooster, de heilige Geest, die de Vader zenden zal in mijn naam, die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb.'[5]

De manier om van een gedachtenis tot een getuigenis te komen, en dat in stand te houden, is de Heilige Geest tot onze metgezel te maken. Het is de Heilige Geest die ons helpt om te zien wat God zoal voor ons heeft gedaan. Het is de Heilige Geest die de mensen die wij dienen kan helpen om de zegeningen van God te herkennen.

Onze hemelse Vader heeft ons een eenvoudige manier gegeven om de Heilige Geest te ontvangen — niet één keer, maar voortdurend, in het tumult van ons dagelijks leven. Die manier staat in het avondmaalsgebed beschreven: Wij beloven dat we altijd de Heiland zullen gedenken. Wij beloven zijn naam op ons te nemen. Wij beloven zijn geboden te onderhouden. En ons wordt beloofd dat als wij dat doen wij dan zijn Geest bij ons zullen hebben.[6] Die beloften werken op wonderbaarlijke wijze samen om ons getuigenis te sterken. En na verloop van tijd ook om door de verzoening onze aard te veranderen, als wij ons deel van de belofte nakomen.

Het is de Heilige Geest die getuigt dat Jezus Christus de geliefde Zoon van onze hemelse Vader is die ons liefheeft en wil dat wij met Hem in

familieverband het eeuwig leven hebben. Met zelfs maar dat begin van een getuigenis, hebben wij het verlangen om Hem te dienen en zijn geboden te onderhouden. Als we daarin volharden, krijgen we de gaven van de Heilige Geest om ons krachtig te maken in ons dienstbetoon. We gaan de hand van God duidelijker zien — zo duidelijk dat we Hem na verloop van tijd niet alleen gedenken, maar dat we Hem gaan liefhebben en dat we door de kracht van de verzoening meer worden zoals Hij.

U kunt vragen: 'Maar hoe komt dat proces op gang in iemand die niets van God afweet en beweert totaal geen geestelijke ervaringen te hebben?' Iedereen heeft geestelijke ervaringen gehad, maar heeft ze misschien niet herkend. Iedereen krijgt de Geest van Christus als hij in de wereld komt. Hoe die Geest werkt, staat in het boek Moroni:

'Want zie, de Geest van Christus wordt aan ieder mens gegeven, opdat hij goed van kwaad zal kunnen onderscheiden; welnu, ik toon u de wijze van oordelen; want alles wat uitnodigt om goed te doen en overreedt om in Christus te geloven, wordt door de macht en gave van Christus uitgezonden; daarom kunt gij met volmaakte kennis weten dat het van God is.

'Maar alles wat de mens overreedt om kwaad te doen en niet in Christus te geloven en Hem te verloochenen en God niet te dienen, daarvan kunt gij met volmaakte kennis weten dat het van de duivel is; want op die wijze gaat de duivel te werk, want hij overreedt geen enkel mens om goed te doen, neen, niet één; en zijn engelen evenmin; en evenmin zij die zich aan hem onderwerpen. (...)

'Daarom smeek ik u, broeders, zorgvuldig onderzoek te doen in het licht van Christus, opdat gij goed van kwaad kunt onderscheiden; en wanneer gij al het goede aangrijpt en het niet veroordeelt, zult gij zeker een kind van Christus zijn.'[7]

Dus zelfs voordat iemand bij de bevestiging als lid van de kerk het recht krijgt op de gaven van de Heilige Geest, en zelfs voordat de Heilige Geest voorafgaand aan de doop de waarheid aan hem bevestigt, kan hij al geestelijke ervaringen hebben. De Geest van Christus heeft hen al sinds hun kinderjaren uitgenodigd om het goede te doen en heeft hen gewaarschuwd voor het kwaad. Zij hebben herinneringen aan die ervaringen, zelfs al hebben ze de bron ervan niet herkend. Maar ze zullen het zich weer herinneren als ze het woord van God horen van de zendelingen of van ons. Ze zullen zich het gevoel van vreugde of verdriet weer herinneren als ze de waarheden van het evangelie leren. En door die herinnering aan de Geest van Christus wordt hun hart verzacht, waardoor de Heilige Geest tot hen kan getuigen. Dat leidt ertoe dat ze de geboden willen onderhouden en de naam van Christus op zich nemen. En als ze dat in de wateren van de doop doen en ze daarna uit de mond van een bevoegd dienstknecht van God in hun bevestiging de woorden horen: 'Ontvang de Heilige Geest', neemt hun vermogen om God altijd te gedenken toe.

Ik getuig tot u dat de warme gevoelens die u had terwijl u luisterde naar de waarheid die tijdens deze conferentie werd gesproken, van de Heilige Geest kwamen. De Heiland, die beloofde dat de Heilige Geest zou komen, is de geliefde, verheerlijkte Zoon van onze hemelse Vader.

Vanavond en morgenavond kunt u hierover bidden en nadenken, en kunt u zich afvragen: Heeft God een boodschap gestuurd die alleen voor mij bestemd was? Heb ik zijn hand in mijn leven of in dat van mijn kinderen gezien? Ik doe dat. En dan sla ik die herinnering op de een of andere manier op tot de tijd dat ik en mijn dierbaren eraan herinnerd moeten worden hoezeer God ons liefheeft en hoezeer wij Hem nodig hebben. Ik getuig dat Hij ons liefheeft en dat Hij ons zegent — meer dan de meesten onder ons tot nu toe hebben ingezien. Ik weet dat dit waar is, en het geeft mij vreugde om Hem te gedenken. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Mosiah 2:41; Alma 37:13; Helaman 5:9.
2. 'Tel uw zegeningen', lofzang 163.
3. Deuteronomium 4:9.
4. Helaman 12:1–2, 5.
5. Johannes 14:25–26.
6. Zie LV 20:77, 79.
7. Moroni 7:16–17, 19.

Leef in geloof, niet in angst

OUDERLING QUENTIN L. COOK
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Als wij kiezen om Christus in geloof te volgen in plaats van een koers te volgen uit angst, worden wij gezegend met gevolgen die passen bij onze keuze.

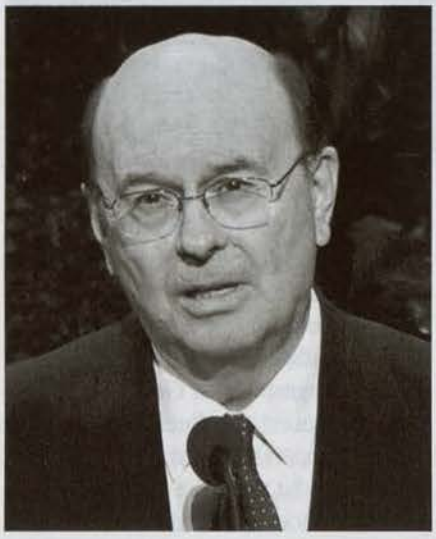

Geliefde broeders en zusters, ik sluit mij aan bij uw betuigingen van liefde en steun aan president Eyring en zijn gezin. Ik kan onmogelijk het scala aan gevoelens weergeven dat ik ervaar sinds president Hinckley mij donderdagmiddag laat riep als lid van het Quorum der Twaalf. Ik heb een paar nachten slecht geslapen en heb veel gebeden. Maar het beurt mij op als ik bedenk dat president Hinckley de profeet is en dat de leden van de kerk voor mij en mijn gezin zullen bidden.

Als ik zeg dat ik mij geheel incapabel voel, druk ik mij nog zacht uit. Toen ik in april 1996 als algemeen autoriteit geroepen werd, voelde ik me ook incapabel voor die roeping. Ouderling Neal A. Maxwell verzekerde mij toen dat de belangrijkste vereiste voor de dienst in het koninkrijk is dat men met overtuiging kan getuigen van de goddelijkheid van Jezus Christus. Toen kreeg ik een gevoel van rust en dat is bij mij gebleven, want ik heb de Heiland lief en ik heb geestelijke ervaringen gehad waardoor ik van Hem kan getuigen. Ik verheug me in de kans om in de hele wereld te getuigen van Jezus Christus (LV 107:23), ook al voel ik me incapabel.

In Leer en Verbonden 68, vers 5 en 6, lezen we:

'Zie, dit is de belofte des Heren aan u, o gij, mijn dienstknechten.

Welnu, houdt moed en vreest niet, want Ik, de Heer, ben met u en zal u bijstaan; en gij zult getuigen van Mij, ja, Jezus Christus, dat Ik de Zoon van de levende God ben, dat Ik was, dat Ik ben en dat Ik komen zal.'

Ik probeer me te laten leiden door de Heilige Geest nu ik vanmorgen tot u spreek.

Het gevoel dat zich meester van mij maakte toen ik deze roeping ontving, is dat we moeten leven in geloof en niet in angst. In 2 Timoteüs verwijst de apostel Paulus naar het geloof van Timoteüs' grootmoeder Loïs en zijn moeder Eunike. Paulus schrijft daarover:

'Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid' (2 Timoteüs 1:7).

In mijn eigen geval erken ik vol respect de invloed van voorouders die reeds zijn heengegaan. Zij gaven alles wat van hen gevraagd werd om het koninkrijk Gods op aarde op te bouwen.

Ik ben dankbaar dat ik mijn hele leven omringd ben door mensen die de Heiland liefhebben. Mijn hart is vol waardering voor mijn familie. Mijn vrouw, Mary, is altijd het zonnetje in mijn leven geweest. Haar geestelijke kracht, rechtschapen voorbeeld, gevoel voor humor en liefdevolle steun zijn mij al jaren tot zegen. Onze drie kinderen en hun huwelijkspartners, samen met onze negen kleinkinderen, zijn ons ook zo tot zegen geweest. Hun geloof en gebeden, en hun goedheid zijn Mary en mij zeer tot troost geweest.

Als ik terugdenk aan mijn jeugd in Logan, Utah (de beroemde Cache Valley van ouderling Perry), besef ik hoeveel geluk ik had dat ik opgroeide in een goed gezin. Dat ik een rechtschapen moeder had die zeer gelovig was, en een liefhebbende vader, een oudere broer die een bijzonder goed voorbeeld was en bovendien een vriend en raadgever, en een jongere zus die zo veel liefde en steun gaf. Wat had ik bovendien een geluk dat ik getalenteerde kerkleiders, leerkrachten, coaches en vrienden had, die allemaal een geweldig voorbeeld waren.

Als jonge man mocht ik in de Britse Zending werkzaam zijn. Dat was een ontwikkelingsfase die een ommekeer in mijn leven betekende. De invloed van een geweldige zendingspresident was een van de grote wonderen van het herstelde evangelie. Enkele weken geleden kreeg ik via de hoofdzetel van de kerk een verjaardagskaart van een vrouw die ik

vele jaren in Gloucester (Engeland) had onderwezen. Ik was het contact met haar kwijtgeraakt. Zij schreef dat haar man en zij zeer actieve leden zijn, en dat al hun zes kinderen en twintig kleinkinderen in het verbond geboren zijn. Dat was misschien wel de beste verjaardagskaart die ik ooit heb gekregen.

Mary en ik verlieten Utah zodat ik in Palo Alto (Californië) rechten kon studeren. We waren van plan om terug naar Utah te gaan als ik was afgestudeerd, maar de Geest gaf aan dat we in Californië moesten blijven. We woonden 33 jaar in Californië en voedden er onze kinderen op. We kregen allebei veel kansen om ons dienstbaar te maken. We genoten van de diversiteit onder de leden en hun toewijding aan het evangelie van Jezus Christus. Ik zal altijd dankbaar blijven voor de fijne heiligen der laatste dagen in Californië die zo'n positieve invloed op mijn leven hebben gehad.

De afgelopen elf en een half jaar als zeventiger waren uiterst lonend. Nu ik het quorum verlaat, wil ik tot mijn medebroeders zeggen hoezeer ik hen liefheb en hoezeer ik hun toewijding en loyaliteit aan het koninkrijk van God op aarde waardeer, hun getrouwheid en goede werken. Ik wil zeggen dat het een vreugde was om met hen samen te werken.

Ik heb de leiders die wij steunen als profeten, zieners en openbaarders met heel mijn hart lief. Ik heb geprobeerd om mijn werk goed te doen en hun last zo veel mogelijk te verlichten. Ik ben de leden van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf dankbaar voor hun goede levenswijze, voorbeeld, geduld, leringen, vriendelijkheid en toewijding aan onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus en zijn herstelde evangelie. Ik ben dankbaar dat God Joseph Smith heeft geroepen als de profeet door wie de volheid van het evangelie op aarde is teruggebracht.

Door mijn ervaring als algemeen autoriteit is mijn hart vol waardering voor het geloof en de goedheid van de heiligen der laatste dagen over de hele wereld. Wij zijn twee jaar in de Filipijnen werkzaam geweest. In april 1961 stuurde president Hinckley, toen assistent van het Quorum der Twaalf, de eerste zendelingen naar Manila. Er was slechts één Filipijnse priesterschapsdrager in de Filipijnen. Nu zijn daar bijna zeshonderdduizend leden. Hun leven is niet makkelijk en het ontbreekt hen aan stoffelijke bezittingen, maar zij hebben de Heiland lief. Het evangelie heeft grote invloed op hen en verbetert hun leven. Wat was het een zegen om onder hen te werken!

Wij waren ook drie jaar werkzaam op eilanden in de Stille Zuidzee. Het is opmerkelijk dat ongeveer een kwart van alle Polynesiërs in de hele wereld lid van de kerk is. Hun geloof en spiritualiteit zijn legendarisch. Mijn vrouw en ik waren eens in Vava'u op de Tongaanse eilanden. Ik had tijdens de algemene bijeenkomst van de ringconferentie net over het volgen van de profeet gesproken. Tijdens de lunch na de conferentie zat ik naast een fijne, oudere patriarch. Hij vertelde hoe dankbaar hij was te horen wat de profeet de leden leerde. Hij vertelde het volgende verhaal. Vava'u is een relatief klein eiland. Hoewel er meestal voldoende regen is, komt er af en toe wel eens een periode van ernstige droogte voor. Het eiland heeft langgerekte inhammen of baaien die onder de steile heuvels in het eiland snijden. Toen het dorp op een keer door droogte zonder water zat, was er maar één manier om vers water te krijgen en in leven te blijven. In de loop der eeuwen was men er achter gekomen dat er vers water door de bergen heen liep, wat op enkele plekken in de zee terechtkwam.

De Tongaanse mannen gingen er in hun bootjes op uit met een wijze oude man voorin de boot die precies de juiste plek opzocht. De sterke jonge mannen in de boot stonden klaar om met vaten de zee in te duiken. Als ze de juiste plek bereikten, hief de wijze man zijn armen op naar de hemel. Dat was het signaal. De sterke jonge mannen doken dan zo diep het water in als ze konden en vulden de vaten met vers bronwater. De oude patriarch vergeleek die levensreddende traditie met de levende wateren van het evangelie van Jezus Christus, en de wijze man met Gods

profeet op aarde. Hij merkte op dat het water zuiver en vers was, en in hun periode van droogte bovendien levensreddend. Maar het was niet makkelijk te vinden. Het was niet zichtbaar voor het ongeoefende oog. Deze patriarch wilde alles weten wat de profeet de kerk leerde.

Wij leven in een moeilijke tijd. De wereld heeft vers bronwater, het evangelie van Jezus Christus, heel hard nodig. Wij zouden aandachtig naar de profeet moeten luisteren bij het doen van onze keuzes. Uit mijn eigen informele notities blijkt dat president Hinckley voortdurend nadruk heeft gelegd op geloof in de Heer Jezus Christus. Dat onderwerp wordt gevolgd door zijn nadruk op het sterken van het gezin en godsdienstige gebruiken thuis. Hij heeft ons keer op keer gezegd dat we een getuigenis van een beginsel kunnen krijgen door dat beginsel na te leven, waardoor ons geloof zal toenemen.

Ik weet dat velen van u zich zorgen maken over het grootbrengen van kinderen in deze moeilijke tijden en dat u zich afvraagt hoe u hun geloof kunt doen toenemen. Toen mijn vrouw en ik een gezin begonnen in het gebied bij de baai van San Francisco, waren wij daar ook bezorgd over. Maar ouderling Harold B. Lee leerde de leden van onze ring op een cruciaal moment dat wij onze kinderen in rechtschapenheid konden opvoeden als wij:

1. De profeet zouden volgen.
2. De ware geest van het evangelie in ons hart en woning zouden scheppen.
3. Een licht zouden zijn voor onze buren en omwonenden.
4. We ons zouden richten op de verordeningen en de beginselen van de tempel. (Zie LV 115:5; Harold B. Lee, 'Your Light to Be a Standard unto the Nations', *Ensign,* augustus 1973, pp. 3–4.)

Toen wij die raad opvolgden, nam ons geloof toe en namen onze angsten af. Ik geloof dat we overal ter wereld rechtschapen kinderen kunnen grootbrengen als we ze thuis godsdienstige beginselen bijbrengen.

Een ander gebied waarop leden in geloof kunnen leven en niet in angst, is zendingswerk. Voordat ik op 1 augustus van dit jaar tot het Presidium der Zeventig werd geroepen, was ik zes jaar lang werkzaam voor de afdeling zendingswerk, waarvan de laatste drie jaar onder toezicht van ouderling M. Russell Ballard, die voorzitter was van de algemene zendingsraad.

Enkele zendingspresidenten vertelden ons dat veel fijne leden zich als het ware gecamoufleerd hebben voor hun buren en collega's. Zij vertellen die mensen niet wie zij zijn en wat zij geloven. Wij hebben veel meer betrokkenheid van de leden nodig bij de verbreiding van de boodschap van de herstelling. De tekst in Romeinen 10, vers 14, zet dit in perspectief:

'Hoe zullen zij dan Hem [de Heiland] aanroepen, in wie zij niet geloofd hebben? Hoe geloven in Hem, van wie zij niet gehoord hebben? Hoe horen zonder prediker?'

En in vers 15 staat de prachtige boodschap die ook in Jesaja genoemd wordt:

'Hoe liefelijk zijn de voeten van hen, die een goede boodschap brengen?.' (Zie ook Jesaja 52:7.)

Iemand heeft al eens opgemerkt dat de leden hun voeten in beweging moeten brengen en hun stem laten horen om deze zegeningen te verwezenlijken.

Predik mijn evangelie, een leidraad voor zendingswerk, is in oktober 2004 geïntroduceerd. President Hinckley maakte een begin aan de actie door om zendelingen te vragen die zich de leer eigen maakten en met de Geest in de beginselen ervan onderwezen. Ieder lid van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf leverde een belangrijke bijdrage. Ouderling Ballard en ik voelden dat de vensters van de hemel werden geopend en dat de inspiratie van de Heer werd uitgestort om deze belangrijke hulpbron tot stand te laten komen. Leden van de kerk hebben meer dan anderhalf miljoen exemplaren van *Predik mijn evangelie* gekocht. Het is een prima fundament, en de zendelingen zijn krachtige geestelijke onderwijzers. Maar om te bereiken wat president Hinckley heeft gevraagd, moeten de leden in geloof en niet in angst leven, en moeten zij hun vrienden en kennissen vertellen over het evangelie.

Wij moeten in onze eigen roeping ook geloof hebben en geen angst.

Onze dochter, Kathryn, is momenteel jeugdwerkpresidente van haar wijk in Salt Lake City. Mijn vrouw en ik gingen afgelopen zondag naar haar wijk om het kinderprogramma in de avondmaalsdienst bij te wonen, met als thema 'Ik volg Hem in geloof'. Ik vond het geweldig toen de kinderen schriftteksten en verhalen opzegden en liedjes zongen over geloven in Christus.

Na de dienst vroeg ik haar wat ze van haar roeping vond. Ze zei dat ze

de roeping aanvankelijk een last had gevonden. Er werd veel tijd besteed aan het bespreken van problemen. Maar toen besloot het presidium om nadruk te leggen op liefde, geloof en gebed. Plotseling kregen ze geestelijke ingevingen over een bepaald kind of een gezin. Frictie maakte plaats voor liefde. Ze vertelde me dat het in het jeugdwerk veel eerbiediger en rustiger was toen ze gehoor gaven aan de ingevingen van de Geest, en dat de kinderen er toen echt het evangelie leerden.

Het is ons geloof in Jezus Christus dat ons steunt op de beslissende momenten in ons leven. Dat is het eerste beginsel van het evangelie. Zonder dat geloof, blijven we hangen op de kruising, verdoen we onze tijd en komen we nergens. Het is Christus die ons de uitnodiging geeft om Hem te volgen, Hem onze last te geven en zijn juk te dragen, 'want [zijn] juk is zacht en [zijn] last is licht' (Matteüs 11:30).

Er is geen andere naam onder de hemel waardoor de mens gered kan worden (zie Handelingen 4:12). Wij moeten zijn naam op ons nemen en zijn beeld in ons gelaat ontvangen, zodat we meer op Hem zullen lijken als Hij komt (zie 1 Johannes 3:2; Alma 5:14). Als wij kiezen om Christus in geloof te volgen in plaats van een koers te volgen uit angst, worden wij gezegend met gevolgen die passen bij onze keuze (zie LV 6:34–36).

Mogen wij allen de onvergelijkelijke gave van het leven herkennen en waarderen die ieder van ons heeft, en mogen wij dankbaar zijn voor de adem die Hij ons dagelijks verleent. Mogen wij besluiten om innerlijke overtuiging te hebben op de kruispunten van het leven en geloof te oefenen in Jezus Christus. Mijn gebed is dat we in geloof zullen leven, niet in angst. Ik geef mijn getuigenis van God, die onze hemelse Vader is, en van zijn Zoon, Jezus Christus, die voor onze zonden verzoening heeft gebracht. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Stel niet uit tot morgen wat u vandaag kunt doen

OUDERLING CLAUDIO R. M. COSTA
van het Presidium der Zeventig

Het wordt tijd dat we de geopenbaarde gezinsplichten gaan vervullen.

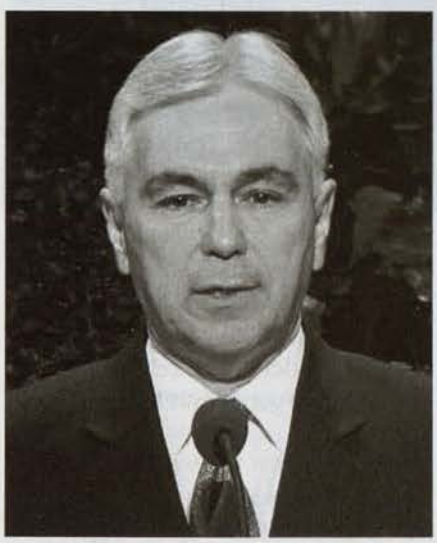

Op 23 september 1995 hebben het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen een verklaring aan de kerk en de wereld uitgegeven met de titel: 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld'. Ik citeer uit de alinea waarin staat: 'Man en vrouw hebben de plechtige taak om van elkaar en van hun kinderen te houden, en voor elkaar en hun kinderen te zorgen.'[1] In deze tijd is deze raad van groot belang. Veel ouders zeggen geen tijd voor hun gezin te hebben. Het jachtige leven in de moderne maatschappij en de enorme druk op de werkvloer leiden ertoe dat ouders hun greep kwijtraken op wat het allerbelangrijkst is: tijd geven, van uzelf geven, aan het gezin.

De Heer heeft verklaard dat het de plicht van iedere man is om in het onderhoud van zijn gezin te voorzien,[2] maar dat betekent zeker niet dat hij alleen maar voedsel en andere benodigde of verlangde spullen hoeft op te slaan. We moeten ook tijd vrijmaken om ons gezin onderwijs te geven. Waarin behoren wij te onderwijzen?

Onze Vader heeft gezegd dat het de plicht van de ouders is om hun kinderen in het evangelie te onderwijzen.[3] De profeet Lehi begreep deze plicht goed. Nephi, zijn zoon, verklaarde dat hij 'in al de geleerdheid van [zijn] vader'[4] was onderwezen.

De Heer heeft ons er in de proclamatie aan de wereld bij monde van zijn profeten op gewezen hoe we voor ons gezin moeten zorgen: 'Ouders hebben de heilige plicht om hun kinderen in liefde en rechtschapenheid op te voeden, te voorzien in hun stoffelijke en geestelijke behoeften, ze te leren dat ze elkaar moeten liefhebben en helpen, de geboden van God moeten naleven en gezagsgetrouwe burgers behoren te zijn,

waar ze zich ook mogen bevinden.'[5]

God leert de mensen al eeuwenlang hoe ze hun gezin kunnen beschermen en verzorgen. Ook zien we dat de boze het gezin onder vuur heeft genomen. Het wordt dus tijd dat we die leringen gaan gebruiken. Het wordt tijd dat we de geopenbaarde gezinsplichten gaan vervullen.

President James E. Faust heeft ons drie sleutels gegeven, waarmee we ons gezin kunnen beschermen en sterk kunnen maken:

1. Gezinsgebed. Ouders moeten hun kinderen leren dat ze Gods kinderen zijn en daarom dagelijks tot Hem dienen te bidden.
2. Gezinsavond. President Faust zei het al, de gezinsavond is voor iedereen, in welke fase van het leven we ons ook bevinden. We moeten op maandagavond niets doen wat ons ervan weerhoudt om gezinsavond te houden.
3. Individuele en gezamenlijke schriftstudie. Deze fundamentele gewoonte biedt ons de kans om onze kinderen te leren hoe ze hun geloof en getuigenis kunnen versterken.[6]

We doen er goed aan de wijze raad van president Faust op te volgen en zo onze kinderen tegen de aanvallen van Satan te beschermen, alsmede hun geloof en getuigenis in de Heer Jezus Christus te versterken.

In de proclamatie over het gezin lezen we ook: 'Volgens het goddelijk plan behoort de vader zijn gezin met liefde en in rechtschapenheid te presideren. Hij heeft tot taak te voorzien in de behoeften en de bescherming van zijn gezin. De taak van de moeder is op de eerste plaats de zorg voor de kinderen. Vader en moeder hebben de plicht om elkaar als gelijkwaardige partners met deze heilige taken te helpen.'[7]

Kinderen en ouders leren thuis hoe ze de evangeliebeginselen kunnen toepassen. Er is veel liefde nodig om een gezin in Gods hoede groot te brengen. Een liefdevolle vader en moeder leren hun kinderen thuis om God te aanbidden. De geest van aanbidding die in een gezin heerst, wordt overgenomen in het leven van elk gezinslid. Dat zal ze voorbereiden op het brengen van de offers die noodzakelijk zijn om in Gods tegenwoordigheid terug te keren en samen de eeuwigheid door te brengen.

De proclamatie over het gezin geeft ons een idee van de liefde die de Heiland voor ogen had toen Hij ons zei elkaar lief te hebben.[8] Hij heeft ons het opperste voorbeeld van liefde gegeven toen Hij verklaarde: 'Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden.'[9] Later verzoende Hij al onze zonden en legde uiteindelijk zijn leven voor ons allemaal neer.

Wij kunnen ons leven inzetten voor onze dierbaren, niet door voor ze te sterven, maar door voor ze te leven — door tijd voor ze vrij te maken, door er altijd voor ze te zijn, door ze te dienen, hoffelijk te zijn, toegenegen, en door ware liefde te geven aan onze dierbaren en aan alle mensen, naar voorbeeld van de Heiland.

We weten niet wat ons morgen te wachten staat. Daarom moeten we vandaag al onze liefde tonen door kleine daden, zoals een liefkozing en een 'ik hou van je' voor onze partner en kinderen, en andere dierbaren.

Onlangs las ik een tekst met de urgente boodschap dat we niet tot morgen moeten uitstellen wat we vandaag kunnen doen. In juli van dit jaar vond in Brazilië de ergste vliegramp uit de geschiedenis van dat land plaats. Er kwamen 199 mensen om het leven, onder wie passagiers, bemanning, grondpersoneel en anderen die op de plek van de ramp waren. De tekst waar ik het over had is naar verluidt op het mededelingenbord

van de luchtvaartmaatschappij gehangen door de echtgenoot van een van de stewardessen die bij het ongeluk om het leven kwamen. Het heet 'Als de morgen nooit komt' en is gebaseerd op een gedicht van Norma Cornett Marek.

Als ik had geweten dat ik je niet meer zou zien, had ik in je slaap naar je gekeken,
ik had je inniger geliefkoosd en de Heer gesmeekt je te beschermen.
Als ik had geweten dat ik je voor de laatste keer de deur had zien uitgaan,
had ik je gezoend en geliefkoosd, en je teruggeroepen om je nogmaals te zoenen en te liefkozen.
Als ik had geweten dat ik je voor het laatst had horen bidden,
nam ik elk gebaar, elke blik, elke glimlach en elk woord van je op,
zodat ik er later, dag na dag, naar kon luisteren.
Als ik had geweten dat dit de laatste keer was,
zou ik een minuutje of twee nemen om je te zeggen hoeveel ik van je hou, en er niet van uitgaan dat je dat wel wist.
Als ik wist dat dit onze laatste keer was, ons laatste samenzijn,
zou ik de hele dag aan je zijde zijn, en niet denken
dat het vandaag niet hoefde, omdat ik dat altijd later nog wel kon doen.
Want er komen nog zoveel dagen om het beter te doen
en een tweede kans om het juiste te doen.
En stellig, er komen nog genoeg dagen om 'Ik hou van je' te zeggen.
En stellig, er komt nog wel een kans om elkaar te vragen: 'Is er iets wat ik voor je kan doen?'
Maar in mijn geval is die er niet!
Want jij bent er niet meer. Vandaag is de laatste dag die we hebben — ons vaarwel.

Daarom wil ik je zeggen hoeveel ik van je hou.
En ik hoop dat je dat nooit vergeet.
Niemand, jong of oud, heeft de belofte van morgen.
Vandaag is misschien je laatste kans om de hand van je geliefde vast te houden en al je gevoelens te tonen.
Waarom tot morgen wachten als het vandaag kan?
Want als de morgen nooit komt, zul je er de rest van je leven spijt van hebben
Dat je geen tijd hebt uitgetrokken voor een glimlach, een gesprek, een liefkozing, een kus.
Omdat je het te druk had om die persoon te geven wat later hun laatste wens bleek te zijn.
Dus liefkoos vandaag degene die je liefhebt, je vrienden en familie, en fluister in hun oor hoeveel je van ze houdt en in hun gezelschap wilt zijn.
Neem de tijd om te zeggen:
'Het spijt me',
'Alsjeblieft',
'Vergeef me',
'Dankjewel',
Of zelfs,
'Het geeft niet',
'Het is al goed',
Dan zul je, als de morgen nooit komt, geen spijt krijgen van vandaag.
Het verleden komt niet terug en de toekomst zal misschien niet komen![10]

Laten we vandaag onze liefde uiten tegen onze partner en kinderen, onze broers en zussen. Ik weet dat God leeft. Ik weet dat Jezus de Christus is, onze Heiland en Verlosser. Ik weet dat Joseph Smith een profeet van God is en dat Gordon B. Hinckley nu de profeet op aarde is. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. *Liahona*, oktober 2004, p. 49.
2. Zie LV 75:28.
3. Zie LV 68:25.
4. 1 Nephi 1:1.
5. *Liahona*, oktober 2004, p. 49.
6. Zie 'Gevaren die het gezin bedreigen', *Wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevenden*, 10 januari 2004, pp. 2–3.
7. *Liahona*, oktober 2004, p. 49.
8. Johannes 13:34.
9. Johannes 15:13.
10. Zie www.heartwhispers.net; met toestemming gedrukt.

Moeders die het weten

JULIE B. BECK
Algemeen ZHV-presidente

Er schuilt eeuwige invloed en macht in het moederschap.

In het Boek van Mormon kunnen we lezen over tweeduizend voorbeeldige jongemannen die buitengewoon heldhaftig, moedig en sterk waren. 'Ja, het waren mannen van waarheid en ernst, want hun was geleerd de geboden Gods te onderhouden en in oprechtheid voor zijn aangezicht te wandelen' (Alma 53:21). Deze getrouwe jongemannen bewezen hun moeders eer. Zij zeiden dat '[hun] moeders het wisten' (Alma 56:48). Ik ga ervan uit dat de moeders van opperbevelhebber Moroni, Mosiah, Mormon en andere grote leiders het ook wisten.

De verantwoordelijkheid die moeders in onze tijd hebben, vereist meer waakzaamheid dan ooit. Meer dan ooit in de geschiedenis van de wereld hebben we moeders nodig die het weten. Kinderen worden geboren in een wereld waar ze 'niet (…) worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten' (Efeziërs 6:12).[1] Moeders hoeven echter niet bang te zijn. Wanneer moeders weten wie ze zijn en wie God is, en verbonden met Hem hebben gesloten, beschikken ze over veel macht en invloed ten goede van hun kinderen.

Moeders die het weten, willen graag kinderen

Moeders die het weten, willen graag kinderen. Hoewel in vele culturen in de wereld kinderen 'steeds minder gewaardeerd worden'[2], geloven we in de cultuur van het evangelie nog steeds in het krijgen van kinderen. Profeten, zieners en openbaarders die op deze conferentie zijn ondersteund, hebben verklaard dat 'Gods gebod aan zijn kinderen om zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen van kracht blijft'.[3] President Ezra Taft Benson onderwees dat jonge echtparen het krijgen van kinderen niet moeten uitstellen. Hij zei: 'In het eeuwig perspectief zijn kinderen — niet bezittingen, status of aanzien — onze grootste schatten.'[4]

Trouwe dochters van God willen graag kinderen. In de Schriften lezen we over Eva (zie Mozes 4:26), Sara (zie Genesis 17:16), Rebekka (zie Genesis 24:60) en Maria (zie 1 Nephi 11:13–20), die waren voorgeordend tot het moederschap voordat ze kinderen kregen. Sommige vrouwen krijgen de verantwoordelijkheid om kinderen op deze aarde te brengen niet. Maar net zoals Hanna in het Oude Testament vurig bad voor haar kind (zie 1 Samuël 1:11), geldt dat de waarde die vrouwen hechten aan het moederschap in dit leven en de moederlijke eigenschappen die zij hier verwerven, in de opstanding met hen zullen herrijzen (zie LV 130:18). Vrouwen die verlangen en streven naar de zegen van het moederschap in dit leven, hebben de belofte dat ze die zullen ontvangen voor alle eeuwigheid. En de eeuwigheid is veel, veel langer dan dit aardse leven. Er schuilt eeuwige invloed en macht in het moederschap.

Moeders die het weten, tonen eerbied voor heilige verordeningen en verbonden

Moeders die het weten, tonen eerbied voor heilige verordeningen en verbonden. Ik heb avondmaalsdiensten bijgewoond in enkele van de armste gebieden op aarde waar moeders zich zorgvuldig hadden gekleed in hun zondagse kleren, ondanks het afleggen van kilometers te voet op stoffige wegen en met gammel openbaar vervoer. Zij brengen dochters mee in schone en gestreken jurken en met perfect geborsteld haar; hun zonen dragen een wit overhemd en een stropdas, met de haardracht van een zendeling. Deze moeders weten dat ze naar de avondmaalsdienst gaan om hun verbonden te hernieuwen. Deze moeders hebben tempelverbonden gesloten en komen die na. Zij weten dat als ze hun kinderen niet voorbereiden op de tempel, zij hen niet voorbereiden op gewenste

eeuwige doelen. Deze moeders hebben invloed en macht.

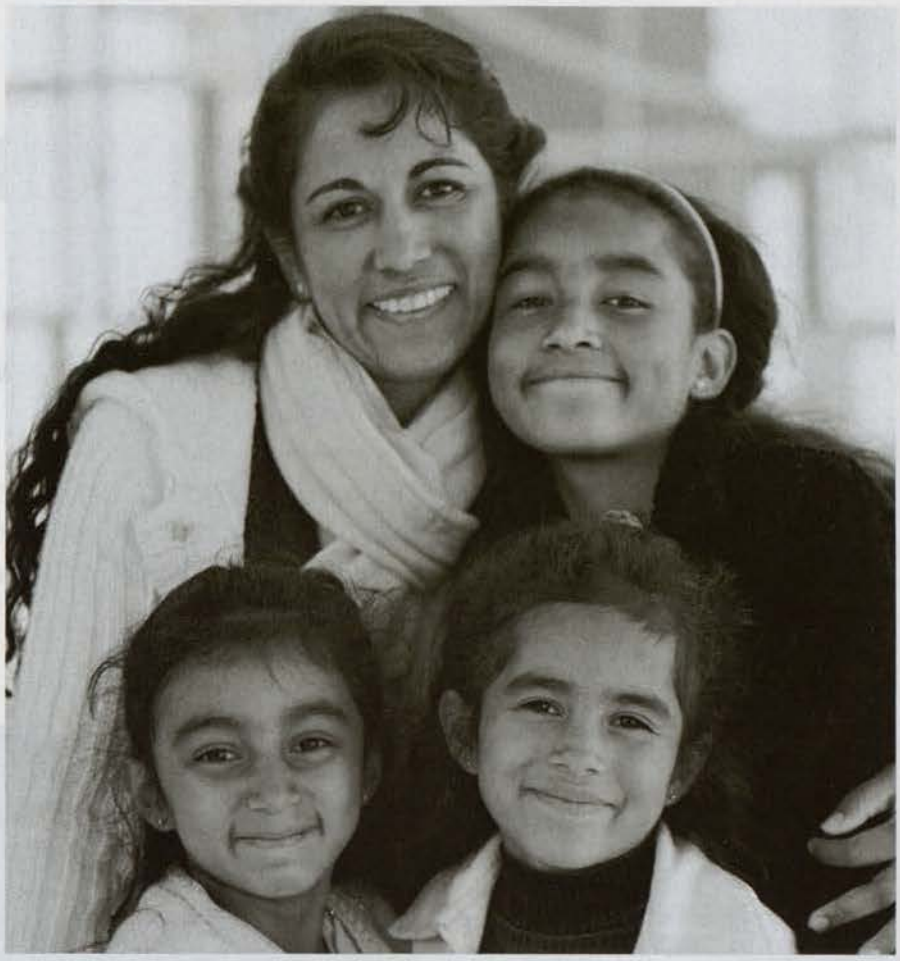

Moeders die het weten, zijn verzorgsters

Moeders die het weten, zijn verzorgsters. Dat is hun speciale taak en rol in het plan van geluk.[5] Verzorgen betekent cultiveren, zorgen voor, vormen en grootbrengen. Moeders die het weten, scheppen dan ook een sfeer bij hen thuis die geestelijke en stoffelijke groei bevordert. Verzorgen betekent ook *huishoudelijk werk*. Huishoudelijk werk omvat koken, kleren wassen, de vaat doen en het huis netjes houden. Thuis is de plaats waar vrouwen de meeste macht en invloed hebben; vrouwen van de kerk zouden dan ook de beste huisvrouwen ter wereld moeten zijn. Samen met kinderen huishoudelijke taken verrichten biedt gelegenheden om door onderricht en voorbeeld eigenschappen bij ze aan te kweken. Zorgende moeders weten veel, maar alle kennis die vrouwen verwerven is hen van weinig nut als ze niet weten hoe ze thuis een omgeving kunnen scheppen voor geestelijke groei. Groei vindt het beste plaats in een 'huis van orde' en vrouwen dienen hun huis te vestigen als het huis van de Heer (zie LV 109). Bij verzorgen zijn organisatie, geduld, liefde en werk nodig. Groei bevorderen door deze verzorgende taak is waarlijk een machtige en invloedrijke rol die aan vrouwen is toebedeeld.

Moeders die het weten, zijn leidsters

Moeders die het weten, zijn leidsters. Als gelijkwaardige partner van hun echtgenoot, geven ze leiding aan een grote en eeuwige organisatie. Deze moeders plannen voor de toekomst van hun organisatie. Ze plannen voor een zending, tempelhuwelijk en opleiding. Ze plannen gebed, schriftstudie en gezinsavonden. Moeders die het weten, ontwikkelen kinderen tot toekomstige leiders en zijn zelf de belangrijkste voorbeelden van leiderschap. Zij wijken niet af van hun plan door toe te geven aan sociale druk en wereldse opvattingen over het ouderschap. Deze verstandige moeders die het weten, kiezen hun eigen bezigheden en verplichtingen met zorg uit om de beperkte kracht die ze hebben te sparen, en zo hun invloed maximaal uit te oefenen waar die er het meeste toe doet.

Moeders die het weten, zijn leerkrachten

Moeders die het weten, zijn altijd leerkrachten. Aangezien ze geen babysitter zijn, zit hun taak er nooit op. Een vriend van mij die goed is onderwezen, vertelde me dat hij in de kerk niets leerde wat hij niet thuis al had geleerd. Zijn ouders gebruikten schriftstudie met het gezin, het gezinsgebed, de gezinsavond, maaltijden en andere bijeenkomsten om te onderwijzen. Denk eens aan de macht van ons toekomstige zendingsleger als moeders hun huis als een voorbereidend opleidingscentrum voor zendelingen zouden beschouwen. Dan zouden de leringen van het evangelie in het opleidingscentrum zelf een herhaling zijn en geen nieuwe openbaring. Dat is invloed; dat is macht.

Moeders die het weten, doen minder

Moeders die het weten, doen minder. Zij laten minder toe van wat geen goede vruchten draagt in eeuwig opzicht. Zij laten minder media toe in hun huis, minder afleiding, minder bezigheden die hun kinderen uit huis halen. Moeders die het weten, zijn bereid het met minder te doen en minder te besteden aan wereldse zaken om meer tijd te kunnen besteden aan hun kinderen — meer tijd om samen te eten, meer tijd om samen te werken, meer tijd om samen te lezen, meer tijd om te praten, te lachen, te zingen en uitleg te geven. Deze moeders kiezen zorgvuldig en streven niet

alles na. Hun doel is het voorbereiden van een opkomend geslacht kinderen die het evangelie van Jezus Christus in de hele wereld verspreiden. Hun doel is het voorbereiden van toekomstige vaders en moeders die het koninkrijk van de Heer zullen opbouwen in de komende vijftig jaar. Dat is invloed; dat is macht.

Moeders die het weten, houden sterk en onverzettelijk stand

Wie bereiden deze rechtschapen generatie zoons en dochters voor? Dat doen de vrouwen van de kerk — vrouwen die de Heer kennen en liefhebben en van Hem getuigen, vrouwen die sterk en onverzettelijk zijn en die het niet opgeven in moeilijke en ontmoedigende tijden. We worden geleid door een geïnspireerde profeet van God die de vrouwen van de kerk heeft opgeroepen om 'sterk en onverzettelijk pal [te] staan voor alles wat juist en goed is in het plan van de Heer'[6]. Hij heeft ons gevraagd om er 'thuis mee [te] beginnen'[7] kinderen in de waarheid te onderwijzen. De vrouwen van de kerk moeten de beste in de wereld zijn in het hooghouden, verzorgen en beschermen van het gezin. Ik heb er alle vertrouwen in dat onze vrouwen dit zullen doen en bekend zullen staan als moeders die het 'wisten' (Alma 56:48). In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Gordon B. Hinckley, 'Sterk en onverzettelijk standhouden', *Wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevenden*, 10 januari 2004, p. 21.
2. James E. Faust, 'Gevaren die het gezin bedreigen', *Wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevenden*, 10 januari 2004, p. 2.
3. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, oktober 2004, p. 49.
4. *Tot de moeders in Zion*, [brochure, 1987], p. 3.
5. Zie 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld'.
6. Gordon B. Hinckley, *Wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevenden*, 10 januari 2004, p. 20.
7. Gordon B. Hinckley, *Wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevenden*, 10 januari 2004, p. 20.

Kleine en eenvoudige dingen

OUDERLING CHRISTOFFEL GOLDEN JR.
van de Zeventig

Mogen wij de goddelijke macht van dagelijks gebed, de overtuigende invloed van het Boek van Mormon en ware toewijding bij onze deelname aan het avondmaal herontdekken.

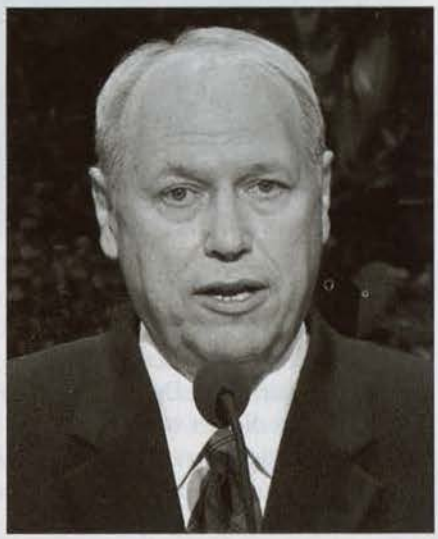

Iedereen die van dag tot dag volgens het evangelie van Jezus Christus leeft en tot het einde toe volhardt, zal het eeuwige leven verwerven — dat is de belofte van de Heer.[1] Als het er op aankomt is het evangelie simpel en gemakkelijk te begrijpen, aangepast aan het vermogen van de zwaksten.[2] Alma, de profeet in het Boek van Mormon, merkte terecht op: 'Nu denkt gij misschien dat dit dwaasheid van mij is; maar (...) door kleine en eenvoudige dingen [worden] grote dingen (...) teweeggebracht; en (...) door zeer kleine middelen beschaamt de Heer de wijzen en brengt Hij het behoud van vele zielen tot stand.'[3]

Onlangs had ik het voorrecht om dit te zien gebeuren in het leven van Stan, een broeder die zo'n 45 jaar minderactief was geweest. Hij had wel goed geleefd, en had zijn vrouw en een zoon gesteund in hun activiteiten als getrouwe leden van de kerk. Toch koos hij er om persoonlijke redenen voor om niet bij de kerk betrokken te zijn, hoewel hij iedere maand de huisonderwijzers ontving.

In februari 2006 kreeg Stan nieuwe huisonderwijzers. Hun eerste bezoek was prettig hoewel Stan geen echte interesse toonde voor het evangelie of voor wat dan ook dat in verband stond met geestelijke zaken. Hun volgende bezoek bracht weinig verandering in die situatie hoewel Stan zich een beetje hartelijker en vriendelijker opstelde. Bij hun derde bezoek was er echter een zichtbare verandering in Stans uitstraling en manier van doen. Tot hun grote verrassing kwam Stan al met enkele doordachte vragen nog voordat zij aan hun boodschap waren toegekomen. In het hieruit voortvloeiende gesprek vertelde hij ook van zijn ervaringen in de afgelopen maand waarin hij met zijn vrouw iedere dag een hoofdstuk in het

Boek van Mormon was gaan lezen.

Oudering Bruce R. McConkie heeft op welsprekende wijze deze hernieuwde bewustwording die Stan ervoer beschreven: 'Zie hier een man die een exemplaar van dit gezegende boek ontvangt, het begint te lezen en daar mee doorgaat (...) totdat zijn uitgehongerde ziel, als hij het uit heeft gelezen, is gevuld met het brood des levens. Hij kan het niet terzijde leggen of de leringen erin negeren. Het is alsof de wateren des levens de uitgedroogde woestijn van zijn ziel instromen en het dorre, lege gevoel lessen dat hem tot op dat moment van zijn God had gescheiden.'[4]

De huisonderwijzers werden herinnerd aan de opmerkelijke kracht van het Boek van Mormon en zagen hoe reëel de invloed van de Geest van de Heer is als wij dat boek openslaan. Zij kregen ook een beter inzicht in de uitspraak van de profeet Joseph Smith '(...) dat het Boek van Mormon het nauwkeurigste boek op aarde [is] (...) en dat de mens dichter bij God komt door zich aan de leringen daarin te houden, dan door welk ander boek ook.'[5]

Stans dorst naar kennis en zijn herontdekking van het herstelde evangelie breidde zich al spoedig uit naar meer dan een hoofdstuk per dag en ging gepaard met ernstig zelfonderzoek en vurig gebed. Ter wille van hen die zich soms afvragen of de Heer hun gebeden wel echt hoort, herinnerde de Heiland ons aan het volgende:

'Is er soms een vader onder u, die, als zijn zoon hem om een brood vraagt, hem een steen zal geven? Of als hij om een vis vraagt, hem een slang zal geven in plaats van een vis? (...)

Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel temeer zal uw Vader in de hemel, door de Heilige Geest, goede gaven geven aan hen die Hem vragen?'[6]

Onze geliefde profeet, president Gordon B. Hinckley, heeft als volgt gesproken: 'U kunt het niet alleen. (...) U heeft hulp van de Heer nodig, en het is zo geweldig dat u de kans hebt om te bidden met de verwachting dat uw gebeden gehoord en beantwoord zullen worden.(...) Hij staat klaar om te helpen.'[7]

In augustus 2006 ging Stan voor het eerst weer samen met zijn vrouw naar de avondmaalsdienst van zijn wijk — de eerste keer in 45 jaar. Daar luisterde hij met een nederig en gebedvol hart naar de eenvoudige avondmaalsgebeden die door jonge priesters werden uitgesproken. Daar hij vond dat hij het avondmaal nog niet waardig was en daar hij enigszins de plechtige betekenis van deze heilige verordening aanvoelde, dacht hij enkele weken lang slechts diep en verdrietig na tijdens de bediening, zonder van het brood en het water te nemen.

President Joseph Fielding Smith zei vele jaren geleden eens in een aangrijpend getuigenis: 'Naar mijn mening is de avondmaalsdienst de heiligste van alle bijeenkomsten in de kerk. Als ik denk aan het samenkomen van de Heiland en zijn apostelen op die gedenkwaardige avond waarop Hij het avondmaal introduceerde, (...) dan is mijn hart vervuld van verwondering en voel ik mij ontroerd. Ik beschouw die bijeenkomst als een van de plechtigste en wonderbaarlijkste bijeenkomsten sinds het begin der tijden.'[8]

Stan ging door met studeren, bidden en kerkbezoek, en kreeg nog

meer goede raad en bemoediging van zijn huisonderwijzers. Toen kwam de dag dat hij verheugd vond dat hij klaar was om zijn hand uit te strekken en aan het kostbare avondmaal deel te nemen. Als wij waardig, bedachtzaam en eerbiedig van het heilig avondmaal nemen, kunnen we deelhebben aan de 'goddelijke natuur'[9], vanwege de verzoening van Christus en de macht van de Heilige Geest.

Toen Stan weer actief was in de kerk, kreeg hij een roeping en werd hij enkele maanden later tot ouderling geordend. In juli 2007 knielden Stan en zijn vrouw aan het altaar van het huis des Heren en werden door het gezag en de eeuwige wet van God voor tijd en alle eeuwigheid gehuwd.[10]

Broeders en zusters, mogen wij de goddelijke macht van dagelijks gebed en de overtuigende invloed van het Boek van Mormon en de heilige Schriften opnieuw ontdekken. Als wij 's zondags aan het avondmaal deelnemen, mogen we dat dan doen in een geest van ware toewijding aan Hem die de Gever van alle dingen is.[11]

Als gevolg van onze beste, maar toch heel beperkte inzet, en dankzij de oneindige goedheid van de Heer, worden 'grote dingen teweeggebracht' door 'kleine en eenvoudige dingen'.

Ten slotte wil ik mijn persoonlijk en zeker getuigenis betreffende deze heilige zaken geven. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie 3 Nephi 27:13–18, LV 14:7.
2. Zie Matteüs 11:28–30; Jakob 4:14; Alma 37:44; LV 133:57–58.
3. Alma 37:6–7.
4. *A New Witness For The Articles Of Faith* (1985), p. 414.
5. *History of the Church*, 4:461.
6. Lucas 11:11, 13; zie Bijbelvertaling van Joseph Smith.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 468.
8. Conference Report, oktober 1929, pp. 60–61.
9. Zie 2 Petrus 1:4; zie ook 3 Nephi 18:1–14.
10. Zie Matteüs 19:3–6, LV 131:1–4.
11. Zie Moroni 6: 1–9.

Reine handen en een zuiver hart

OUDERLING DAVID A. BEDNAR
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Ons geestelijke doel is het overwinnen van zowel de zonde als van het verlangen om te zondigen, van zowel de smet als van de tirannie van de zonde.

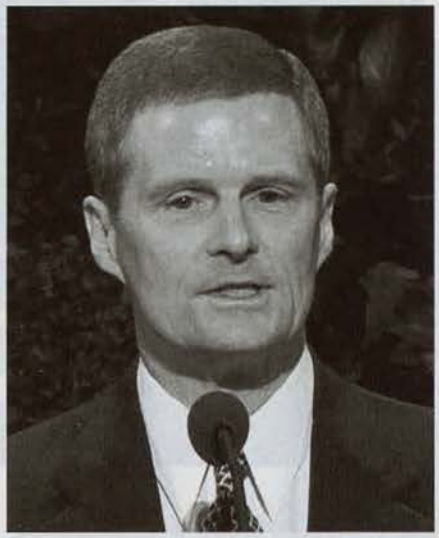

Ik heb fijne herinneringen aan mijn moeder die mij als kind verhalen uit het Boek van Mormon voorlas. Ze wist de schriftuurlijke gebeurtenissen in mijn jeugdige fantasie tot leven te wekken, en ik twijfelde er niet aan dat mijn moeder een getuigenis had van de waarheid van dat heilige verslag. Ik herinner me vooral haar beschrijving van het bezoek van de Heiland aan Amerika na zijn opstanding en van zijn leringen aan de mensen in het land Overvloed. Alleen al door haar consequente voorbeeld en getuigenis heeft mijn moeder in mij het geloof in de Heiland en in zijn kerk in de laatste dagen aangewakkerd. Ik weet nu zelf dat het Boek van Mormon eveneens een testament aangaande Jezus Christus is en de volheid van zijn eeuwigdurend evangelie bevat (zie LV 27:5).

Vandaag wil ik met u een van mijn favoriete gebeurtenissen uit het Boek van Mormon bespreken, de verschijning van de Heiland in de Nieuwe Wereld, en zijn onderricht aan de menigte over de heiligende macht van de Heilige Geest. Ik bid om de leiding van de Geest voor mij en voor u.

De bediening van de Heiland in de nieuwe wereld

Tijdens de drie dagen van zijn bediening in de Nieuwe Wereld onderwees de Heer in zijn leer, gaf Hij zijn discipelen het gezag om priesterschapsverordeningen te verrichten, genas Hij de zieken, bad Hij voor het volk en zegende Hij liefdevol de kinderen. Toen het bezoek van de Heiland aan het volk bijna voorbij was, vatte Hij de fundamentele beginselen van zijn evangelie bondig samen.

Hij zei toen: 'Welnu, dit is het gebod: bekeert u, al gij einden der aarde, en komt tot Mij en laat u dopen in mijn naam, zodat gij door het ontvangen van de Heilige Geest kunt worden geheiligd, zodat gij ten laatsten dage vlekkeloos voor mijn aangezicht

kunt staan' (3 Nephi 27:20).

Het is voor ons essentieel dat we de grondbeginselen die de Meester in dit vers noemt begrijpen en ze in ons leven toe passen. Eerst is er bekering, waarbij iemand 'zijn hart en wil tot God wendt, (...) en de zonde verzaakt' (Gids bij de Schriften, 'Bekering', p. 18). Als we op de juiste manier streven naar de geestelijke gave van geloof in de Verlosser en deze ontvangen, richten wij ons en vertrouwen wij op de verdiensten en de barmhartigheid en de genade van de heilige Messias (zie 2 Nephi 2:8). Bekering is de zoete vrucht die voortkomt uit geloof in de Heiland, waarbij we ons tot God wenden en ons afkeren van zonde.

De herrezen Heer legde vervolgens het belang uit om tot Hem te komen. De menigte die bijeen was vergaderd rondom de tempel, werd uitgenodigd om letterlijk 'één voor één' tot de Heiland te naderen (3 Nephi 11:15) om de tekens van de nagels in de handen en voeten van de Meester te voelen en hun handen in zijn zijde te steken. Allen die waren toegetreden '[wisten] met zekerheid (...) en getuigden, dat Hij het was' (v. 15), Jezus Christus, die was gekomen.

De Heiland onderwees de mensen ook om tot Hem te komen door heilige verbonden, en Hij herinnerde hen eraan dat ze de 'kinderen van het verbond' waren (3 Nephi 20:26). Hij benadrukte het eeuwige belang van de verordeningen van de doop (zie 3 Nephi 11:19–39) en van het ontvangen van de Heilige Geest (zie 3 Nephi 11:35–36; 12:6; 18:36–38). Zo worden ook u en ik aangespoord om ons tot Christus te wenden en van Hem te leren, en om tot Hem te komen door de verbonden en verordeningen van zijn herstelde evangelie. Als we dat doen, zullen we Hem uiteindelijk kennen (zie Johannes 17:3), 'op zijn eigen tijd (...), en op zijn eigen wijze en naar zijn eigen wil' (LV 88:68), zoals de mensen in het land Overvloed.

Bekering en tot Christus komen door de verbonden en verlossende verordeningen zijn een vereiste voor en voorbereiding op de heiliging door het ontvangen van de Heilige Geest en om ten laatsten dage vlekkeloos voor het aangezicht van God te staan. Ik wil nu onze aandacht richten op de heiligende invloed die de Heilige Geest in ons leven kan hebben.

Onze geestelijke reis

De poort van de doop leidt naar het enge en smalle pad en naar onze bestemming om de natuurlijke mens af te leggen en een heilige te worden door de verzoening van Christus, de Heer (zie Mosiah 3:19). Het doel van onze levensreis is meer dan alleen het bezoeken van toeristische attracties of het verdoen van onze tijd met zelfzuchtige bezigheden; nee, wij moeten 'in nieuwheid des levens (...) wandelen' (Romeinen 6:4), geheiligd worden door de overgave van ons hart aan God (zie Helaman 3:35) en 'de zin van Christus' hebben (1 Korintiërs 2:16).

Ons wordt geboden en geleerd dat we zó moeten leven dat onze gevallen natuur verandert door de heiligende macht van de Heilige Geest. President Marion G. Romney onderwees dat de doop met vuur door de Heilige Geest 'ons van een vleselijke naar een geestelijke toestand brengt. Die reinigt, geneest en zuivert de ziel. (...) Geloof in de Heer Jezus Christus, bekering en doop met water zijn allemaal nodig ter voorbereiding, maar de [doop met vuur] is de vervulling. Het ontvangen van [de doop met vuur] is uw klederen laten reinigen door het zoenbloed van Jezus Christus' (Marion G. Romney, *Learning for the Eternities,* samengesteld door George J. Romney [1977], p. 133; zie ook 3 Nephi 27:19–20).

Wanneer we aldus zijn wedergeboren en ernaar streven zijn Geest altijd bij ons te hebben, zal de Heilige Geest onze ziel heiligen en zuiveren als door vuur (zie 2 Nephi 31:13–14, 17). Uiteindelijk moeten we vlekkeloos voor het aangezicht van God staan.

Het evangelie van Jezus Christus omvat veel meer dan het vermijden, overwinnen en gereinigd worden van zonde en de kwade invloeden in ons leven. Het betekent ook goed doen, goed zijn en beter worden. Ons bekeren van onze zonden en zoeken naar vergeving zijn geestelijk noodzakelijk; dat moeten we altijd blijven doen. Maar vergeving van zonden is niet het enige of zelfs het uiteindelijke doel van het evangelie. We moeten een verandering van hart ondergaan door de Heilige Geest, 'waardoor wij niet meer geneigd zijn om kwaad te doen, maar wél om voortdurend goed te doen' (Mosiah 5:2), zoals het volk van koning Benjamin. Dát is de verantwoordelijkheid die we met het verbond op ons hebben genomen. Deze grote verandering komt niet alleen maar door harder te werken of een grotere persoonlijke discipline. De grondslag ervan is veeleer een fundamentele verandering van onze verlangens, onze motieven en onze natuur door de verzoening van Christus, de Heer. Ons geestelijke doel is het overwinnen van

zowel de zonde als van het verlangen om te zondigen, van zowel de smet als van de tirannie van de zonde.

Profeten hebben ons door de eeuwen heen de tweeledige verplichting voorgehouden om (1) kwaad te vermijden en te overwinnen en (2) goed te doen en beter te worden. Denk na over deze indringende vragen van de psalmist:

'Wie mag de berg des Heren beklimmen, wie mag staan in zijn heilige stede?

Die rein is van handen en zuiver van hart, die zijn ziel niet op valsheid richt, noch bedrieglijk zweert' (Psalmen 24:3–4).

Broeders en zusters, het is mogelijk dat we wel reine handen hebben maar geen zuiver hart. Zowel reine handen als een zuiver hart zijn vereist om de berg des Heren te beklimmen en in zijn heilige stede te staan.

Ik wil tot u zeggen dat onze handen rein worden door het afleggen van de natuurlijke mens en het overwinnen van zonde en de kwade invloeden in ons leven door de verzoening van de Heiland. Ons hart wordt zuiver als we zijn versterkende macht ontvangen om goed te doen en beter te worden. Al onze rechtvaardige verlangens en goede werken, hoe nodig die ook zijn, kunnen nooit zorgen voor reine handen en een zuiver hart. Het is de verzoening van Jezus Christus die zorgt voor zowel een *reinigende en verlossende macht* waardoor we de zonde kunnen overwinnen, als een *heiligende en versterkende macht* waardoor we beter kunnen worden dan op eigen kracht. De oneindige verzoening is voor zowel de zondaar als de heilige in ieder van ons.

Het Boek van Mormon bevat de meesterlijke leringen van koning Benjamin over de zending en verzoening van Jezus Christus. De eenvoudige leer die Hij onderwees, deed de menigte ter aarde vallen, 'want de vreze des Heren was over hen gekomen. En zij hadden zichzelf gezien in

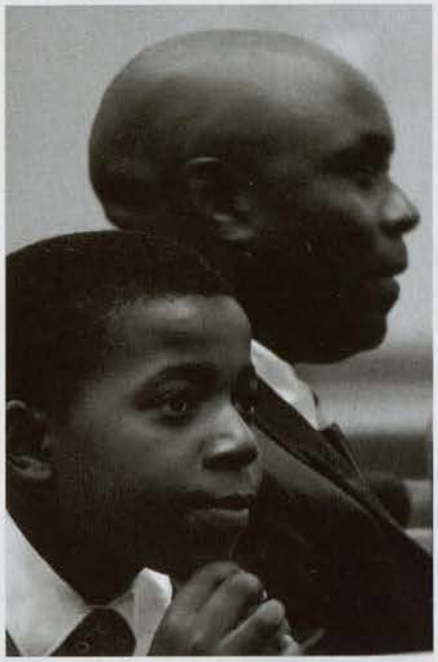

Leden in Zuid-Afrika bezoeken een uitzending van de conferentie.

hun eigen vleselijke staat, nog minder dan het stof der aarde. En allen riepen zij met één stem, zeggende: O wees barmhartig en laat het zoenbloed van Christus gelden, opdat wij *vergeving van onze zonden* zullen ontvangen en ons *hart gereinigd wordt*; want wij geloven in Jezus Christus, de Zoon van God, die hemel en aarde, en alle dingen, heeft geschapen; die onder de mensenkinderen zal neerdalen' (Mosiah 4:1–2; cursivering toegevoegd).

Ook in dit vers vinden we de tweeledige zegen van zowel vergeving van zonde, ofwel reine handen, als de verandering van onze natuur, ofwel een zuiver hart.

Aan het einde van zijn onderricht herhaalde koning Benjamin het belang van deze twee basiselementen van geestelijke ontwikkeling.

'En nu, ter wille van deze dingen die ik tot u heb gesproken — dat wil zeggen, ter wille van *het van dag tot dag behouden van de vergeving van uw zonden* om *onschuldig voor het aangezicht van God te kunnen wandelen* — zou ik willen dat gij van uw bezit aan de armen geeft' (Mosiah 4:26; cursivering toegevoegd).

Ons oprechte verlangen moet zijn om reine handen *en* een zuiver hart te hebben — om van dag tot dag vergeving van zonden te behouden *en* onschuldig voor het aangezicht van God te wandelen. Reine handen alleen zijn niet genoeg wanneer we voor het aangezicht staan van Hem die zuiver is, en die als 'een onberispelijk en vlekkeloos lam' (1 Petrus 1:19) zijn kostbare bloed voor ons heeft vergoten.

Regel op regel

Sommigen van u die deze boodschap horen of lezen denken misschien dat de geestelijke vooruitgang waarover ik spreek niet te bereiken valt in hun leven. We geloven wellicht dat deze waarheden voor anderen opgaan, maar niet voor ons.

We kunnen in dit leven niet volmaakt worden, maar we kunnen en dienen wel standvastig in Christus voorwaarts te streven op het enge en smalle pad en gestage vooruitgang te boeken op weg naar onze eeuwige bestemming. De werkwijze van de Heer voor geestelijke groei is 'regel op regel (…), voorschrift op voorschrift, hier een weinig en daar een weinig' (2 Nephi 28:30). Gestage, stapsgewijze geestelijke vooruitgang in kleine stappen is wat de Heer van ons verlangt. Ons voorbereiden om onschuldig voor het aangezicht van God te wandelen is een van de hoofddoelen van de sterfelijkheid en duurt een heel leven. Dit wordt niet bereikt door onregelmatige vlagen van intensieve geestelijke activiteit.

Ik getuig dat de Heiland ons zal sterken en helpen om gestage, stapsgewijze vooruitgang te maken. Het voorbeeld in het Boek van Mormon van de 'velen (…), buitengewoon velen' (Alma 13:12) in de kerk van weleer die rein en vlekkeloos waren voor het aangezicht van God, is een bron van aanmoediging en troost voor mij. Ik neem aan dat die leden van de kerk toen gewone mannen en vrouwen waren, net als u en ik. Deze

mensen konden de zonde niet anders dan met afschuw aanschouwen, en voor hen gold dat zij 'rein werden gemaakt en tot de rust des Heren, hun God, ingingen' (v. 12). Deze beginselen en dit proces van geestelijke vooruitgang zijn net zo goed en altijd op ieder van ons van toepassing.

Moroni's uitnodiging aan het eind

De vereiste om de natuurlijke mens af te leggen en een heilige te worden, om het kwade te vermijden en te overwinnen en goed te doen en goed te worden, om rein van handen en zuiver van hart te zijn, is een terugkerend thema in het Boek van Mormon. In feite is de uitnodiging van Moroni aan het eind van het boek een samenvatting van dit thema.

'Ja, komt tot Christus en wordt vervolmaakt in Hem en onthoudt u van alle goddeloosheid; en indien gij u van alle goddeloosheid onthoudt en God liefhebt met al uw macht, verstand en kracht, dan is zijn genade u genoeg, opdat gij door zijn genade volmaakt kunt zijn in Christus. (...)

'En voorts, indien gij door de genade Gods volmaakt zijt in Christus en zijn macht niet verloochent, dan zijt gij geheiligd in Christus door de genade Gods, wegens het vergieten van het bloed van Christus, dat in het verbond van de Vader tot *vergeving van uw zonden* dient, opdat *gij heilig wordt, zonder smet*' (Moroni 10:32–33; cursivering toegevoegd).

Mogen u en ik ons bekeren met een oprecht hart en waarlijk tot Christus komen. Ik bid dat wij door de verzoening van de Heiland zullen streven naar reine handen en een zuiver hart, dat we heilig mogen worden, zonder smet. Ik getuig dat Jezus Christus de zoon van de eeuwige Vader en onze Heiland is. Hij die vlekkeloos is, verlost ons van zonde en sterkt ons om goed te doen en beter te worden. Daarvan getuig ik, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

De steen die van de berg is losgeraakt

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

De Heer komt zijn belofte na dat zijn evangelie als een steen zou zijn die zonder toedoen van mensenhanden van de berg losraakte.

Broeders en zusters, we hebben te maken met een interessant fenomeen. Een solist kan hetzelfde lied blijven zingen. Een orkest kan dezelfde muziek blijven spelen. Maar van een spreker wordt verwacht dat hij iedere keer met een nieuwe toespraak komt. Vanmorgen breek ik met die traditie en herhaal ik in zekere mate wat ik op een eerdere gelegenheid heb gezegd.

De kerk is een grote familie geworden die verspreid over de aarde woont. Er zijn nu ruim dertien miljoen leden in 176 naties en territoriums. Er voltrekt zich een wonderbaar werk en een wonder. De Heer komt zijn belofte na dat zijn evangelie als een steen zou zijn die zonder toedoen van mensenhanden van de berg losraakte en voortrolde om de hele aarde te vullen, zoals Daniël in een visioen had gezien (zie Daniël 2:31–45; LV 65:2). Voor onze ogen vindt een groot wonder plaats.

Ik neem u 184 jaar mee terug in de tijd naar het jaar 1823. Het was september, de nacht van 21 op 22 september om precies te zijn.

De jonge Joseph Smith ging voor hij ging slapen in gebed. Hij vroeg de Heer om vergeving voor zijn lichtzinnigheid. Toen gebeurde er een wonder. Hij zegt:

'Terwijl ik aldus doende was God aan te roepen, bemerkte ik een licht dat in mijn kamer verscheen en steeds helderder werd, totdat de kamer lichter was dan op het middaguur, waarna er onmiddellijk een persoon naast mijn bed verscheen (...).

'Hij noemde mij bij mijn naam en zei mij dat hij een afgezant was, uit Gods tegenwoordigheid (...) gezonden, en dat zijn naam Moroni was; dat God een werk voor mij had, en dat mijn naam zowel ten goede als ten kwade onder alle natiën, geslachten en talen bekend zou worden; met andere woorden: onder alle volken zou er zowel goed als kwaad over worden gesproken' (Geschiedenis van Joseph Smith 1:30, 33).

De jongen moet sprakeloos zijn geweest. In de ogen van vrienden en kennissen was hij een eenvoudige, ongeletterde boerenzoon. Hij was niet rijk. Maar dat gold vrijwel voor iedereen in zijn omgeving. Zijn ouders waren het harde boerenbestaan gewoon. Zij woonden in een streek die weinig aanzien had. Het waren doodgewone mensen die het hoofd boven water probeerden te houden.

En toch zei een engel van God dat Josephs 'naam onder alle natiën, geslachten en talen zowel ten goede als ten kwade bekend zou zijn.' Hoe kon dat? Die omschrijving betreft de hele wereld.

Kijken we 177 jaar terug naar de oprichting van de kerk dan verbazen we ons over wat er al tot stand is gebracht. Toen de kerk in 1830 werd gesticht, waren er maar zes leden, slechts een handvol gelovigen, woonachtig in een grotendeels onbekend dorp. We zijn nu de op vier of vijf na grootste kerk van Noord-Amerika, met kerken in elke grote stad. In elke staat van de Verenigde Staten zijn er ringen van Zion, eveneens in elke provincie van Canada, in elke staat van Mexico, in elke natie van Midden-Amerika en door heel Zuid-Amerika.

We hebben kerken op de Britse Eilanden en in heel Europa, waar duizenden door de jaren heen tot de kerk zijn toegetreden. Dit werk heeft de Baltische Staten bereikt, en in het zuiden Bulgarije, Albanië en andere landen in dat deel van de wereld. Het strekt zich uit over het grote Rusland. Het reikt tot in Mongolië en tot in de naties van Azië en vandaar tot in Oceanië, Australië en Nieuw-Zeeland, en tot in India en Indonesië. Het floreert in veel Afrikaanse landen.

Onze algemene conferenties worden per satelliet en andere communicatiemiddelen in 92 talen uitgezonden.

En dit is nog maar het begin. Dit werk zal blijven groeien en zich verder over de aarde verspreiden. Dat moet wel wil de belofte van Moroni aan Joseph in vervulling wil gaan.

Dit werk is uniek en geweldig. Het verschilt fundamenteel van elke andere godsdienstige leer die mij bekend is.

Toen Jezus op aarde was, verkondigde Hij: 'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt' (Johannes 17:3).

Joseph had op veertienjarige leeftijd het glorieuze eerste visioen dat hemelsbreed verschilde van alle andere geboekstaafde visioenen van de mens. Nooit eerder waren God onze eeuwige Vader en zijn geliefde Zoon, de herrezen Heer, samen op aarde verschenen.

Toen Jezus Zich door Johannes in de Jordaan liet dopen, was de stem van God gehoord, maar niemand had Hem gezien. Op de berg der verheerlijking is ook de stem van God vernomen, maar nergens is opgetekend dat Hij daar ook is verschenen. Stefanus zag de Heer aan de rechterhand Gods, maar hij kreeg geen aanwijzingen van Hen.

Na zijn opstanding is Jezus aan de Nephieten op het westelijk halfrond verschenen. De stem van de Almachtige is tot drie keer toe gehoord om de herrezen Christus aan te kondigen, maar de Vader zelf is niet verschenen.

Het visioen in het jaar 1820 toen Joseph in het bos bad is met recht opmerkelijk, omdat de Vader én de Zoon aan hem zijn verschenen. Een van Hen sprak tot hem, hem bij de naam noemend, en zei, wijzend op de ander: 'Dit is mijn geliefde Zoon. Hoor Hem!' (Geschiedenis van Joseph Smith 1:17).

Er was nog nooit zoiets gebeurd. Je kunt je afvragen waarom het zo belangrijk was dat zowel de Vader als de Zoon verscheen. Ik denk dat dit kwam omdat Zij de bedeling van de volheid der tijden inluidden, de laatste en afrondende bedeling van het evangelie, waarin alle elementen uit alle voorgaande bedelingen verenigd zijn. Dit zou het laatste hoofdstuk zijn in de lange kroniek van de handelingen Gods met de mensen op aarde.

Na de dood van de Heiland raakte de kerk die Hij had gesticht in verval. De woorden van Jesaja waren in vervulling gegaan: 'Want de aarde is ontwijd door haar bewoners, omdat zij de wetten hebben overtreden, de inzetting ontdoken, het eeuwig verbond verbroken' (Jesaja 24:5).

Daar de mens wel besefte hoe belangrijk het was om de ware natuur van God te kennen, probeerden zij Hem uit alle macht te definiëren. Geleerde geestelijken vlogen elkaar in de haren. Toen Constantijn de Grote zich in de vierde eeuw tot het christendom bekeerde, riep hij geleerde mannen bijeen in de hoop dat zij tot een eensluidend antwoord konden komen omtrent de ware natuur van God. Het leverde niet meer dan een compromis tussen de verschillende gezichtspunten op. Het resultaat was de Geloofsbelijdenis van Nicea in 325 n.C. Deze en latere belijdenissen zijn sindsdien in de christelijke wereld de algemeen geldende leerstelling omtrent de natuur van de Godheid geworden.

Ik heb ze allemaal een paar keer gelezen. Ik begrijp ze niet. Ik denk dat anderen ze ook niet begrijpen. Ik weet zeker dat het de Heer bekend was dat velen er niets van begrepen. En daarom zijn in 1820 de Vader en de Zoon in dat weergaloze visioen verschenen aan de jonge Joseph. Zij spraken hoorbaar met hem en hij sprak tot Hen. Zij konden zien. Zij konden spreken. Ze konden horen. Ze waren er in persoon. Ze waren lijfelijk aanwezig. Het waren geen onwerkelijke wezens. Ze hadden een vleselijk lichaam. En uit die ervaring is ons unieke en correcte begrip van de natuur van de Godheid ontstaan.

Het is dan ook geen wonder dat Joseph, toen hij in 1842 de Geloofsartikelen opschreef, ten eerste

verklaarde: 'Wij geloven in God, de eeuwige Vader, en in zijn Zoon, Jezus Christus, en in de Heilige Geest' (Geloofsartikelen 1:1).

Zoals bekend volgde er in de jaren daarna een onbetwistbare 'wolk van getuigen', om met de profetische woorden van Paulus te spreken (zie Hebreeën 12.1).

Eerst verscheen Moroni met de platen waarop de tekst van het Boek van Mormon stond. Wat een bijzonder en opmerkelijk gegeven. Josephs verhaal over de gouden platen was fantastisch. Het was haast ongelofelijk en gemakkelijk in twijfel te trekken. Zou hij het Boek van Mormon zelf hebben kunnen schrijven? Hier is het, broeders en zusters, iedereen kan het oppakken en lezen. Elke poging om een andere draai te geven aan de oorsprong ervan dan zijn uitleg is vruchteloos gebleken. Hij had weinig opleiding genoten; en toch heeft hij in korte tijd een vertaling geleverd die in boekvorm ruim 500 bladzijden beslaat.

Paulus verklaart dat 'op de verklaring van twee getuigen of van drie zal iedere zaak vaststaan' (2 Korintiërs 13:1).

De Bijbel was eeuwenlang de enige getuige geweest. Het is een kostbaar en schitterend boek. Maar nu was er een tweede getuige die de goddelijkheid van Christus verkondigde. Voor zover ik weet is het Boek van Mormon het enige boek ooit verschenen met een belofte, en wel dat wie het in alle eerlijkheid leest en er oprecht over bidt door de macht van de Heilige Geest te weten komt dat het waar is (zie Moroni 10:4).

Sinds de eerste druk in een landelijke drukkerij in Palmyra (New York) zijn er ruim 133 miljoen exemplaren van de pers gerold. Het is in 105 talen vertaald. Nog niet zo lang geleden is het aangemerkt als een van de twintig invloedrijkste boeken die ooit in Noord-Amerika zijn gepubliceerd.

Onlangs is een eerste editie voor 105.000 dollar verkocht. De goedkoopste paperback is echter net zo kostbaar voor wie zijn taal en boodschap liefheeft.

In al die jaren hebben critici geprobeerd het verdacht te maken. Zij hebben zich ertegen uitgesproken. Zij hebben het weggehoond. Maar het heeft hen allen overleefd, en zijn invloed is nu groter dan die ooit geweest is.

In deze reeks gebeurtenissen volgde de herstelling van het priesterschap, verleend door herrezen apostelen, die het droegen toen ze met de Heiland op aarde waren. Dat gebeurde in 1829, toen Joseph nog maar 23 was.

Na de herstelling van het priesterschap is de kerk op 6 april 1830 opgericht. Joseph was toen nog geen 25 jaar. Nogmaals, de organisatie is uniek en verschilt van het traditionele christendom. Zij is grotendeels een lekenkerk. Zij wordt gekenmerkt door vrijwilligerswerk. Haar groei en verbreiding is tot stand gekomen onder

Persoonlijke openbaring: de leringen en voorbeelden van de profeten

OUDERLING ROBERT D. HALES
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Door persoonlijke openbaring kunnen we de belangrijkste waarheden van ons bestaan te weten komen.

Aan het begin van de laatste bijeenkomst van deze historische conferentie wil ook ik mijn dank uiten dat ik president Henry B. Eyring als raadgever in het Eerste Presidium, ouderling Quentin L. Cook in het Quorum der Twaalf Apostelen, en ouderling Walter F. González in het Presidium der Zeventig steun heb kunnen verlenen. Zij hebben mijn liefde en steun en ik getuig dat ze bij monde van een profeet, president Gordon B. Hinckley, door God zijn geroepen, 'volgens de geest van openbaring en profetie'.[1]

De gebeurtenissen van de afgelopen twee dagen maken weer eens duidelijk hoezeer wij openbaring voor het werk van de Heer nodig hebben en persoonlijke openbaring voor onszelf. Door persoonlijke openbaring kunnen we de belangrijkste waarheden van ons bestaan te weten komen: dat God, onze eeuwige Vader, en zijn Zoon, Jezus Christus, echt bestaan; dat het herstelde evangelie waar is; en wat God met ons voorheeft.

Veel van wat ik weet over persoonlijke openbaring heb ik geleerd uit de voorbeelden van de profeten uit het verleden en heden. Vanmiddag wil ik de bezielende leiding van duizenden getrouwe en bekwame mannen.

Ik verwonder mij over de fenomenale zaken die God heeft geopenbaard aan de profeet die Hij had geroepen toen hij nog jong en onbekend was. Het woordgebruik in deze openbaringen gaat zelfs het verstand van de geleerdste mensen te boven.

Geleerden die ons geloof niet aanhangen, die onze leerstellingen niet kunnen accepteren, staan versteld van de grote vlucht van dit werk, dat het hart raakt van mensen overal ter wereld. Dat hebben we allemaal te danken aan de profeet Joseph, de ziener en openbaarder, de apostel van de Heer, Jezus Christus, die was voorgeordend om in dit geslacht op te staan en een instrument in de handen van de Almachtige te zijn, tot herstelling van wat de Heiland had verkondigd toen Hij in Palestina rondging.

Aan u bevestig ik deze dag dat ik een stellig getuigenis heb van de roeping en werken van de profeet Joseph. Hij heeft zijn getuigenis met zijn bloed bezegeld tot martelaar voor de eeuwige waarheid. Ieder van u kan van hetzelfde getuigen. De naakte vraag waar u en ik niet om heen kunnen, is of we het eerste visioen, en alles wat daarop volgde, accepteren of niet. Deze kerk is alleen waar als het visioen echt heeft plaatsgevonden. Als het heeft plaatsgevonden, en ik getuig dat dat zo is, dan is het werk waaraan we ons verplicht hebben, het belangrijkste werk op aarde.

Ik geef u mijn getuigenis dat wat ik besproken heb waar is en smeek de hemelen u te zegenen. Moge de Heer de vensters des hemels openen en zegen op u uitstorten, zoals Hij beloofd heeft. Vergeet nooit dat dit zijn belofte was en dat Hij de macht en het vermogen heeft om die in vervulling te laten gaan. Dat bid ik nu ik u mijn liefde en mijn zegen geef in de heilige naam van onze Verlosser, namelijk de Heer Jezus Christus. Amen. ■

u een paar van die voorbeelden vertellen. Ik bid dat ze ons ertoe zullen brengen om de zegeningen van persoonlijke openbaring te zoeken.

Toen ik een nog jonge regionaal vertegenwoordiger was, werd ik toegewezen aan ouderling Marion G. Romney om samen een ring te reorganiseren. Tijdens de lange, rustige rit naar de conferentie kwam ons gesprek op de geestelijke dimensies van onze taak. Ouderling Romney leerde mij hoe de Heer ons zegent met openbaring. 'Robert', zei hij, 'als we een taak voor de Heer gaan vervullen, zal Hij ons daarin zegenen, wat de taak ook moge zijn.' Ouderling Romney legde verder uit dat we, eenmaal op de plaats van bestemming, in gebed zouden neerknielen, met priesterschapsdragers gesprekken zouden voeren, nogmaals in gebed zouden neerknielen, waarna de Heilige Geest zou openbaren wie volgens de Heer de nieuwe ringpresident moest worden. Hij beloofde mij dat het een van de geestelijkste ervaringen in mijn leven zou zijn.

Ieder van ons is door onze hemelse Vader naar de aarde gestuurd om het eeuwige leven te bewerken: 'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.'[2] Hoe leren wij de Vader en de Zoon kennen? Door persoonlijke openbaring. Onze hemelse Vader bedient zich van openbaring, zodat wij Hem en zijn Zoon leren kennen, het evangelie gaan begrijpen en naleven, tot het einde in rechtschapenheid volharden en voor het eeuwige leven in aanmerking komen — om in zijn tegenwoordigheid terug te keren.

Misschien vraagt u zich af: 'Hoe krijgen we openbaring?' Paulus adviseerde de heiligen om op de Geest te vertrouwen, niet op de wijsheid van de wereld.[3] Die Geest krijgen, begint met gebed. President Lorenzo Snow bestudeerde eerst een paar jaar het

evangelie, voordat hij tot de kerk toetrad. Maar hij kreeg pas twee of drie weken na zijn doop een geestelijke bevestiging toen hij zich in gebed afzonderde. 'De Geest van God daalde op mij neer', zei hij. 'O, het geluk en de vreugde die ik voelde, [want] toen ontving ik de volmaakte zekerheid dat God leeft, dat Jezus Christus de Zoon van God is, en dat het heilige priesterschap en de volheid van het evangelie zijn hersteld.'[4]

Het is mij duidelijk geworden dat gebed een stevig fundament is voor openbaring. Maar er komt meer bij kijken. Nog in mijn tijd van regionaal vertegenwoordiger kreeg ik van een andere apostel, ouderling Boyd K. Packer, een belangrijke les. We hadden de opdracht gekregen om een ring te reorganiseren, waarvoor we allereerst in gebed neerknielden. Na de priesterschapsleiders te hebben gesproken en gebeden te hebben, stelde ouderling Packer voor dat we een blokje om gingen. Tijdens onze wandeling leerde hij mij een belangrijk beginsel over het ontvangen van openbaring — het beginsel dat de Heer aan Oliver Cowdery had uitgelegd: 'Maar zie, [...] u [moet] het in uw gedachten [...] uitvorsen.'[5] We dachten na over onze taak, beraadslaagden, en luisterden naar de stem van de Geest. Toen we terug in de kerk waren, baden en studeerden we nog meer, en toen waren we klaar om openbaring te krijgen.

Een openbaring komt op de tijd van de Heer, wat vaak inhoudt dat we in geloof verder moeten gaan, hoewel we niet alle antwoorden hebben die we verlangen. Toen ik al algemeen autoriteit was, ging ik eens met ouderling Ezra Taft Benson mee om een nieuw ringpresidium te roepen. Na bidden, gesprekken voeren, uitvorsen, en weer bidden, vroeg ouderling Benson mij of ik wist wie de nieuwe president moest worden. Ik zei dat ik die openbaring nog niet had gekregen. Hij keek mij heel lang aan en antwoordde toen dat dat voor hem ook gold. We kregen echter *wel* de inspiratie om drie toegewijde priesterschapsdragers te vragen om in de zaterdagavondbijeenkomst van de conferentie te spreken. Toen de derde spreker aan zijn toespraak was begonnen, gaf de Geest mij in dat hij de nieuwe ringpresident moest zijn. Ik keek naar president Benson en zag dat er tranen over zijn wangen stroomden. Wij hadden beiden openbaring ontvangen — maar alleen omdat we de wil van de Vader waren blijven zoeken terwijl wij in geloof verder waren gegaan.

Vroeg in mijn kerkbediening kreeg ik van ouderling Harold B. Lee deze les toen hij een nieuwe ring kwam stichten in het district waar wij deel van uitmaakten. Ouderling Lee vroeg mij — ik was net als bisschop gesteund — of ik bij de persconferentie aanwezig wilde zijn. Daar kreeg ouderling Lee het vuur na aan de schenen gelegd door een jonge, felle verslaggever: 'U noemt zichzelf profeet', zei hij. 'Wanneer was de laatste keer dat u een openbaring kreeg en waar ging die over?' Ouderling Lee dacht even na, keek hem recht aan en antwoordde toen kalm: 'Dat was gisteren om ongeveer drie uur 's middags. We baden toen om te weten wie de president van de nieuwe ring moest worden, en dat is toen aan ons bekendgemaakt.' De houding van de verslaggever veranderde. Ik zal nooit vergeten welk een geest de zaal vulde toen ouderling Lee krachtig getuigde van de openbaring die ontvangen kan worden door wie getrouw de wil van de Heer zoeken.

Wij, getrouwe kinderen, jongeren, ouders, leerkrachten en leiders, kunnen vaker openbaring ontvangen dan we beseffen. Hoe meer we openbaring ontvangen en herkennen, des te meer zal ons getuigenis groeien. In de tijd dat ik bisschop was, groeide mijn getuigenis elke keer dat ik een openbaring ontving over een roeping voor een van de leden uit de wijk. Dat getuigenis blijft groeien nu ik er getuige van ben dat algemene autoriteiten en functionarissen, gebiedszeventigers en ringpresidenten worden geroepen of een nieuwe taak krijgen. Maar belangrijker is dat ik gesterkt word door de openbaringen die ik ontvang in mijn rol van zoon van God, echtgenoot en vader. Ik ben heel dankbaar dat de Geest ons, als we daar om vroegen, bij gezinszaken leiding heeft gegeven.

Voor onze persoonlijke openbaringen geldt hetzelfde patroon als voor de openbaringen van de profeten, die in de Schrift zijn opgetekend. Adam en Eva riepen de naam des Heren aan en ontvingen openbaring, onder meer kennis van de Heiland.[6] Henoch, Abraham en Mozes bekommerden zich om het welzijn van hun volk en ontvingen machtige openbaringen, opgetekend in de Parel van grote waarde.[7] Elia's openbaringen kwamen in de vorm van een stille, zachte stem tot hem[8]; en die van Daniël in dromen[9]. De openbaring aan Petrus gaf hem het getuigenis dat Jezus de Christus is.[10] Lehi en Nephi ontvingen openbaringen over de Heiland en het heilsplan, en nagenoeg alle profeten in de Bijbel en het Boek van Mormon ontvingen openbaringen om henzelf en hun volk te waarschuwen, te onderwijzen, te sterken en te troosten.[11] Na veel gebed in de tempel ontving president Spencer W. Kimball de openbaring over het priesterschap.[12] En president Hinckley kreeg, nadat hij erover gebeden had hoe de tempelzegeningen binnen het bereik van meer kerkleden konden worden gebracht, een openbaring over de bouw van kleine tempels.[13]

Profeten ontvangen openbaringen voor zichzelf en om leiding te geven aan de kerk. Het is onze taak om openbaringen te ontvangen voor onszelf en voor de taken die de Heer ons gegeven heeft.

In de afgelopen weken heeft president Hinckley openbaring gezocht voor de roepingen die in deze conferentie bekend zijn gemaakt. Ongeveer een maand geleden hoorde ik president Hinckley in de wekelijkse vergadering van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen in de tempel een eenvoudig, oprecht gebed om geestelijke leiding uitspreken. Het antwoord op zijn innige gebed is gisteren aan ons voorgelegd.

Zien wij het patroon van openbaring in het leven van profeten? Zijn de draden van dat patroon ook met ons leven verweven?

De kern van dat patroon is de verzoening.[14] We ontvangen de zegeningen van de verzoening als wij ons van onze zonden bekeren en ons aan de geboden houden. Daartoe hebben we ons verbonden toen we ons lieten dopen. Elke week hernieuwen we dat verbond gedurende het avondmaal. Door rechtschapen te leven, kunnen we net als Samuël zeggen: 'Spreek, want uw knecht hoort.'[15] En de Heer zal antwoorden: 'Uw ogen zijn zalig, omdat zij zien en uw oren, omdat zij horen.'[16]

We bereiden ons op dezelfde manier voor op openbaring als de profeten doen, door de Schriften te onderzoeken, te vasten, te bidden en geloof op te bouwen. Geloof is de sleutel. Denk aan Josephs voorbereiding op het eerste visioen:

'Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, (...)

'Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende.'[17]

Door onwrikbaar geloof gaan we beseffen dat 'het [...] door geloof [is] dat wonderen worden verricht'.[18]

Doorgaans zullen die wonderen geen fysieke demonstraties van Gods macht zijn — de Rode zee splitsen, doden opwekken, instortende gevangenismuren, of het bezoek van hemelse boodschappers. Met opzet zijn de meeste wonderen *geestelijke* demonstraties van Gods macht, in de vorm van tedere barmhartigheden, verleend door middel van influisteringen, ideeën, geruststellende gevoelens, oplossingen voor problemen, de kracht om door te gaan, en de moed om teleurstelling en verdriet te dragen.

Die wonderen komen tot ons wanneer we de schriftuurlijke 'beproeving van [ons] geloof'[19] doorstaan. Soms is die beproeving de tijd die verstrijkt voordat er een antwoord komt. Toen president David O. McKay nog jong was en het vee hoedde, wilde Hij een geestelijke bevestiging, maar die kwam pas jaren later toen hij op zending was in Schotland. Hij schreef

daarna: 'Het was een manifestatie waarom ik als twijfelende jongeman in stilte uiterst oprecht had gebeden (...) op heuvel en weide. Voor mij was het de bevestiging dat oprecht gebed "eens, ergens" wordt beantwoord.'[20]

Het antwoord kan zijn: 'Niet nu — heb geduld en wacht.'

Ik getuig dat de woorden van de Heiland aan ons, zij het op de heuvels of de weiden, in het bos of de binnenkamer, nu of in de komende eeuwigheden, alle zullen worden vervuld: 'Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden.'[21] Hoewel ons geboden is *geen* teken te begeren, is ons *wel* geboden om 'ernstig naar de beste gaven [te] streven.'[22] Deze gaven zijn onder meer de Heilige Geest en persoonlijke openbaringen. Die zullen 'regel op regel [...], voorschrift op voorschrift' komen, zo zei de Heiland, en aan 'hem die ontvangt, zal [de Heer] meer geven.'[23]

Nu wij straks onze weg gaan, wil ik ieder van u oproepen om de Geest Gods meer te zoeken en daar meer van te ontvangen. De Heiland bad dat zijn discipelen in de Nieuwe Wereld die Geest zouden ontvangen. En toen, tot voorbeeld voor ons allen, zonderde Hij zich af van zijn discipelen en dankte Hij zijn hemelse Vader dat Hij die verleend had.[24] Laten we zijn voorbeeld volgen en bidden om de Geest van God, en danken voor de geweldige zegeningen die de Geest in ons leven brengt.

Ik getuig tot u, als bijzondere getuige, dat Jezus Christus leeft en dat Hij zijn kerk leidt door een levende profeet, president Gordon B. Hinckley. Ik weet — *ik weet* — dat president Hinckley deze kerk door middel van openbaring leidt. Om de woorden van Alma te gebruiken: 'Zie, ik zeg u: [dat alles is] mij bekendgemaakt door de Heilige Geest Gods. Zie, ik heb vele dagen gevast en gebeden. (...) En nu weet ik inderdaad voor mijzelf dat ze waar zijn, want de Here God heeft ze mij (...) geopenbaard; en dat is de geest van openbaring die in mij is.'[25]

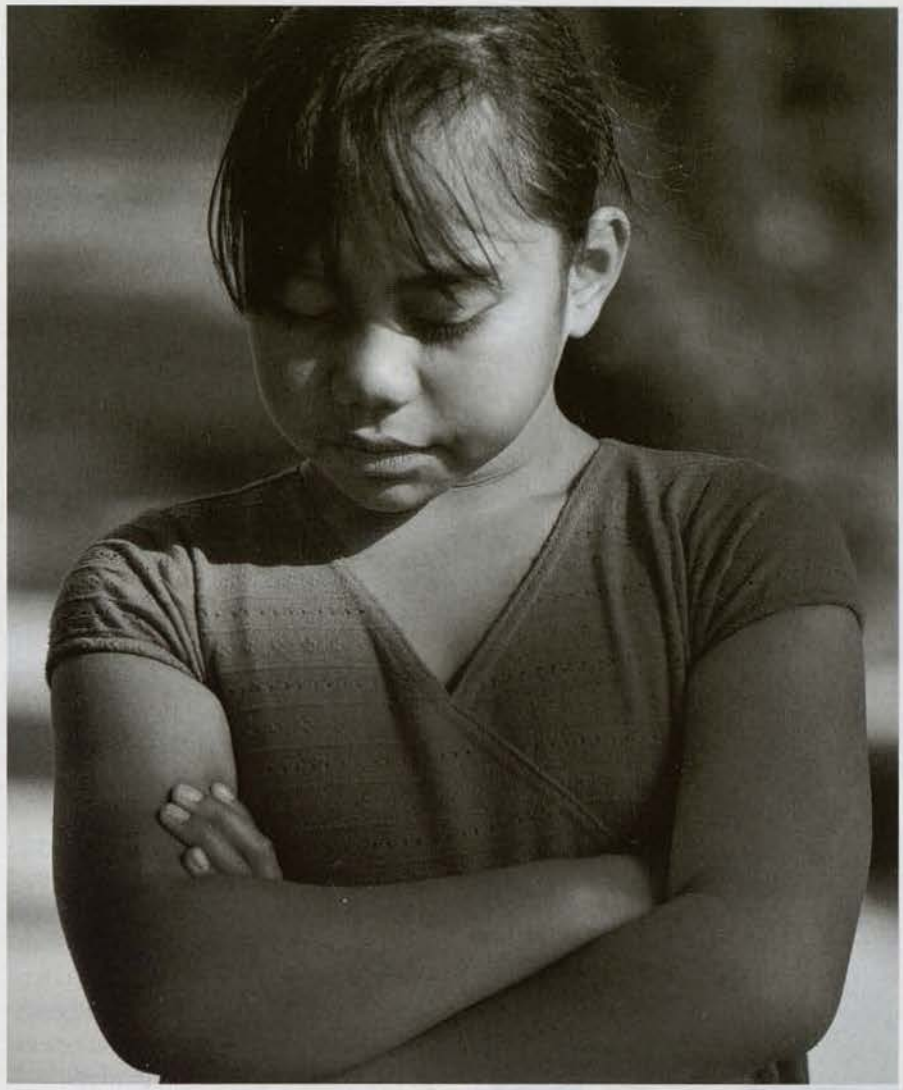

Dat ieder van ons die Geest ontvangt, de zegeningen van persoonlijke openbaring krijgt en daardoor voor zichzelf weet dat dit alles waar is, is mijn vurige gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Alma 8:24.
2. Johannes 17:3.
3. Zie 1 Korintiërs 2:11–16.
4. Geciteerd in: Eliza R. Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), p. 8.
5. LV 9:8.
6. Zie Mozes 5:4–11.
7. Zie Genesis 18:23–33; Exodus 3:1–3; 32:31–33; Mozes 1:1–2, 24; 6:26–37; 7:2–4; Abraham 1:1–2, 15–19.
8. Zie 1 Koningen 19:11–12.
9. Zie Daniël 2:16–20.
10. Zie Matteüs 16:15–17.
11. Zie 1 Nephi 2:16; 11:1–2; voor aanvullende voorbeelden zie Mosiah 3:1–4; Alma 43:23; Helaman 7–8; 10:2–4; 3 Nephi 1:10–13; Mormon 8:34–35; Ether 3:1–6, 13–14, 25.
12. Zie 'Brief van het Eerste Presidium over de openbaring aangaande het priesterschap', *De Ster,* juli 1978, p. 31; 'Revelation on Priesthood Accepted, Church Officers Sustained', *Ensign,* november 1978, p. 16.
13. Zie 'Een paar gedachten over de tempels, bekeerlingen en zendingswerk', *De Ster,* januari 1998, p. 49.
14. Zie Handelingen 9; Mosiah 27; Alma 36.
15. 1 Samuël 3:10.
16. Matteüs 13:16.
17. Jakobus 1:5–6.
18. Moroni 7:37.
19. Ether 12:6.
20. Geciteerd in: Francis M. Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God* (1986), p. 50.
21. Matteüs 7:7; Lucas 11:9; zie ook 3 Nephi 14:7.
22. LV 46:8.
23. 2 Nephi 28:30.
24. Zie 3 Nephi 19:19–23.
25. Alma 5:46.

Waarheid, het fundament van juiste beslissingen

OUDERLING RICHARD G. SCOTT
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Kennis van waarheid heeft niet veel waarde tenzij we die kennis toepassen om goede beslissingen te nemen.

Aangezien waarheid het enige fundament van betekenis is waarop wij verstandige beslissingen kunnen nemen, is de vraag: hoe kan men uitmaken wat echt waar is? Een toenemend aantal mensen merkt dat het nemen van verstandige beslissingen steeds moeilijker wordt vanwege de superingewikkelde wereld waarin we leven. Onze gedachtewereld wordt voortdurend bestookt met een onophoudelijk spervuur van goede raad, advies en reclame. Dit vindt plaats door middel van een duizelingwekkende reeks van media, internet en andere communicatiemiddelen. Op een gegeven onderwerp krijgen we velerlei goed gepresenteerde, zorgvuldig ontworpen boodschappen die oplossingen aanreiken. Maar vaak staan twee oplossingen lijnrecht tegenover elkaar. Geen wonder dat sommigen verward zijn en niet weten hoe ze een goede beslissing moeten nemen.

Om de zaak nog ingewikkelder te maken trachten anderen ons ervan te overtuigen dat onze beslissingen sociaal aanvaardbaar en politiek correct moeten zijn. Als we een beetje nadenken over die manier van doen, wordt duidelijk hoe verkeerd die wel is. Aangezien de sociale en politieke structuren over de wereld zeer uiteenlopend zijn en met de tijd soms drastisch veranderen, is het duidelijk dwaasheid om onze keuzen van die methode te laten afhangen.

Er zijn twee manieren om waarheid te vinden — beide zinvol, vooropgesteld dat we de wetmatigheden volgen waarop ze zijn gegrond. De eerste is de wetenschappelijke methode. Aan de hand van een analyse van gegevens probeert men een theorie te bevestigen of door middel van experimenten de geldigheid van een beginsel vast te stellen. De wetenschappelijke methode is een waardevolle manier om waarheid te zoeken. Niettemin heeft zij twee beperkingen. Ten eerste kunnen we nooit zeker weten of we absolute waarheid hebben geïdentificeerd, hoewel we die vaak steeds dichter benaderen. Ten tweede krijgen we soms, hoe oprecht we de methode ook toepassen, toch de verkeerde uitkomst.

De beste manier om waarheid te vinden is eenvoudigweg naar de oorsprong van alle waarheid gaan en om inspiratie vragen of erop reageren.[1] Om daarbij succes te hebben, zijn twee ingrediënten onmisbaar: ten eerste onwankelbaar geloof in de Bron van alle waarheid; ten tweede de bereidheid om Gods geboden te onderhouden en zo het geestelijke communicatiekanaal met Hem open te houden. Ouderling Robert D. Hales heeft zojuist tot ons gesproken over dergelijke persoonlijke openbaring en over hoe men die verkrijgt.

De wetenschappelijke methode[2]

Wat hebben we geleerd van de wetenschappelijke benadering voor het ontdekken van waarheid? Een voorbeeld zal het verduidelijken. Ik kan het niet, maar probeert u maar eens een klein beetje te begrijpen van de breedte, diepte en verbluffende grootheid van wat onze heilige hemelse Vader, Elohim, ons door middel van de wetenschappelijke methode heeft onthuld. Als wij in staat zouden zijn om de ruimte in te gaan, dan zouden we de aarde eerst zien zoals de astronauten. Op nog grotere afstand zouden we een spectaculair uitzicht hebben op de zon en de planeten die er omheen draaien. Ze zouden er uitzien als een kleine cirkel van objecten binnen een enorm panorama van fonkelende sterren. Als we onze reis nog verder zouden voortzetten, zouden we een hemelse blik hebben op ons Melkwegstelsel, bestaande uit meer dan honderd

miljard sterren die in een cirkelvormige baan ronddraaien, met hun kringloop geregeld door de zwaartekracht rondom een geconcentreerd centraal gebied. Nog verder weg zouden we naar een groep melkwegen met de naam Virgocluster kunnen kijken. Sommigen denken dat onze Melkweg deel uitmaakt van die groep, die naar schatting 50 miljoen lichtjaren van ons vandaan is. Daarachter vinden we op een afstand van 10 miljard lichtjaren stelsels die door de ruimtetelescoop Hubble zijn gefotografeerd. We krijgen een indruk van de duizelingwekkende omvang van die afstand als we bedenken dat licht zich met een snelheid van zo'n 1100 kilometer per uur voortbeweegt. Zelfs vanaf dat buitengewone perspectief zouden we nog geen enkele indicatie hebben dat wij de grens van de scheppingen van God de Vader benaderen.

Hoe ontzagwekkend deze ongelooflijke blik in de hemel ook moge zijn, er is een andere vergelijkbare beschouwing mogelijk om de onpeilbare capaciteiten van onze Vader in de hemel vast te stellen. Laten we eens in tegengestelde richting te werk gaan en de structuur van materie verkennen, door een DNA-molecuul met dubbele helix van dichtbij te bekijken. Dat is de buitengewone, zichzelf vermenigvuldigende moleculaire structuur die de eigenschappen van ons lichaam bepaalt. Verder onderzoek brengt ons tot het niveau van een atoom, dat is samengesteld uit de ons bekende protonen, neutronen en elektronen.

Als we nog verder zouden doordringen in de mysteriën van de basissamenstelling van de schepping, dan komen we aan de grens van ons huidige begrip. In de laatste zeventig jaar is men veel te weten gekomen aangaande de structuur van materie. Er is een standaardmodel van elementaire deeltjes en hun interacties ontwikkeld. Dat model is gebaseerd op experimenten die het bestaan van

In Denemarken zoeken de leden elkaar tussen de conferentiebijeenkomsten op.

elementaire deeltjes hebben bevestigd, die men quarks en leptonen noemt. Dit model verklaart de nucleaire binding en het verval van materie, maar het verschaft ons nog geen bevredigende verklaring voor de zwaartekracht. Sommigen denken dat nog knappere instrumenten dan die waarmee wij nu de materie onderzoeken, het bestaan van nog meer elementaire deeltjes aan het licht zouden brengen. Er valt dus nog meer van de scheppingen van onze hemelse Vader te begrijpen met de wetenschappelijke methode.

We moeten erkennen dat de wetenschappelijke methode ons begrip buitengewoon heeft verruimd doordat de Heer begaafde mensen heeft geïnspireerd die misschien zelf niet eens begrijpen wie dit alles heeft geschapen en met welk doel. Velen van hen erkennen dergelijke inspiratie wellicht niet eens en geven God geen eer als bron van hun wetenschappelijke bijdragen. President Henry B. Eyring vertelde onlangs van een ervaring die zijn begaafde vader had in een bijeenkomst met uitmuntende wetenschappers, en die ervaring troostte me. Hij vroeg hun of hun onderzoek wees op het bestaan van een superieure organiserende intelligentie. Zij uitten allemaal hun overtuiging dat zo'n intelligentie bestaat.

Ons weliswaar beperkte inzicht in de scheppingen van onze Vader geeft aan dat die grotendeels uit lege ruimte bestaan. Zelfs datgene wat wij als vast, stevig en tastbaar beschouwen, is — vergeleken met de uitgestrekte kosmos of de minuscule materie — voornamelijk lege ruimte die God, onze Vader, volmaakt beheerst en gebruikt voor het bereiken van zijn verheven doeleinden.

De methode van geopenbaarde waarheid

Wat hebben we door openbaring ontdekt aangaande waarheid?

Eeuwen geleden heeft God de Vader enkele van zijn profeten een perfecte blik gegund in zijn weidse scheppingen door het oog van de Heilige Geest. Hij heeft ook uitgelegd waarom Hij dat alles had geschapen: 'Want zie, dit is mijn werk en mijn heerlijkheid: de onsterfelijkheid en

het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.'[3] Henoch was een van die profeten. Hij aanschouwde hoe de God der hemelen weende toen Hij zag hoe de macht en invloed van Satan velen op aarde tot het kwade hadden gekeerd.

Henoch verklaarde:

'Hoe komt het dat Gij kunt wenen daar Gij heilig zijt en van alle eeuwigheid tot alle eeuwigheid?

'En indien het mogelijk was dat de mens de (...) miljoenen aarden zoals deze [kon tellen], dan zou het nog geen begin zijn van het aantal van uw scheppingen; en uw voorhang is nog steeds uitgespannen; en toch (...) zijt Gij rechtvaardig; Gij zijt barmhartig en liefderijk, voor eeuwig; (...) en niets dan vrede, gerechtigheid en waarheid is de woonplaats van uw troon; en barmhartigheid zal voor uw aangezicht uitgaan en geen einde hebben; hoe komt het dan dat Gij kunt wenen?

'En de Heer zeide tot Henoch: Zie dezen uw broeders; zij zijn het maaksel van mijn eigen handen, en Ik heb hun kennis aan hen gegeven (...) en (...) de mens zijn keuzevrijheid gegeven; en (...) uw broeders heb Ik (...) het gebod gegeven, dat zij elkander moeten liefhebben en dat zij voor Mij, hun Vader, moeten kiezen; maar zie, zij zijn liefdeloos en zij haten hun eigen bloed.'[4]

God de Vader zei terecht tegen Mozes:

'En ontelbare werelden heb Ik geschapen; en ook die heb Ik voor mijn eigen oogmerk geschapen; en door de Zoon heb Ik ze geschapen, die mijn Eniggeborene is.

'(...) er zijn vele werelden (...) en ze zijn voor de mens ontelbaar; maar alle dingen zijn geteld bij Mij, want ze zijn de mijne en Ik ken ze.'[5]

Kennis van waarheid heeft niet veel waarde tenzij we die kennis toepassen om goede beslissingen te nemen. Stel u in gedachten even een man voor die veel te zwaar is en die de etalage van een bakker nadert. De volgende gedachten komen in hem op: De dokter heeft gezegd dat je daar niet meer van mag eten. Het is niet goed voor je. Het geeft je alleen tijdelijk voldoening. Daarna zul je je de rest van de dag vervelend voelen. Je hebt besloten dat niet meer te eten. Maar dan hoort hij zichzelf zeggen: 'Mag ik van u twee chocoladecroissantjes en een paar gevulde koeken. Nog één keertje; dat kan geen kwaad. Nog één keer en dat is dan de laatste keer.'

Geloof en karakter

Het proces van waarheid herkennen vereist soms enorme inspanning gepaard met een diep geloof in onze Vader en zijn verheerlijkte Zoon. God heeft het zo beschikt om uw karakter te smeden. Een goed karakter zal uw capaciteit versterken om gehoorzaam op de aanwijzingen van de Geest te reageren bij het nemen van cruciale beslissingen. Een rechtschapen karakter bepaalt wat u wordt. Het is belangrijker dan wat u bezit, wat u hebt geleerd of welke doelen u hebt bereikt. Het maakt u betrouwbaar. Een rechtschapen karakter verschaft het fundament voor geestelijke kracht. Het stelt u in tijden van beproeving in staat om moeilijke maar uiterst belangrijke beslissingen juist te nemen, zelfs als die overweldigend zijn.

Ik getuig dat noch Satan noch enige andere macht uw groeiende karakter kan verzwakken of vernietigen. Alleen u kunt dat door ongehoorzaamheid.

U moet dit essentiële beginsel begrijpen en in uw leven toepassen: het uitoefenen van geloof vormt karakter. Versterkt karakter vergroot uw vermogen om meer geloof te oefenen. Op die manier wordt uw vertrouwen in het nemen van de juiste beslissingen vergroot. En die versterkende cyclus gaat door. Hoe sterker uw karakter wordt, des te meer u in staat bent om krachtig geloof te oefenen ten bate van een nog sterker karakter.

Onze Vader en zijn Zoon

Terwijl wij maar net een fractie beginnen te begrijpen van een veelheid van verschijnselen, en ze zeker niet ten volle kunnen bevatten, moeten we dankbaar zijn dat deze God van onpeilbare capaciteiten onze Vader is. Hij is een liefhebbende, begrijpende, barmhartige, geduldige Vader. Hij heeft ons als zijn kinderen geschapen. Hij behandelt ons als dierbare zoons en dochters. Hij zorgt dat wij ons geliefd voelen, gewaardeerd, waardevol en kostbaar voor Hem. Hij heeft ons zijn heilsplan[6] gegeven en ons, op voorwaarde van gehoorzaamheid, met het vermogen toegerust om juiste beslissingen te nemen. Door zijn heilige Zoon heeft Hij ons de middelen verschaft om te leven, te groeien, ons te ontwikkelen en ons met beide benen op het pad te begeven om voor eeuwig onder zijn leiding en invloed te verblijven.

Ik houd meer van onze Vader in de hemel dan ik kan zeggen. In alle nederigheid getuig ik plechtig dat deze creatieve Meester met onovertroffen vermogens onze barmhartige, heilige Vader is. Zijn geliefde Zoon heeft zijn leven afgelegd in absolute gehoorzaamheid aan zijn Vader om de banden des doods te verbreken en onze Meester, Verlosser en Heiland te worden. Hoewel ik hun vermogens niet ten volle kan bevatten, begrijp ik iets van hun macht om hun intense liefde te uiten. Nederig en plechtig getuig ik dat Zij leven en van ons houden. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Jakob 4:8.
2. Zie voor meer informatie *McGraw-Hill Concise Encyclopedia of Physics* (2005); Philip Morrison en anderen, *Powers of Ten* (1982); www.particleadventure.org; en www.atlasoftheuniverse.com.
3. Mozes 1:39.
4. Mozes 7:29–33.
5. Mozes 1:33, 35.
6. Zie Alma 42:31.

Gevoed worden door het goede woord Gods

DANIEL K JUDD
Eerste raadgever in het algemeen zondagsschoolpresidium

Het is van essentieel belang dat we ons bij het onderwijs concentreren op de leerstellingen, beginselen en toepassingen waarop in de Schriften en de woorden van de hedendaagse profeten nadruk wordt gelegd.

Toen ik nog een jongeman was, verzorgde ik samen met mijn vader en broers het vee en de paarden op onze boerderij in het zuiden van Utah en het noorden van Arizona. We leerden van onze vader dat we een paard gemakkelijk konden vangen om erop te rijden door een handjevol graan in een emmer te doen en er een paar tellen mee te schudden. Het maakte niet uit of de paarden binnen een omheining of ergens op een groot veld stonden, ze snelden naar het graan. Vervolgens konden we ze voorzichtig een hoofdstel aandoen terwijl ze aan het eten waren. Ik was steeds weer verbaasd dat deze simpele aanpak zo doeltreffend was.

Soms hadden we geen zin om het graan uit de voorraad te halen en stopten we wat aarde in de emmer en schudden die heen en weer. Zo probeerden we de paarden te lokken met het idee dat ze graan te eten kregen. Als ze erachter kwamen dat ze te grazen waren genomen, bleven sommige paarden staan, maar andere gingen er vandoor en waren bijna niet meer te vangen. Vaak duurde het wel enkele dagen voordat wij hun vertrouwen terug hadden gewonnen. We kwamen erachter dat als we de tijd namen om onze paarden steeds graan te geven, ze veel meegaander werden en ook beter gevoed en sterker werden.

Ook al zijn er vele jaren verstreken sinds die dagen op de boerderij, de ervaring die ik zojuist heb beschreven heeft me geholpen bij het nadenken over de volgende vragen: Wat kunnen wij als leerkrachten en leidinggevenden in de kerk doen om te zorgen voor meer leerstellig en geestelijk voedsel voor degenen die we dienen?

Ouderling Jeffrey R. Holland heeft gezegd: 'De meeste mensen komen niet alleen maar naar de kerk om een paar nieuwe evangeliefeiten te leren of om oude vrienden te ontmoeten, hoewel dat allemaal belangrijk is. Ze komen voor een geestelijke ervaring. Ze willen vrede. Ze hebben behoefte aan versterkt geloof en hernieuwde hoop. Kortom, ze willen door het goede woord Gods worden gevoed, en gesterkt door de machten des hemels. Wie van ons geroepen is om te spreken, te onderrichten of te leiden heeft de verplichting daarin te voorzien, zo goed als we kunnen.'[1]

De Heiland en zijn dienstknechten hebben ons niet alleen geleerd hoe belangrijk het is om anderen 'door het goede woord Gods' (Moroni 6:4) te voeden, ze hebben ons ook geïnspireerde richtlijnen gegeven over de beste manier van onderwijzen en leiding geven. Afdeling vijftig van de Leer en Verbonden is een van de vele bronnen met waardevolle instructies op dat gebied. Nadat de Heiland de moeilijkheden onderkende die zich voordeden in de eerste gemeenten van de kerk, leerde Hij een groep leiders hoe zij de problemen konden oplossen waarmee ze te maken hadden. Hij begon zijn onderricht met het stellen van een wezenlijke vraag: 'Daarom stel Ik, de Heer, u deze vraag: Waartoe zijt gij geordend?' (LV 50:13). Het bekende antwoord van de Heer volgt in vers veertien: 'Om mijn evangelie te prediken door de Geest, namelijk de Trooster, die uitgezonden is om in de waarheid te onderwijzen.'

De oplossingen voor de problemen waarmee de heiligen in 1831 kampten, zijn ook van toepassing op de uitdagingen waar wij nu voor staan — wij moeten in het evangelie van Jezus Christus onderwijzen door de macht van de Heilige Geest.

Afdeling vijftig bevat enkele essentiële sleutels voor het voeden van degenen die we onderwijzen en leiden. De eerste sleutel vinden we in de aansporing van de Heiland om '*mijn* evangelie te prediken' (LV 50:14; cursivering toegevoegd). In de Schriften staat duidelijk dat het evangelie dat we dienen te verkondigen niet de 'wijsheid der wereld' is (Mosiah 24:7), maar de 'leer van Christus' (2 Nephi 31:21). Hoewel het evangelie van Jezus Christus alle waarheid omvat, zijn niet alle waarheden van evenveel waarde.[2] De Heiland heeft duidelijk onderwezen dat *zijn* evangelie op de eerste plaats zijn zoenoffer is. Zijn evangelie is ook een uitnodiging om de zegeningen van de verzoening te ontvangen door geloof in Christus, bekering, doop, het ontvangen van de Heilige Geest en trouw volharden tot het einde.[3]

Net zoals ik als jongeman heb geleerd dat graan aantrekkelijker was voor onze paarden dan een emmer aarde, heb ik ook geleerd dat graan voedzamer was dan hooi, hooi voedzamer dan stro en dat je een paard te *eten* kon geven zonder het te *voeden*. Als leerkrachten en leidinggevenden is het van essentieel belang dat we degenen die we onderwijzen en leiden, voeden met de leerstellingen, beginselen en toepassingen waarop in de Schriften en de woorden van onze hedendaagse profeten nadruk wordt gelegd, in plaats van kostbare tijd te verspillen aan onderwerpen en bronnen die minder belangrijk zijn.

Als leerkracht heb ik geleerd dat een klassikale bespreking over de verzoening van Jezus Christus veel meer waarde heeft dan het bespreken van onderwerpen zoals de precieze ligging van de oude stad Zarahemla op de landkaart van nu. Als leidinggevende heb ik geleerd dat leidersvergaderingen zinvoller zijn als we op de eerste plaats geloof in Christus en het versterken van gezinnen *stimuleren*, in plaats van alleen maar de activiteiten te *coördineren*.

De woorden van de Heer in afdeling 50 bevatten de volgende waarschuwing: indien wij 'op een andere wijze' onderwijzen dan de Heer heeft voorgeschreven, 'is het niet van God' (LV 50:18). De Heer gebiedt degenen die in de kerk dienen 'geen andere dingen [te] zeggen dan hetgeen de profeten en apostelen geschreven hebben, en hetgeen hun door de Trooster geleerd wordt door het gelovige gebed' (LV 52:9). Betekent het opvolgen van de aansporing van de Heiland om 'mijn evangelie te prediken' dan dat we ons in elke les of vergadering moeten beperken tot geloof en bekering?

President Henry B. Eyring antwoordde als volgt op een soortgelijke vraag: 'Natuurlijk niet. Maar het betekent wel dat de leerkracht en de aanwezigen altijd het verlangen moeten hebben om de Geest van de Heer uit te nodigen om hun geloof te bevorderen, zich te willen bekeren en rein te worden.[4]

De tweede sleutel om te zorgen dat degenen die we onderwijzen en leiden 'gevoed worden door het goede woord Gods' (Moroni 6:4) is eveneens te vinden in de aansporing van de Heiland 'om mijn evangelie te prediken *door de Geest, namelijk de Trooster, die uitgezonden is om in de waarheid te onderwijzen*' (LV 50:14; cursivering toegevoegd). De woorden van de Heiland sporen ons niet alleen aan de leiding van de Geest te volgen bij onze voorbereiding en ons onderricht, Hij leert ons ook dat *de Geest zelf de doeltreffendste leerkracht is in elke situatie*.

President Joseph Fielding Smith heeft gezegd: 'De Geest van God die tegen de geest van een mens spreekt, heeft de macht de waarheid doeltreffender en duidelijker over te brengen dan dat die waarheid kan worden overgebracht door persoonlijk contact, zelfs door hemelse wezens.'[5]

Enkele maanden geleden woonde ik een instructiebijeenkomst bij waarin diverse algemene autoriteiten spraken. Nadat hij iets had gezegd over de uitstekende instructies die

waren gegeven, stelde ouderling David A. Bednar de volgende vraag: 'Wat leren we dat niet is gezegd?' Hij legde daarna uit dat naast het ontvangen van de raad van degenen die hadden *gesproken* of nog zouden spreken, we ook goed moesten luisteren naar de *onuitgesproken* indrukken van de Heilige Geest en daar aantekeningen van moesten maken.

De volgende uitspraak van onze geliefde profeet, president Gordon B. Hinckley, geeft ons nog meer goede raad voor het onderwijzen door de Geest: 'We moeten (...) ervoor zorgen dat onze leerkrachten uit hun hart spreken in plaats van uit hun boeken, zodat zij uiting kunnen geven aan hun liefde voor de Heer en zijn waardevolle werk. Dan zal de vlam ook in het hart van de leerlingen gaan branden.'[6]

De woorden van de Heer in afdeling 50 van de Leer en Verbonden verschaffen ook een geïnspireerde norm waaraan een ieder van ons de effectiviteit van ons onderwijs, onze leiding en ons leren kan toetsen. In vers 22 lezen we: 'Daarom begrijpen hij die predikt en hij die ontvangt elkaar en beiden worden opgebouwd en verblijden zich tezamen.'

Mijn geliefde broeders en zusters, ik bid met heel mijn hart dat een ieder van ons zich uitermate zal inspannen om degenen die we onderwijzen en leiden, te voeden door ze te versterken met het brood des levens en het levende water van het herstelde evangelie. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. 'Van God gekomen (...) als leraar', *Liahona*, juli 1998, p. 29.
2. Zie Ezra Taft Benson, 'A New Witness for Christ', *Ensign*, november 1984, p. 6.
3. Zie LV 33:11–12; 39:6; 76:40–42; 3 Nephi 27:13–22.
4. 'Een priesterschapsquorum', *Liahona*, november 2006, pp. 43–44.
5. *Doctrines of Salvation*, samengesteld door Bruce R. McConkie, 3 delen (1954–1956) deel 1, pp. 47–48.
6. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), pp. 619–620.

De macht der goddelijkheid is kenbaar in de tempels van God

OUDERLING OCTAVIANO TENORIO
van de Zeventig

De macht der goddelijkheid wordt kenbaar gemaakt aan alle mensen die heilige verbonden met onze hemelse Vader te sluiten.

Geliefde broeders en zusters, ik ben mijn hemelse Vader heel dankbaar dat ik vijftien jaar als griffier werkzaam mocht zijn in de Mexico-Stadtempel. Op deze heilige plek worden, zoals in alle tempels, krachtens het priesterschap verordeningen voor de levenden en de doden verricht. In 1832 ontving de profeet Joseph Smith een openbaring over het priesterschap:

'En dit grotere priesterschap bedient het evangelie en omvat de sleutel van de verborgenheden van het koninkrijk, ja, de sleutel van kennis van God.

'Daarom, in de verordeningen daarvan is de macht der goddelijkheid kenbaar' (LV 84:19–20).

Ik heb in de tempel gedenkwaardige ervaringen gehad die dat bevestigen.

Toen ik in 1993 was afgelost als president van het zendingsgebied Tuxtla Gutiérrez in Mexico, reisden we af naar Noord-Mexico om mijn ouders een bezoek te brengen. Onderweg bespraken we hoeveel vreugde het ons had geschonken om de Heer te dienen en de verandering te zien in de mensen die het evangelie hadden aanvaard in de drie jaar dat we in het zendingsgebied waren. We bespraken de mensen die zich hadden laten dopen, bevestigen, en het priesterschap hadden ontvangen, en diegenen van wie we wisten dat ze

naar de tempel waren gegaan om zich aan elkaar te laten verzegelen.

Mijn jongste zoon stelde toen een vraag die mij bezighield: 'Pa, bent u aan uw ouders verzegeld?' Ik antwoordde dat mijn ouders niet in de tempel aan elkaar waren verzegeld, omdat mijn vader al jaren minderactief was. Om hem weer actief te krijgen, bedacht ik een plannetje. Ik had de hulp van mijn kinderen nodig en legde ze uit hoe we het gingen aanpakken: Elke zondag stond mijn vader vroeg op om mijn moeder en zus bij de kerk af te zetten. Daarna ging hij weer naar huis, maar kwam ze na afloop weer ophalen. Dus droeg ik mijn kinderen op om hem te vragen: 'Opa, wilt u ons een plezier doen?' Ik wist dat hij zou zeggen: 'Wat jullie maar willen, kinderen.' Dan zouden ze hem vragen of hij met ze mee naar de kerk wilde komen om naar hun getuigenis te luisteren. Het was de eerste zondag van de maand. Ik wist ook dat mijn vader allerlei excuses zou verzinnen om er onderuit te komen, dus zou ik de kamer binnenkomen om hem te helpen overtuigen.

Spoedig brak de dag aan dat we ons plan gingen uitvoeren. Mijn dochter, Susana, stapte op mijn vader af en vroeg hem om de gunst. En ja hoor, mijn vader zei dat hij altijd voor ze klaar stond. Toen vroeg ze hem of hij mee naar de kerk wilde komen, en zoals we hadden voorspeld, kwam hij met het volgende excuus: 'Dat kan niet, want ik heb me nog niet gedoucht.' Op dat moment riepen mijn vrouw en ik, die hadden staan meeluisteren: 'We wachten wel op je!'

Toen het erop leek dat hij in dubio stond, gingen mijn vrouw en ik naar binnen en samen met de kinderen riepen we in koor: 'Douchen! Douchen!' Toen gebeurde wat we hadden verwacht. Mijn vader ging met ons mee, bleef bij de dienst, luisterde naar de getuigenissen van mijn kinderen en zijn hart verzachtte zich. Vanaf die zondag heeft hij geen kerkdienst meer gemist. Een paar maanden later, op 78-jarige leeftijd, zijn hij en mijn moeder aan elkaar verzegeld en werden wij, hun kinderen, aan hen verzegeld.

Ik weet dat het dankzij de macht der goddelijkheid is, die kenbaar wordt in de verordeningen van de tempel, dat ik, zelfs na de dood, in alle eeuwigheid bij mijn ouders kan zijn.

Vaak doorgronden we de betekenis van de tempelverordeningen pas volledig als we door ellende hebben gewaad of een ervaring hebben gehad die zonder de kennis van het heilsplan verdrietig had kunnen aflopen.

Toen mijn vrouw en ik anderhalf jaar getrouwd waren, was ze hoogzwanger. Ze zou afreizen naar haar geboorteplaats, in de Chihuahua kolonies, en de baby daar ter wereld brengen. Ze ging daar al een maand vóór de bevalling naartoe, terwijl ik in Mexico-Stad achterbleef om te werken. Ik zou mij later bij haar voegen.

Toen brak de dag van haar bevalling aan. Ik was aan het werk toen ik een telefoontje van mijn schoonvader kreeg. Het was goed nieuws: 'Octaviano, je vrouw is bevallen en je hebt nu een mooi dochtertje.' Ik was zo blij dat ik het nieuws meedeelde aan mijn vrienden en collega's, die vonden dat we de geboorte moesten vieren met veel chocolaatjes.

De volgende dag begon ik op alle vier verdiepingen van het gebouw chocolaatjes uit te delen. Toen ik op de tweede verdieping kwam, kreeg ik nog een telefoontje van mijn schoonvader. Maar nu had hij ander nieuws: 'Octaviano, je vrouw maakt het goed, maar je dochter is overleden. De begrafenis is vandaag, voordat jij hier kunt zijn. Wat ga je doen?' Ik vroeg of ik met Rosa, mijn vrouw, kon spreken. Ik vroeg haar of ze het aankon. Ze antwoordde dat ze in orde was, afhankelijk van hoe ik mij voelde. Toen spraken we over het heilsplan en moesten denken aan deze tekst:

'En ik zag ook dat alle kinderen die

sterven eer ze de jaren van verantwoordelijkheid bereikt hebben, behouden worden in het celestiale koninkrijk van de hemel' (LV 137:10).

Ik vroeg haar: 'Geloof je dat?' En zij zei: 'Ja, zeer zeker.' Daarop zei ik: 'Dan moeten we blij zijn. Ik hou van je. En als jij ermee akkoord gaat dan neem ik over twee weken vakantie en dan kom ik naar je toe en reizen we samen terug naar Mexico-Stad.'

We wisten dat we op zekere dag herenigd zouden worden met onze dochter, omdat we in de tempel krachtens het priesterschap waren verzegeld. We hingen op, waarna ik verder ging met het uitdelen van de chocolaatjes.

Dat ik dat deed, verbaasde een van mijn collega's, die dan ook vroeg hoe ik dat kon doen na een dergelijk bericht. Ik antwoordde: 'Als je drie uur voor me hebt, kan ik je uitleggen waarom ik niet heel verdrietig ben en wat ik weet over het hiernamaals.' Op dat moment had hij geen drie uur voor mij, maar later wel. We spraken zelfs vier uur met elkaar. Hij, zijn moeder en zijn broer omarmden het evangelie en lieten zich na de lessen te hebben gevolgd, dopen.

Ik weet dat het dankzij de macht der goddelijkheid is, die kenbaar wordt in de verordeningen van de tempel, dat ik mijn dochter zal leren kennen. Ik zal haar in mijn armen nemen en wij zullen haar in alle eeuwigheid bij ons hebben, zoals nu onze andere drie kinderen.

Ik verheug mij in de woorden van Maleachi:

'Zie, Ik zend u de profeet Elia, voordat de grote en geduchte dag des Heren komt.

'Hij zal het hart der vaderen terugvoeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaderen, opdat Ik niet kome en het land treffe met de ban' (Maleachi 4:5–6).

Dit priesterschap maakt eeuwige gezinnen mogelijk. Het staat mij, een zoon, toe mijn hart terug te voeren tot mijn vader, die vorig jaar is overleden. En dankzij de Heiland kan ik de hoop koesteren dat ik hem zal weerzien. Het priesterschap staat mij, een vader, toe mijn hart terug te voeren tot onze twee kinderen die in de wieg zijn gestorven. En dankzij de Heiland kan ik de hoop koesteren dat ik hen zal weerzien. Zij zullen weten dat ik hun aardse vader ben als ik in hun ogen kijk en ze zeg dat ik van ze hou. Het is dit priesterschap dat mij de kans biedt om in de heiligheid van de tempel te zien hoe de macht der goddelijkheid kenbaar wordt gemaakt aan alle mensen die — na geloof in Christus te hebben geoefend, zich te hebben bekeerd en ijverig op zoek te zijn gegaan naar geluk — komen om heilige verbonden met onze hemelse Vader te sluiten en zijn heilige verordeningen te ontvangen, die zowel op aarde als in de hemel bindend zijn.

Ik houd van tempelwerk. Ik weet dat God leeft en dat Jezus Christus mijn Heiland is. President Gordon B. Hinckley is een waar profeet. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Na alles wat wij kunnen doen

OUDERLING CLAUDIO D. ZIVIC
van de Zeventig

Wij, de leden van de Kerk van Jezus Christus, hebben ervoor gekozen om geen gewone mensen te zijn.

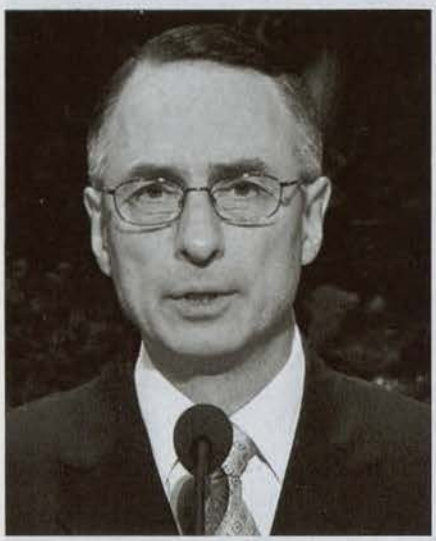

Ik heb gehoord dat er nog nooit iemand is doodgegaan aan spreken op een algemene conferentie. Als dat vandaag wél het geval is, bied ik mijn oprechte excuses aan.

Als dienstplichtig militair in Argentinië las ik eens een boek van een schrijver wiens naam ik ben vergeten. Hij schreef: 'Ik kies ervoor om geen gewoon mens te zijn; ik heb het recht om uitzonderlijk te zijn, als mij dat lukt.'

Een uitzonderlijk iemand zijn betekent succesvol, uniek en voortreffelijk zijn.

Die zin is me sinds die tijd in mijn gedachten en hart bijgebleven. Ik had en heb het gevoel dat we als leden van de Kerk van Jezus Christus hebben gekozen om geen gewone mensen te zijn. Door die laatste woorden, 'als mij dat lukt', besefte ik dat het niet genoeg is om voor de vorm gedoopt en bevestigd te worden, maar dat we de verplichtingen moeten nakomen die we jegens de Heer zijn aangegaan op die gedenkwaardige dag.

Lehi onderwees zijn zoon Jacob met de woorden: 'Daarom zijn de mensen vrij naar het vlees; en worden hun alle dingen gegeven die voor de mens noodzakelijk zijn. En zij zijn vrij om vrijheid en eeuwig leven te kiezen door de grote Middelaar van alle mensen, of om gevangenschap en dood te kiezen, naar de gevangenschap en macht van de duivel; want hij streeft ernaar dat alle mensen ongelukkig zullen zijn, net als hijzelf' (2 Nephi 2:27).

Ongetwijfeld zijn vrijheid en eeuwig leven ons doel. We huiveren alleen al bij de gedachte om te sterven en een gevangene te zijn van de duivel.

Nephi leerde ons duidelijk wat we moeten doen. Hij zei: '(...) want wij weten dat wij, na alles wat wij kunnen doen, door de genade worden gered' (2 Nephi 25:23).

Ik geloof dat we er bij 'alles wat wij kunnen doen' eerst aan moeten denken ons te bekeren van onze zonden. We zullen ons goddelijk potentieel nooit bereiken als we in onze zonden blijven.

Ik heb fijne herinneringen aan de dag van mijn doop, toen ik acht jaar was. Ik werd gedoopt in de gemeente Liniers, in het eerste kerkgebouw van de kerk in Zuid-Amerika. Na mijn doop ging ik terug naar huis, samen met mijn familie, en onderweg begon mijn oudste broer met mij te stoeien, wat hij wel vaker deed. Ik riep uit: 'Raak me niet aan, ik mag niet zondigen!' Na enige dagen kwam ik erachter dat het onmogelijk was om mijn hele verdere leven geen zonde meer te begaan.

Het is moeilijk om het lijden te verdragen dat op ons pad komt, maar de echte kwelling in ons leven is het lijden dat we onszelf aandoen als gevolg van onze eigen tekortkomingen en zonden.

Er is maar één manier om ons van dit lijden te verlossen. Dat middel is oprechte bekering. Ik heb geleerd dat als ik tot de Heer kom met een gebroken hart en een verslagen geest, met goddelijk berouw over mijn zonden, en mij nederig van mijn fouten bekeer, Hij door zijn wonderbare zoenoffer die zonden kan uitwissen en ze niet meer zal gedenken.

De Argentijnse dichter José Hernández schreef in zijn beroemde boek *Martín Fierro* het volgende:

De mens verliest veel
wat hij later toch weer vindt.
Ik moet je echter iets zeggen
wat je nooit meer mag vergeten.
Als de schaamte eenmaal zoek is
komt die nooit meer terug.
(*La Vuelta de Martín Fierro,* deel 2 van *Martín Fierro* [1879], gezang 32; tweetalige uitgave, vert. C. E. Ward [1967], p. 493)

Als we geen droefheid naar Gods wil ervaren als gevolg van onze zonden of onrechtvaardige daden, zijn we niet meer op weg om 'voortreffelijk' te worden.

Nog een belangrijk aspect bij 'alles wat wij kunnen doen' is het zoeken naar en ontwikkelen van de mogelijkheden die het leven volgens het evangelie ons voortdurend biedt, en te erkennen dat alles wat we hebben van de Heer komt. Hij is verantwoordelijk voor al het goede in ons leven.

Het is onze permanente verantwoordelijkheid om 'alles wat wij kunnen doen' ook toe te passen om andere mensen over het evangelie van geluk te vertellen.

Enige tijd geleden ontving ik een brief van broeder Rafael Pérez Cisneros uit Galicië (Spanje), met zijn bekeringsverhaal. In zijn brief staat onder andere:

'Ik had geen idee wat de zin van het leven was of wat het gezin echt betekent. Toen ik uiteindelijk de zendelingen binnenliet, zei ik tegen hen: "Vertel me jullie boodschap, maar ik waarschuw je dat niets mij ertoe kan brengen van godsdienst te veranderen." Bij deze eerste gelegenheid luisterden mijn kinderen en mijn vrouw aandachtig. Ik voelde me afgezonderd van de groep. Ik werd bang en ging zonder na te denken naar mijn slaapkamer. Ik deed de deur dicht en begon vanuit het diepst van mijn ziel te bidden zoals ik nog nooit had gebeden: "Vader, als het waar is dat deze jonge mannen uw discipelen zijn en ons komen helpen, wilt u mij dat dan laten weten." Op datzelfde moment begon ik te huilen als een klein kind. Mijn tranen bleven stromen en ik voelde een vreugde die ik nog nooit eerder had gevoeld. Ik was omringd door een sfeer van vreugde en geluk die doordrong tot in mijn ziel. Ik begreep dat God mijn gebed had verhoord.

'Mijn hele gezin werd gedoopt en we zijn gezegend dat we in de Zwitserse tempel zijn verzegeld, waardoor ik de gelukkigste mens ter wereld ben.'

Dit verhaal kan ons motiveren om 'alles wat wij kunnen doen' toe te passen om anderen te laten delen in de vreugde die voorkomt uit het naleven van het evangelie van geluk.

Het laatste aspect dat ik wil noemen is dat we 'alles wat wij kunnen doen' tot het einde van onze proeftijd moeten doen. We hebben daar zeker levende voorbeelden van, zoals president Gordon B. Hinckley en vele andere mannen en vrouwen, die trouw blijven dienen op een leeftijd die anderen wellicht als lastig beschouwen.

Toen ik werkzaam was als president van het zendingsgebied Bilbao (Spanje), was ik onder de indruk van de kwaliteit van de leden en zendelingen die ik ontmoette, die het werk voortstuwden met veel kundigheid en liefde, net als veel trouwe leden van de kerk in andere delen van de wereld. Voor hen allemaal wil ik graag mijn oprechte respect en bewondering uitspreken.

De Heer heeft gezegd dat Hij 'er behagen in [schept] hen te eren die Mij in gerechtigheid en waarheid dienen tot het einde.

'Groot zal hun loon zijn en eeuwig hun heerlijkheid' (LV 76:5–6).

Mogen ons altijd in onze gedachten en in ons hart de woorden van Nephi bijblijven:

'Ontwaak, mijn ziel! Kwijn niet langer weg in zonde.

'(…) mijn ziel zal zich verblijden in U, mijn God, en de Rots mijner redding' (2 Nephi 4:28, 30).

Ik bid nederig dat de Heer ons zal zegenen zodat wij alles zullen doen wat wij kunnen op deze 'uitzonderlijke' weg die we hebben gekozen, waarvan ik getuig dat die waar is. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Weten dat we het weten

OUDERLING DOUGLAS L. CALLISTER
van de Zeventig

Het getuigenis van anderen kan het verlangen naar geloof en een getuigenis aanwakkeren en voeden, maar uiteindelijk moet iedereen het zelf te weten komen.

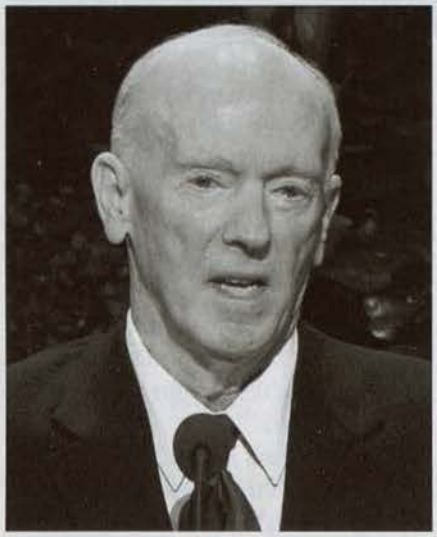

Jaren geleden werd een man beschuldigd van een ernstig misdrijf. De aanklagers schoven drie getuigen naar voren, die elk hadden gezien dat de man het misdrijf had begaan. De verdediging schoof vervolgens drie getuigen naar voren, die de misdaad niet hadden gezien. De eenvoudige juryleden raakten in de war. Op basis van het aantal getuigen leek het bewijs voor de jury gelijkelijk verdeeld. De man werd vrijgesproken. Het deed er natuurlijk niet toe dat talloze miljoenen mensen de misdaad nooit hadden gezien. Er hoefde maar één getuige te zijn.

In de geest van het evangelieplan hoeft er uiteindelijk maar één getuige te zijn. Maar die getuige moet u zelf zijn. Het getuigenis van anderen kan het verlangen naar geloof en een getuigenis aanwakkeren en voeden, maar uiteindelijk moet iedereen het zelf te weten komen. Niemand kan op geleend licht blijven volharden.

Het herstelde evangelie is in onze tijd niet méér waar dan in 1820 toen een jongen in zijn eentje uit het heilige bos kwam. De waarheid is nooit afhankelijk geweest van het aantal aanhangers ervan. Toen Joseph het bos verliet, was er maar één man op aarde die de waarheid kende aangaande God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus. Het is echter noodzakelijk dat een ieder dit voor zichzelf te weten komt en dat brandende getuigenis meeneemt naar het volgende leven.

Toen president Heber J. Grant op 23-jarige leeftijd werd geroepen als president van de ring Tooele, vertelde hij de heiligen dat hij geloofde dat het evangelie waar was. President Joseph F. Smith, raadgever in het Eerste Presidium, vroeg hem: 'Heber, je hebt gezegd dat je met heel je hart in het evangelie gelooft, (...) maar je hebt niet getuigd dat je weet dat het waar is. Weet je niet zeker of het evangelie waar is?'

Heber antwoordde: 'Nee.' Joseph F. Smith wendde zich vervolgens tot John Taylor, de president van de kerk, en zei: 'Ik denk dat we vanmiddag ongedaan moeten maken waar we vanmorgen aan begonnen zijn. Ik denk niet dat iemand een ring behoort te presideren als hij geen volledige en duurzame kennis van dit goddelijke werk heeft.'

President Taylor antwoordde: 'Joseph, Joseph, Joseph, [Heber] weet dat net zo goed als jij. Hij weet alleen niet dát hij het weet.'

Binnen enkele weken had hij dat getuigenis. De jonge Heber J. Grant huilde van dankbaarheid voor het volmaakte, duurzame en zekere getuigenis dat in zijn leven kwam.[1]

Het is fantastisch om te weten — en te weten dat je het weet — en dat het licht niet van een ander is geleend.

Jaren geleden presideerde ik een zendingsgebied met het hoofdkantoor in het Midwesten van de Verenigde Staten. Op een dag sprak ik samen met een paar van onze zendelingen met een gerespecteerd vertegenwoordiger van een andere christelijke kerk. Deze vriendelijke man sprak over de geschiedenis en leer van zijn eigen geloof en haalde uiteindelijk de bekende woorden aan: 'Door genade zijt gij behouden. Iedere man en vrouw moet geloof in Christus oefenen om gered te worden.'

Er was ook een nieuwe zendeling bij het gesprek aanwezig. Hij was volslagen onbekend met andere godsdiensten. Hij kon het niet nalaten de vraag te stellen: 'Maar meneer, wat gebeurt er met een baby'tje dat sterft voordat het oud genoeg is om te begrijpen en geloof in Christus te oefenen?' De geleerde man boog zijn hoofd, keek naar de grond en zei: 'Er zou een uitzondering moeten zijn. Er zou een uitweg moeten zijn. Er zou een manier moeten zijn, maar die is er niet.'

De zendeling keek me aan en zei met tranen in zijn ogen: 'Lieve hemel,

president, wij hebben de waarheid, niet dan!'

Het moment waarop je beseft dat je een getuigenis hebt — wanneer je weet dat je het weet — is weergaloos en prachtig. Dat getuigenis zal u, als het gevoed wordt, als een mantel bedekken. Wanneer we licht zien, worden we erdoor omringd. Het licht van kennis en begrip wordt van binnenuit ontstoken.

Ik had eens een gesprek met een fijne jongeman van een ander geloof, die al ruim een jaar lang regelmatig onze diensten bijwoonde. Ik vroeg hem waarom hij geen lid van de kerk werd. Hij antwoordde: 'Omdat ik niet weet of het waar is. Ik vermoed dat het waar is, maar ik kan niet net als u opstaan en getuigen: "Ik weet dat het echt waar is."'

Ik vroeg hem: 'Heb je het Boek van Mormon gelezen?' Hij antwoordde dat hij in het boek had gelezen.

Ik vroeg of hij over het boek had gebeden. Hij antwoordde: 'Ik heb het erover gehad in mijn gebeden.'

Ik vertelde mijn vriend dat zolang hij achteloos las en bad, hij er nooit en te nimmer achter zou komen. Maar een periode van vasten en intens gebed zou de waarheid in zijn hart doen branden, en dan zou hij weten dat hij het wist. Hij zei niets meer tegen me, maar vertelde zijn vrouw de volgende ochtend dat hij ging vasten. De zaterdag erop liet hij zich dopen.

Als u wilt weten dat u het weet, moet u daarvoor een prijs betalen. En die prijs kunt u alleen betalen. Verordeningen kunnen plaatsvervangend worden verricht, maar voor het verkrijgen van een getuigenis gaat dat niet op.

Alma sprak over zijn bekering in deze prachtige woorden: 'Ik heb vele dagen gevast en gebeden om deze dingen voor mijzelf te kunnen weten. En nu weet ik inderdaad voor mijzelf dat ze waar zijn, want de Here God heeft ze mij door zijn Heilige Geest geopenbaard' (Alma 5:46).

Wanneer iemand een getuigenis ontvangt, krijgt hij of zij een brandend verlangen om tot anderen te getuigen. Nadat Brigham Young was gedoopt, zei hij: 'De Geest van de Heer was bij me, en ik had het gevoel dat mijn botten verteerd zouden worden als ik niet tot de mensen sprak (...) de eerste toespraak die ik hield duurde meer dan een uur. Ik opende mijn mond en hij werd gevuld door de Heer.'[2] Zoals een vuur alleen blijft branden zolang de vlam zichtbaar is, is een getuigenis alleen duurzaam zolang het wordt geuit.

Brigham Young zei later over Orson Pratt: 'Als broeder Orson in kleine stukken zou worden gehakt, zou elk stuk uitroepen: "Het mormonisme [is] waar".'[3] Vader Lehi prees zijn edele zoon, Nephi, met deze woorden: 'Maar zie, het was niet hij, maar het was de Geest des Heren die in hem was, die zijn mond opende tot spreken, zodat hij die niet kon dichthouden' (2 Nephi 1:27).

De gelegenheid en verantwoordelijkheid om een getuigenis te geven vinden we op de eerste plaats in het gezin. Onze kinderen moeten zich de glans in onze ogen, de klank van onze getuigenissen in hun oren en het gevoel in hun hart kunnen herinneren wanneer we tot onze dierbaarste toehoorders getuigen dat Jezus waarlijk de Zoon van God is en Joseph zijn profeet. Onze nakomelingen moeten weten dat wij het weten, doordat we het ze vaak vertellen.

De eerste kerkleiders hebben een hoge prijs betaald om deze bedeling tot stand te brengen. Wellicht komen we hen tegen in het volgende leven en luisteren we naar hun getuigenis. Als ons wordt gevraagd te getuigen, wat zullen wij dan zeggen? Er zijn geestelijke dwergen en geestelijke reuzen in het leven hierna. De eeuwigheid is een lange tijd om zonder licht te leven, vooral als onze huwelijkspartner en onze nakomelingen ook in het duister leven omdat er geen licht in ons was, en anderen dus hun lampen niet konden aansteken.

We dienen elke ochtend en avond op onze knieën te gaan en de Heer te smeken dat we ons geloof, ons getuigenis en onze rechtschapenheid nooit zullen verliezen. Er hoeft maar één getuige te zijn, maar die moet u wel zelf zijn.

Ik heb een getuigenis. Ik voel me gedrongen het te uiten. Ik getuig dat de macht van de levende God in deze kerk aanwezig is. Ik weet wat ik weet, en mijn getuigenis is waar. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Heber J. Grant, *Gospel Standards*, pp. 191–193.
2. In: *Deseret News*, 3 augustus 1870, p. 306.
3. President Brigham Young's Office Journal, 1 oktober 1860, Brigham Young Office Files, Bibliotheek voor kerkgeschiedenis. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Dienen

OUDERLING STEVEN E. SNOW
van het Presidium der Zeventig

Kijk rond om te zien hoe u anderen tot zegen kunt zijn met ogenschijnlijk geringe diensten.

President David O. McKay heeft Abraham Lincoln eens als volgt geciteerd: 'Alles wat ik ben of hoop te zijn, dank ik aan mijn lieve moeder.'[1] Dat citaat geeft mijn gevoelens voor mijn eigen moeder uitstekend weer. Viola Jean Goates Snow, Jeanie voor wie haar kenden, was in 1929 geboren en stierf in 1989, kort na haar 60ste verjaardag. Zij onderwees en stimuleerde mij. Zij wist mij ervan te overtuigen dat ik alles kon bereiken wat ik wilde. Ook tuchtigde zij mij. Het was zoals mijn zoons over hun moeder zeggen: 'Tucht was onze dagelijkse lepel levertraan.' Mam was een fantastische moeder en een voortreffelijk voorbeeld. Er gaat bijna geen dag voorbij dat ik niet aan haar denk en dat ik haar niet mis.

Een paar jaar voor haar dood, kreeg ze te horen dat ze kanker had, een ziekte waar ze moedig het gevecht mee aanging. Vreemd genoeg leerden we thuis dat kanker een ziekte van liefde is. Hij biedt ons de kans om plooien glad te strijken, afscheid te nemen en liefde te uiten. Een paar weken vóór mijn moeders dood, hadden we een gesprek in de huiskamer van mijn ouderlijk huis. Mijn moeder had een verfijnde smaak en hield van mooie spullen. Ze hield ook van reizen, maar we hadden het thuis niet breed, vandaar dat die dromen nooit waren verwezenlijkt. Met dat in het achterhoofd vroeg ik haar of ze iets betreurde. Ik verwachtte van haar te horen te krijgen dat ze altijd een groter, mooier huis had gewild. Of misschien wel spijt en teleurstelling dat ze nooit gereisd had. Ze dacht een ogenblik na over mijn vraag en antwoordde toen: 'Ik wou dat ik meer voor anderen had gedaan.'

Dat antwoord bevreemdde mij. Mijn moeder had zich altijd ingezet voor haar kerkroepingen. Zij was werkzaam geweest als ZHV-presidente, zondagsschoolleerkracht, huisbezoekster en had in het jeugdwerk gezeten. Het leek wel of haar kinderen niets anders deden dan ovenschotels, potten jam en geweckt fruit bij de buren of leden van de wijk bezorgen. Toen ik haar daar aan herinnerde, was ze niet onder de indruk. 'Ik had meer kunnen doen', bleef ze volhouden. Mijn moeder had een voorbeeldig, druk leven geleid. Familie en vrienden hielden van haar. Ze had veel bereikt in haar leven, dat vaak moeilijk was en door ziekte veel te kort had geduurd. Desondanks was haar grootste klacht dat ze niet genoeg voor anderen had gedaan. Ik twijfel er echter geen moment aan dat de offers van mijn moeder door de Heer zijn aanvaard en dat ze door Hem verwelkomd is. Maar waarom hield juist dat haar vlak voor haar dood bezig? Wat is dienstvaardigheid en waarom is het zo belangrijk in het evangelie van Jezus Christus?

Ten eerste is ons geboden anderen te dienen. Het eerste gebod is God lief te hebben. 'Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.'[2]

We tonen onze liefde als we elkaar helpen en dienen.

President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'Iemand die een slechte buur is, die anderen niet de helpende hand toesteekt en hulp aanbiedt, kan geen ware heilige der laatste dagen zijn. Anderen dienen is het evangelie eigen. Broeders en zusters, we kunnen niet alleen voor onszelf leven.'[3]

De Heer onderwees zijn discipelen in dit belangrijke beginsel in Matteüs:

'Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien en hebben wij U gevoed, of dorstig en hebben wij U te drinken gegeven?

'Wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien en hebben U gehuisvest, of naakt, en hebben U gekleed?

'Wanneer hebben wij U ziek of in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen?

'En de Koning zal hun antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan een van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.'[4]

Het is de bedoeling we onzelfzuchtig dienen, zonder bijgedachte aan gewin of beloning. En we dienen als dat nodig is, niet als het gelegen komt. Aangezien mensen geneigd zijn zich met hun eigen noden en behoeften bezig te houden, zullen ze lang niet altijd zien wanneer hun hulp

gewenst is. We moeten dergelijke neigingen tegengaan en om ons heen kijken of we kunnen helpen. Als we op bezoek gaan bij de zieken, de rouwenden, of de treurenden is het niet genoeg om te zeggen: 'Bel me als ik iets voor je kan doen.' Kijk in plaats daarvan rond om te zien hoe u anderen tot zegen kunt zijn met ogenschijnlijk geringe diensten. Het is beter om iets kleins te doen dan helemaal niets te doen.

Ten tweede zijn wij het als lid van de kerk verplicht om een kerkroeping te accepteren en het koninkrijk Gods op aarde op te bouwen. Door onze kerkroepingen te vervullen, zijn we anderen tot zegen. Het zendingswerk verandert mensen, omdat ze het evangelie van Jezus Christus leren kennen en een getuigenis van de waarheid ontvangen. Door het heilige werk in de tempel zijn wij hen die naar het volgende leven zijn gegaan tot zegen, omdat ze alle verordeningen van het evangelie ontvangen. In de evangeliebediening krijgen wij de kans om anderen in het evangelie te onderwijzen, de jongeren te sterken, en de kleine kinderen tot zegen te zijn, zodat zij de eenvoudige waarheden van het evangelie begrijpen. In de kerkbediening verliezen we onszelf om anderen te helpen.

President Spencer W. Kimball, een groot voorbeeld van dienstvaardigheid, heeft gezegd: 'God ziet ons en waakt over ons. Maar Hij komt meestal door een andere sterveling tegemoet aan onze behoeften. Daarom is het van essentieel belang dat wij elkaar in het koninkrijk dienen.'[5] Dienen in de kerk ontheft ons echter niet van het dienen van ons gezin en onze naasten. President Kimball liet deze waarschuwing horen: 'Niemand onder ons moet het zo druk hebben met zijn formele kerktaken dat er geen tijd meer overblijft om zonder ophef christelijke daden te verrichten.'[6]

Ten slotte is het onze plicht om in de samenleving dienstbaar te zijn. We behoren mee te werken aan de verbetering van onze woonwijken, onze scholen, onze steden en onze woonplaatsen. Ik complimenteer eenieder in ons midden die, ongeacht hun politieke kleur, bergen werk verrichten in onze lokale, provinciale en landelijke overheid tot verbetering van het openbare leven. Eveneens complimenteer ik iedereen die zijn tijd en middelen geeft aan waardige liefdadigheidsprojecten die anderen tot zegen zijn en van de wereld een betere plek maken. Mijn opa leerde mij als kind al: 'Ons openbare dienstbetoon is de huur die we betalen voor onze plek op aarde.'

Alleen als iemand zich belangeloos inzet, deelt en geeft, dient hij. Mijn vrouw en ik leerden een waardevolle les tijdens ons verblijf in Afrika. We waren toegewezen aan een districtsconferentie in Jinja, in Oeganda. Vroeg op zaterdagmorgen, voordat onze bijeenkomsten begonnen, waren we in de gelegenheid om een nieuw kerkgebouw in het gebied te bezichtigen. Toen we bij het gebouw aankwamen, werden we begroet door een jongetje van een jaar of drie, vier. Hij was uit nieuwsgierigheid naar het kerkterrein gekomen.

Zijn brede glimlach was zo ontwapenend dat mijn vrouw een butterscotchsnoepje uit haar tas opdiepte en dat aan hem gaf. Hij was er blij mee.

We gingen de kerk binnen voor een bezichtiging van een paar minuten. Toen we weer naar buiten kwamen, stond daar een dozijn glimlachende kinderen, die allemaal voor de nieuwe snoepjesvrouw waren gekomen.

Phyllis vond het verschrikkelijk dat ze geen snoepjes meer had. Ze gebaarde teleurgesteld dat ze niet meer snoepjes had. Het jongetje met het snoepje gaf daarop het snoepje terug aan mijn vrouw en gebaarde haar de wikkel van het snoepje af te halen. Met een bezwaard hart voldeed Phyllis aan zijn verzoek in de volle verwachting dat hij het butterscotchsnoepje achter de kiezen zou stoppen waar al zijn watertandende vriendjes bijstonden.

Maar tot onze grote verbazing ging hij al zijn vriendjes langs, die allemaal hun tong uitstaken en een overheerlijke lik van zijn butterscotchsnoepje mochten nemen. De jongen bleef de kring rondgaan, zonder te vergeten af en toe zelf een lik te nemen, totdat het snoepje verdwenen was.

Iemand kan vraagtekens plaatsen bij het gebrek aan hygiëne, maar niemand zal het voorbeeld kunnen betwisten, dat dit jongetje stelde. Niemand kan dienen zonder onbaatzuchtig te zijn, te delen en te geven. Dit kind had die les goed geleerd.

Ik hoop en bid dat we allemaal meer zullen dienen. Als we niet dienen, gaan bepaalde voorrechten en zegeningen van het herstelde evangelie aan ons voorbij. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. *Pathways to Happiness,* samengesteld door Llewelyn R. McKay (1957), p. 183.
2. Matteüs 22:39.
3. 'Latter-day Prophets Speak: Service', *Ensign,* september 2007, p. 49.
4. Matteüs 25:37–40.
5. *Leringen van kerkpresidenten: Spencer W. Kimball* (2006), p. 82.
6. *Leringen: Spencer W. Kimball,* p. 82.

Goed, beter, best

OUDERLING DALLIN H. OAKS
van het Quorum der Twaalf Apostelen

We moeten sommige goede dingen laten lopen om andere te kiezen die beter of het beste zijn, omdat ze geloof in de Heer Jezus Christus bevorderen en ons gezin sterken.

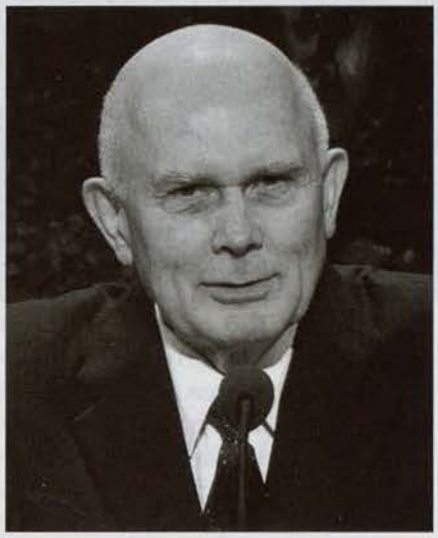

Van de meesten onder ons wordt meer verwacht dan wij ooit kunnen doen. Als kostwinner, als ouder, als kerkfunctionaris en als lid moeten we vaak kiezen wat we doen met onze tijd en andere middelen.

I.

We moeten inzien dat alleen het feit dat iets *goed* is, niet voldoende reden is om het te doen. Het aantal goede dingen dat wij zouden kunnen doen, is veel groter dan de tijd die we hebben om ze te doen. Sommige dingen zijn beter dan goed, en dát zijn de dingen die we voorrang moeten geven.

Jezus onderwees bij Marta thuis in dat beginsel. Terwijl zij 'in beslag [werd] genomen door het vele bedienen' (Lucas 10:40), zat haar zus Maria 'aan de voeten des Heren', waar zij 'naar zijn woord luisterde' (vs. 39). Toen Marta klaagde dat haar zus het bedienen aan haar overliet, prees Jezus Marta om de vele dingen die zij deed (zie vs. 41), maar leerde Hij haar: 'maar weinige zijn nodig of slechts één: want Maria heeft het goede deel uitgekozen dat van haar niet zal worden weggenomen' (vs. 42). Het was prijzenswaardig dat Marta zich 'bezorgd en druk [maakte] over vele dingen' (vs. 41), maar het evangelie leren van de Meesterleerkracht was harder nodig. In de Schriften staan nog meer leringen waaruit blijkt dat sommige dingen gezegender zijn dan andere. (Zie Handelingen 20:35; Alma 32:14–15.)

Door een ervaring uit mijn jeugd ging ik inzien dat sommige keuzes goed zijn, maar andere beter. Ik woonde twee jaar lang op een boerderij. We gingen maar zelden naar de stad. We deden onze kerstinkopen met de catalogus van Sears en Roebuck. Ik was er urenlang in verdiept. Voor plattelandsgezinnen in die tijd was die catalogus wat nu het winkelcentrum of het internet is.

Er was iets aan de in de catalogus getoonde goederen dat mij bij is gebleven. Er waren drie kwaliteitsniveaus: goed, beter en het beste. Sommige mannenschoenen waren bijvoorbeeld vermeld als *goed* ($ 1,84), sommige als *beter* ($ 2,98) en sommige als *het beste* ($ 3,45).[1]

Dus als we alternatieven overwegen, moeten we bedenken dat het

niet altijd genoeg is dat iets *goed* is. Andere keuzes zijn *beter* en weer andere zijn *het beste*. Al is een bepaalde keuze duurder, zij zou door haar grotere waarde wel eens de beste keuze van allemaal kunnen zijn.

Bedenk eens hoe we onze tijd gebruiken als gevolg van onze keuzes om televisie te kijken, computerspelletjes te spelen, op het internet te surfen, of boeken en tijdschriften te lezen. Natuurlijk is het *goed* om opbouwend amusement te hebben of interessante informatie op te zoeken. Maar niet alles in die categorie is de tijd waard die we besteden om die dingen te krijgen. Sommige dingen zijn beter en andere zijn het beste. De Heer had het over kennis verkrijgen toen Hij zei: 'Put woorden van wijsheid uit de *beste* boeken' (LV 88:118; cursivering toegevoegd).

II.

Sommige van onze belangrijkste keuzen betreffen gezinsactiviteiten. Veel kostwinners maken zich zorgen of hun werk wel voldoende tijd voor hun gezin overlaat. Er is geen makkelijke formule voor het kiezen tussen die wedijverende prioriteiten. Maar ik heb nog nooit meegemaakt dat iemand terugkeek op zijn carrière en zei: 'Ik heb gewoon niet genoeg tijd besteed aan mijn werk.'

Als we kiezen hoeveel tijd we doorbrengen als gezin, moeten we oppassen dat we onze beschikbare tijd niet opmaken aan dingen die slechts goed zijn en weinig tijd overhouden voor wat beter of het beste is. Een vriend van mij ging met zijn jonge kinderen op een serie zomervakanties, waaronder reisjes naar gedenkwaardige historische plaatsen. Aan het eind van de zomer vroeg hij zijn tienerzoon wat hij die zomer het fijnst had gevonden. De vader leerde van zijn antwoord, en dat gold ook voor ieder aan wie hij het vertelde. 'Wat ik deze zomer het fijnst vond,' had de jongen geantwoord, 'was de avond dat we samen op het gras naar de sterren keken en praatten.' Bijzondere gezinsactiviteiten kunnen weliswaar goed zijn voor kinderen, maar ze zijn niet altijd beter dan tijd alleen met een liefdevolle ouder.

U dient ook zorgvuldig de tijd te reguleren die kinderen en ouders besteden aan goede activiteiten als privélessen, teamsporten en andere school- en clubactiviteiten. Anders raken de kinderen overbezet en worden ouders moe en gefrustreerd. Ouders moeten ingrijpen om tijd te reserveren voor gezinsgebed, gezamenlijke schriftstudie, gezinsavond, en de kostbare tijd samen die een gezin hechter maakt en de kinderen eeuwige waarden bijbrengt. Ouders moeten hun kinderen evangelieprioriteiten bijbrengen door wat zij samen met hen doen.

Gezinsdeskundigen hebben gewaarschuwd tegen wat zij 'overbezette kinderagenda's' noemen. In de huidige generatie hebben kinderen het veel drukker en brengen gezinsleden minder tijd samen door. Een van de vele indicatoren van deze verontrustende trend is dat tijd besteed aan gestructureerd sporten is verdubbeld terwijl de vrije tijd van kinderen met twaalf uur per week is afgenomen, en ongestructureerde buitenactiviteiten met de helft zijn verminderd.[2]

Het aantal mensen dat zegt 'avondeten eet het hele gezin meestal samen' is met een derde afgenomen. Dat is vooral zorgelijk omdat de tijd die een familie samen thuis aan de maaltijd doorbrengt de sterkste factor is om de prestaties van kinderen op school en in hun psychologische ontwikkeling te voorspellen.[3] Samen eten blijkt bovendien een goede verdediging tegen roken, drinken en drugsgebruik door kinderen.[4] Er schuilt geïnspireerde wijsheid in dit advies aan ouders: Wat uw kinderen eigenlijk voor het eten willen, bent u.

President Gordon B. Hinckley

heeft ons dringend verzocht om ons 'in [te] spannen voor onze taak als ouders alsof alles ervan afhangt, want alles hángt er in feite vanaf.' Hij heeft daar verder over gezegd:

'Ik vraag speciaal aan u, mannen, om de balans op te maken omtrent uzelf als echtgenoot, vader en hoofd van het gezin. Bid om leiding, hulp, richting, en volg dan de influisteringen van de Geest voor leiding bij de belangrijkste taak die u heeft, want de gevolgen van uw leiding in uw gezin zijn eeuwig.'[5]

Het Eerste Presidium heeft ouders opgeroepen om 'hun uiterste best te doen' om hun kinderen te onderwijzen en groot te brengen in de evangeliebeginselen. (...) Wij weten allemaal dat het gezin de basis van een rechtschapen leven is en dat niets zijn plaats in (...) die goddelijke taak kan innemen.' Het Eerste Presidium heeft verklaard: 'Zelfs als andere werkzaamheden en bezigheden waardevol en nuttig zijn, moet men niet toestaan dat die de plaats gaan innemen van de taken die God heeft toegewezen aan ouders en gezin.'[6]

III.

Kerkleiders moeten zich ervan bewust zijn dat kerkbijeenkomsten en -activiteiten te gecompliceerd en een te grote last kunnen worden als een wijk of ring probeert de leden alles te laten doen wat goed en maar enigszins mogelijk is uit het grote aanbod aan kerkelijke programma's. Ook daarin moet men prioriteiten stellen.

Leden van het Quorum der Twaalf hebben aangegeven hoe belangrijk het is om met inspiratie een verstandige keuze te doen uit de programma's en activiteiten van de kerk. Ouderling L. Tom Perry predikte dit beginsel in onze eerste wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevenden in 2003. In 2004 gaf ouderling Richard G. Scott het volgende advies aan dezelfde leidinggevenden: 'Pas uw [...] activiteiten aan de plaatselijke omstandigheden [en mogelijkheden] aan. (...) Zorg ervoor dat u in essentiële behoeften voorziet, maar probeer niet zoveel goede dingen te doen dat de belangrijkste niet worden uitgevoerd. (...) Bedenk dat u niet meer werk moet scheppen, maar het moet vereenvoudigen.'[7]

Ouderling Russell M. Ballard waarschuwde vorig jaar voor de aantasting van gezinsrelaties als we te veel tijd besteden aan ondoeltreffende bezigheden die te weinig geestelijke voeding opleveren. Hij waarschuwde voor het compliceren van onze kerkfuncties door ze 'van onnodige extraatjes te voorzien die te veel tijd, geld en energie kosten. (...) De opdracht om onze roeping groot te maken, is geen gebod om die te verfraaien en te compliceren. Innoveren betekent niet per definitie uitbreiden, maar vaak juist vereenvoudigen. (...) De rapporten die worden ingevuld en de vergaderingen die worden bijgewoond zijn niet het belangrijkste', zei hij. 'Het gaat erom of wij naar het voorbeeld van de Heiland het individu opbouwen, aanmoedigen en uiteindelijk veranderen.'[8]

Ringpresidiums en bisschappen moeten hun gezag gebruiken om de overmatige en ondoelmatige drukte te elimineren die de leden van hun ring of wijk soms wordt opgelegd. Kerkprogramma's moeten op het

beste (doelmatigste) gericht zijn om hun doel te bereiken zonder onnodig beslag te leggen op de tijd die de gezinnen nodig hebben voor hun 'goddelijke taken'.

Maar ik wil de gezinnen ook waarschuwen. Stel dat de kerkleiders de tijd die nodig is voor de kerkbijeenkomsten en -activiteiten verminderden om de tijd die gezinsleden samen kunnen doorbrengen te vergroten. Dat bereikt alleen zijn beoogde doel als de individuele gezinsleden — en vooral de ouders — ijverig hun best doen om het samenzijn als gezin en de individuele tijd met de ouders te vergroten. Teamsporten en technisch speelgoed zoals computerspelletjes en het internet snoepen onze jeugd en jongeren al veel tijd af. Op internet surfen is niet beter dan de Heer dienen of het gezin versterken. Sommige jongemannen en jongevrouwen slaan jongerenactiviteiten van de kerk of gezinsactiviteiten over om in de voetbalcompetitie te spelen of ander amusement na te jagen. Sommige jonge mensen amuseren zichzelf dood — geestelijk dood.

Sommige tijdsbestedingen voor het individu en het gezin zijn beter en andere zijn het beste. We moeten sommige goede dingen laten lopen om andere te kiezen die beter of het beste zijn, omdat ze geloof in de Heer Jezus Christus bevorderen en ons gezin sterken.

IV.

Hier zijn nog enkele andere voorbeelden van goed, beter, best:

Het is *goed* om tot de ware kerk van onze Vader in de hemel te behoren, om al zijn geboden te onderhouden en om al onze taken uit te voeren. Maar om dit 'het beste' te maken, moeten we het met liefde en zonder arrogantie doen. We moeten, zoals we dat in een mooie lofzang zingen, ons 'goed met broederschap kronen'[9] en allen met wie wij in aanraking komen liefde en zorg betonen.

Onze honderdduizenden huisonderwijzers en huisbezoeksters stel ik voor dat het *goed* is om de ons toegewezen gezinnen te bezoeken; dat het *beter* is om ze een kort bezoek te brengen waarbij we ze een leerstelling of beginsel leren; en dat het 't *beste* is om echt iets tot stand te brengen in het leven van de mensen die we bezoeken. Diezelfde uitdaging geldt voor de vele vergaderingen die we houden: het is *goed* om een vergadering te houden, het is *beter* om een beginsel over te brengen, maar het is het *beste* om echt levens te veranderen als gevolg van de vergadering.

Nu we bijna toe zijn aan een nieuw studiejaar in onze Melchizedekse-priesterschapsquorums en de ZHV, wil ik opnieuw waarschuwen hoe we de serie boeken *Leringen van kerkpresidenten* dienen te gebruiken. Er zijn vele jaren geïnspireerd werk gestoken in het studieboek voor 2008 met leringen van Joseph Smith, de profeet die deze bedeling heeft ingeluid. Dit boek is een juweel onder de kerkboeken. Ik heb soms leerkrachten gezien die een hoofdstuk van

Leringen nauwelijks noemden en vervolgens lesmateriaal brachten dat ze zelf hadden uitgekozen. Dat was misschien een goede les, maar toch is dat geen aanvaardbare aanpak. Een evangelieleerkracht wordt geroepen om te onderwijzen in het onderwerp dat in het verschafte, geïnspireerde materiaal staat. Het *beste* wat een leerkracht kan doen met *Leringen: Joseph Smith* is de woorden van de profeet uit te kiezen en aan te halen die het beste aansluiten op de behoeften van de mensen in de klas, en vervolgens een klassikale bespreking te houden om vast te stellen hoe de leden die beginselen kunnen toepassen op hun eigen omstandigheden.

Ik getuig van onze hemelse Vader, dat wij zijn kinderen zijn, en dat zijn plan er is om te zorgen dat wij in aanmerking kunnen komen voor het 'eeuwige leven [...], de grootste van alle gaven Gods' (LV 14:7; zie ook LV 76:51–59). Ik getuig van Jezus Christus, wiens verzoening dit mogelijk maakt. En ik getuig dat wij geleid worden door profeten, door onze president, Gordon B. Hinckley, en zijn raadgevers. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Sears, Roebuck and Co. Catalogus, herfst en winter 1944–1945, p. 316E.
2. Jared R. Anderson en William J. Doherty, 'Democratic Community Initiatives: The Case of Overscheduled Children', *Family Relations*, deel 54 (december 2005) p. 655.
3. Anderson en Doherty, *Family Relations*, 54:655.
4. Zie Nancy Gibbs, 'The Magic of the Family Meal', *Time*, 12 juni 2006, pp. 51–52; zie ook Sarah Jane Weaver, 'Family Dinner', *Church News*, 8 september 2007, p. 5.
5. 'Iedereen een beter mens', *Liahona*, november 2002, p. 100.
6. Brief van het Eerste Presidium, 11 februari 1999; geciteerd in *De Ster*, december 1999, p. 1.
7. 'Leerstellig fundament van de hulporganisaties', *Wereldwijde instructiebijeenkomst voor leiders*, 10 januari 2004, pp. 5, 7–8; zie ook *Ensign*, augustus 2005, pp. 62, 67.
8. 'O weest wijs', *Liahona*, november 2006, pp. 18–20.
9. 'America the Beautiful', *Hymns*, nr. 338.

Slotwoord

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

We zijn geïnspireerd en aangespoord tot een grotere waardering van dit prachtige evangelie.

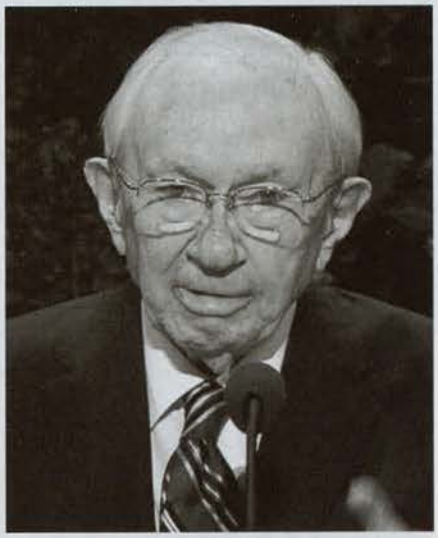

Geliefde broeders en zusters, we zijn aan het einde gekomen van een uitermate fijne conferentie. We zijn opgebouwd en versterkt. We zijn geïnspireerd en aangespoord tot een grotere waardering van dit prachtige evangelie.

Zowel de muziek, de toespraken en de gebeden waren grandioos.

We gaan nu terug naar huis. Laten we voorzichtig rijden. Laat de ervaring die we hebben gehad niet verstoord worden door een ongeval.

Een volledig verslag van deze conferentie wordt gepubliceerd in een volgend nummer van de *Ensign* en de *Liahona*. Wij moedigen u aan de toespraken nog eens te lezen op uw gezinsavonden en er samen over te spreken. De woorden zijn het resultaat van veel gebed en overpeinzing, en verdienen uw zorgvuldige aandacht.

Over zes maanden zal er weer een algemene conferentie plaatsvinden. Wij kijken ernaar uit om u in april weer te zien. Ik ben 97, maar ik hoop het te halen. Mogen de zegeningen des hemels tot die tijd bij u zijn, is ons nederig gebed in de naam van onze Verlosser, de Heer Jezus Christus. Amen. ■

ALGEMENE ZHV-BIJEENKOMST
29 september 2007

Vrouwen van de kerk op hun best: sterk en onverzettelijk

JULIE B. BECK
Algemeen ZHV-presidente

We moeten sterk en onverzettelijk in geloof zijn, sterk en onverzettelijk in het gezin, en sterk en onverzettelijk in hulpverlening.

Geliefde zusters, ik begin deze toespraak met een gebed in mijn hart. Ik heb een getuigenis van het ware, herstelde evangelie van Jezus Christus. De Heiland is onze Leider, ons Voorbeeld, onze Rots, onze Kracht en onze Voorspraak. Alles wat ik kan doen om Hem en zijn geordende profeet te helpen, is mij tot zegen. Ik heb altijd veel liefde en respect voor de zusters van deze vereniging gehad en volgens mij zijn de vrouwen van deze kerk de beste, capabelste vrouwen in de wereld. Weet dat ik u — de geweldige vrouwen van deze kerk — liefheb.

President Hinckley heeft tijdens een wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevenden gezegd: 'Ik ben ervan overtuigd dat er geen enkele organisatie is die met de zustershulpvereniging van deze kerk vergeleken kan worden. Meer dan vijf miljoen vrouwen uit de hele wereld zijn er lid van. Als zij eensgezind zijn en met één stem spreken, is hun kracht onmetelijk. (…) Het is enorm belangrijk dat de vrouwen van de kerk sterk en onverzettelijk pal staan voor alles wat juist en gepast is in het plan van de Heer.'[1]

Ik heb deze geïnspireerde opdracht overwogen en bestudeerd, en ik heb me afgevraagd hoe de vrouwen van deze kerk de opdracht en belofte van president Hinckley kunnen vervullen. Hoe kunnen zij met één stem spreken en sterk en onverzettelijk pal staan voor alles wat juist en gepast is? In het plan van de Heer hebben vrouwen specifieke taken omdat ze dochters van God zijn, uitverkoren om 'in een bijzonder moeilijk tijdperk van de wereldgeschiedenis'[2] naar de aarde te komen.

Om als vrouw ons deel in het plan van God te doen, moeten we sterk en onverzettelijk in *geloof* zijn, sterk en onverzettelijk in *het gezin*, en sterk en onverzettelijk in *hulpverlening*. Wij moeten uitmunten op deze drie belangrijke gebieden, die ons als discipelen van de Heer onderscheiden. In de zustershulpvereniging oefenen we ons in het discipelschap van Christus. We leren wat Hij ons wil leren, we doen wat Hij ons wil laten doen en we worden wat we van Hem moeten worden. Als we met dat doel bij elkaar komen, is het werk van de zustershulpvereniging altijd relevant, ongeacht de omstandigheden: of u nu 18 of 88 bent, ongehuwd of gehuwd, al of niet kinderen hebt, in Bountiful (Utah) of in Bangalore (India) woont.

Sterk en onverzettelijk in geloof

Ten eerste moeten de vrouwen van de kerk sterk en onverzettelijk in hun geloof zijn. Zij kunnen en moeten uitmunten in het naleven en geven van hun getuigenis van de Heer Jezus Christus en zijn herstelde evangelie. Dat doen we als we:

1. Verbonden met Hem sluiten en die naleven.
2. De gedragsnormen naleven en naar de tempel gaan.
3. Zijn leer in de Schriften en de woorden van de profeten bestuderen.
4. De ingevingen van de Heilige Geest waard zijn, herkennen en opvolgen.
5. Zijn evangelie verkondigen en verdedigen.
6. Persoonlijk en als gezin oprecht bidden.
7. Gezinsavond houden.

8. De beginselen van zelfredzaamheid en een verstandig leven nakomen.

Dat zijn *essentiële* dingen die we moeten doen voordat we aan *minder essentiële* dingen beginnen. Het zijn eenvoudige, onontbeerlijke gewoonten die bijna voor de hand liggend klinken als we erover praten. Maar het zijn tekens van discipelschap die altijd fundamenteel voor de zustershulpvereniging zijn geweest. Niemand anders kan dat voor ons doen — het zijn *persoonlijke* gewoonten en gebruiken die ons onderscheiden als mensen die sterk en onverzettelijk pal staan voor het goede.

Wat zouden de wereld en de kerk anders kunnen zijn als alle zusters van de kerk uitblonken in het sluiten, hernieuwen en naleven van verbonden; als alle zusters een tempelaanbeveling hadden en vaker naar de tempel gingen; als alle zusters de Schriften en de leringen van Christus bestudeerden en die zo goed kenden dat ze die leerstellingen altijd en overal konden verkondigen en verdedigen. Stel u de gezamenlijke kracht voor als alle zusters iedere ochtend en avond oprecht zouden bidden of als ze, nog beter, onophoudelijk zouden bidden, zoals de Heer heeft geboden. Als elk gezin dagelijks gezinsgebed en wekelijks gezinsavond zou houden, zouden we veel sterker zijn. Als iedere zuster zelfredzaam genoeg zou zijn om overvloedig van haar kennis, talenten en middelen te geven, en als het discipelschap van iedere zuster duidelijk zou blijken uit haar woorden en haar kleding, dan zouden we onverzettelijk in het goede zijn.

Sterk en onverzettelijk in het gezin

Ten tweede moeten de vrouwen van de kerk in het gezin sterk en onverzettelijk zijn. Ze kunnen en moeten een beter gezin hebben. Als discipelen van Christus kunnen en moeten we als de allerbeste ons gezin steunen, koesteren en beschermen. Dat doen we als we:

1. De goddelijke rol van de vrouw begrijpen en verdedigen.
2. De zegeningen van het priesterschap aanvaarden.
3. Een eeuwig gezin stichten.
4. Een sterk huwelijk in stand houden.
5. Kinderen krijgen en opvoeden.
6. De leden van ons gezin liefde geven en verzorgen.
7. De verantwoordelijkheid aanvaarden om een rechtschapen geslacht voort te brengen.
8. De leer van het gezin kennen, naleven en verdedigen.
9. Gegevens van overleden familieleden opzoeken en tempelwerk voor hen verrichten.

Iedere vrouw in deze kerk heeft als discipel van Jezus Christus de taak om het gezin te steunen, te koesteren en te beschermen. De vrouw heeft al vóór de grondlegging van de wereld specifieke taken gekregen. Het is essentieel voor de kracht van het gezin in de wereld dat u als verbondsvrouw uw stem laat horen en de leer van het gezin[3] verdedigt.

In een wereld waar de vrouw wordt bestookt met valse informatie over haar identiteit, is het belangrijk om de goddelijke rol van de vrouw te kennen en te verdedigen. Populaire beroemdheden op radio en televisie doen zich voor als deskundigen en woordvoersters voor vrouwen. Hoewel in deze berichten onderdelen van de waarheid kunnen voorkomen, bevatten de meeste een boodschap van persoonlijke voldoening en zelfaanbidding, waardoor de vrouw vaak van haar ware identiteit en waarde wordt afgeleid. Deze stemmen bieden onecht geluk, waardoor veel vrouwen zich ellendig, eenzaam en verward voelen.

De enige plek waar vrouwen van de kerk de gehele en volledige waarheid over hun essentiële rol in het heilsplan leren kennen, is in deze kerk en in haar leer. We weten dat wij tijdens de strijd in het voorsterfelijk bestaan voor onze Heiland Jezus Christus hebben gekozen, met de mogelijkheid om bij een eeuwig gezin te horen. We weten dat wij dochters van God zijn en we weten wat we moeten doen. Vrouwen vinden waar geluk als zij hun unieke rol in het heilsplan begrijpen en daar vreugde in vinden. Wat vrouwen het allerbeste kunnen en moeten doen, wordt hier zonder excuses verdedigd en verkondigd. Wij geloven in de vorming van eeuwige gezinnen. Dat houdt in dat we in het huwelijk geloven. We weten dat het gebod om ons te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen van kracht blijft. Dat houdt in dat we in het krijgen van kinderen geloven. We geloven dat we met de hulp van de Heer kinderen kunnen opvoeden en onderrichten. Dat zijn essentiële taken in het heilsplan. En als vrouwen deze taken met heel hun hart op zich nemen, zullen ze gelukkig zijn! *Iedere* zuster in deze kerk heeft het voorrecht om de waarheid wat betreft het gezin te kennen en te verdedigen.

Omdat het gezin eeuwig is, kunnen we niet achteloos of zelfvoldaan zijn in die relaties. In het verleden was veel van het grote werk van deze vereniging erop gericht om de vrouwen van de kerk te helpen bij het versterken van hun gezin, met nadruk op hun vaardigheden om te verzorgen — huishoudelijke vaardigheden, opvoedkunde en vaardigheden om hun huwelijk te versterken. Een gezin betekent werken, maar dat is ons grote werk — en we zijn niet bang om te werken. Daar zijn we het beste in. Niemand zorgt beter voor het gezin dan de leden van de zustershulpvereniging. We steunen, verzorgen en beschermen.

Sterk en onverzettelijk in hulpverlening

Ten derde moeten de vrouwen van de kerk sterk en onverzettelijk in hulpverlening zijn. Als *hulp*vereniging

In São Paulo (Brazilië) leren de leden hoe belangrijk het is om je gezin te sterken.

moeten we de beste vrouwen in de wereld op het gebied van hulpverlening zijn. Dat is al vanaf het begin onze bijzondere taak. Ons dienstbetoon en de hulp die wij verlenen, zijn een teken dat we discipelen van de Heer en leden van zijn herstelde kerk zijn. Het is een voorrecht om deel uit te maken van deze wereldwijde vrouwenvereniging, waarvan de naam duidelijk maakt wat we moeten doen: *hulp* verlenen.

Joseph Smith heeft gezegd dat de vrouwen van deze kerk georganiseerd zijn om 'de armen, de behoeftigen, de weduwen en de wezen te steunen, en alle liefdadige doeleinden na te streven'[4] en 'niet alleen om voor de armen te zorgen, maar ook om zielen te redden.'[5] Die hulpverlening werd later door ouderling John A. Widtsoe gedefinieerd als 'verlichting van armoede, verlichting van ziekte, verlichting van twijfel, verlichting van onwetendheid en verlichting van alles wat de vreugde en vooruitgang van de vrouw belemmert.'[6]

Ondanks de belangrijke hulpverlening die in het verleden is verricht, ligt het belangrijkste werk nog in het verschiet voor de vrouwen van de kerk. De aarde moet worden voorbereid om de Heer Jezus Christus te ontvangen, en te midden van oorlogen, opschudding, natuurrampen en steeds meer kwaad moeten wij aan deze voorbereiding bijdragen. Er is nooit een tijd in de wereldgeschiedenis geweest dat een totale hulpactie harder nodig was. Omdat wij discipelen van Jezus Christus zijn en verbonden met Hem hebben gesloten, hebben we onszelf verplicht om aan die hulpverlening deel te nemen.

U bent uniek en dierbaar. Eenieder van u heeft uw eigen lasten en problemen, waarbij u de hulp van de Heer kunt inroepen. We hebben ook de kans om de Heer te helpen door de lasten van anderen te verlichten. Dat is de beste en snelste oplossing voor eenzaamheid en wanhoop, en een zekere manier om het gezelschap van de Geest te verkrijgen. Als we hulp willen bieden, hoeven we alleen maar neer te knielen en te vragen: 'Wie heeft mijn hulp nodig?' Iedere zuster — gehuwd of ongehuwd, jong of oud — is nodig bij deze hulpverlening. En dat moeten we beter doen dan wie dan ook.

Sterke en onverzettelijke leidinggevenden

Nu wil ik iets zeggen tegen de geweldige ZHV-presidiums die zo trouw dienen. U hebt de stimulerende en heilige taak om het werk van de zustershulpvereniging te verrichten. U hebt de plicht om ertoe bij te dragen dat de vrouwen van de kerk uitmunten in *geloof*, *gezin* en *hulpverlening*. U zorgt ervoor dat de vrouwen van de kerk een grote en onweerstaanbare interesse in het evangelie hebben. U helpt de vrouwen bij het vervolmaken van hun vaardigheden op het gebied van huishoudkunde, ouderschap en huwelijk.

Iedere ZHV-leidster die is geroepen en aangesteld, heeft het recht om in haar geïnspireerde taak geleid te worden, zodat zij in de behoeften van de zusters kan voorzien.[7] Als u zich op essentiële zaken concentreert, zal de Heilige Geest u helpen en zult u de moed ontvangen om onbelangrijke zaken te vermijden.

Iedere leidinggevende weet dat het gezin hard door wereldse stormen wordt getroffen, zoals verslaving, schuld, ontrouw en ongehoorzaam-

heid. De Heiland zag onze tijd als 'het begin der weeën'[8], een tijd waarin velen misleid zouden worden. Hij sprak van oorlogen, geruchten van oorlogen, hongersnoden, aardbevingen en pestilentiën. Dat is een beschrijving van de wereld waarin wij nu leven, en het is van groot belang dat de vrouwen van deze kerk verantwoordelijkheid nemen en zorgen dat zij in alles zijn voorbereid.

Als ZHV-leidsters kunt u iedere zuster in ieder gezin in iedere wijk en gemeente helpen om zelfredzaam te worden. Zij dienen geld en voedsel opzij te leggen, en vaardigheden te ontwikkelen waarmee zij zichzelf en hun gezin in moeilijke tijden kunnen onderhouden. De kerk heeft u van prima hulpmiddelen voorzien, zoals brochures over zelfredzaamheid, om u op weg te helpen. Dit maakt deel uit van uw werk.

U hebt het voorrecht om samen met priesterschapsleiders een afweermiddel en toevluchtsoord tegen die stormen te bieden en een hulpverleningsplan op te stellen om in de specifieke behoeften van uw mensen te voorzien. De vriendschap en de sociale omgang die het leven zo veel aangenamer maken, zullen een natuurlijk neveneffect van uw inspanningen zijn. Als u zich op hulpverlening richt, leidt dat altijd tot sociale omgang, maar als u zich op sociale omgang richt, leidt dat niet altijd tot hulpverlening.

Als we om wat voor reden dan ook als ZHV-zusters bij elkaar komen, moeten we onze kostbare tijd en gewijde fondsen gebruiken om de zusters te helpen bij datgene waarin we moeten uitblinken. Tijdens de ZHV op zondag moet de opening kort en aangenaam zijn, zodat de Geest onder ons zal willen vertoeven. We hebben alle mogelijke tijd nodig om samen het evangelie te bestuderen, zodat we onze taken het beste kunnen uitvoeren. Alle conferenties, activiteiten, bijeenkomsten en vergaderingen van de ZHV moeten gericht zijn op datgene waarin de zusters geacht worden uit te blinken. President Hinckley heeft ons verzocht:

'Wij hebben een grotere uitdaging dan we ons realiseren.

'(...) "Doe uw best." Maar ik wil graag duidelijk maken dat we ons uiterste best moeten doen. (...) We zijn tot zo veel meer in staat.

'(...) We moeten op onze knieën gaan en de Heer om hulp, kracht en leiding smeken. Daarna moeten we opstaan en voortgaan.'[9]

Geliefde zusters, onze profeet, die ik met heel mijn hart steun, heeft gezegd dat er een betere weg dan die van de wereld is. Hij heeft de vrouwen van de kerk opgeroepen gezamenlijk voor deugd te staan. Hij heeft gezegd dat als wij eensgezind zijn en met één stem spreken, onze kracht onmetelijk zal zijn. Ik heb tegen hem mijn vertrouwen uitgesproken dat de vrouwen van de kerk sterk en onverzettelijk zijn in hun geloof in Jezus Christus en zijn herstelde evangelie, sterk en onverzettelijk zijn in het steunen, koesteren en beschermen van hun gezin, en sterk en onverzettelijk zijn in hulpverlening. Moge de Heer ons zegenen bij dit essentiële werk van vrouwen. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. 'Sterk en onverzettelijk standhouden', *Wereldwijde instructiebijeenkomst voor leiders*, 10 januari 2004, p. 20.
2. *Wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevenden*, 10 januari 2004, p. 20.
3. Zie 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, oktober 2004, p. 49.
4. *History of the Church*, deel 4, p. 567.
5. *History of the Church*, deel 5, p. 25.
6. *Evidences and Reconciliations*, bezorgd door G. Homer Durham, 3 delen in 1 (1960), p. 308.
7. Zie Richard G. Scott, 'Het leerstellige fundament van de hulporganisaties', *Wereldwijde instructiebijeenkomst voor leiders*, 10 januari 2004, p. 8.
8. Matteüs 24:8; zie ook vss. 3–7; 1 Timoteüs 4:1–2; 2 Timoteüs 3:1–5.
9. *Wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevenden*, 10 januari 2004, p. 21.

'Weid mijn schapen'

SILVIA H. ALLRED
Eerste raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium

Als wij onze zusters maandelijks bezoeken, scheppen we banden van liefde, vriendschap en vertrouwen.

Ik voel me nederig nu ik voor u sta om over de gevoelens van mijn hart te spreken. Ik ben een heel gewone vrouw, onbelangrijk volgens de normen van de wereld. Maar de Heer heeft mij in zijn grote goedheid altijd gezegend met unieke mogelijkheden en een waardevolle gave: een besef van de waarheid van het evangelie en van het werkelijke bestaan van Jezus Christus en zijn zoenoffer. Ik heb de inspirerende invloed van de Heilige Geest gevoeld sinds ik op veertienjarige leeftijd naar de zendelingen luisterde en het Boek van Mormon las. Mijn getuigenis brandt altijd in mijn hart en mijn getuigenis is onwrikbaar. Deze gave van geloof en getuigenis is een grote zegen voor mij.

Vandaag bevind ik me onder de beste en waardevolste vrouwen in de wereld en voel ik het gewicht van de grote verantwoordelijkheid die nu op mijn schouders rust. Ik heb veel gebeden en de Schriften bestudeerd en overwogen op zoek naar inspiratie om erachter te komen wat ik volgens de Heer vandaag het beste kon zeggen.

Als algemeen ZHV-presidium hebben we de geschiedenis en het doel van de zustershulpvereniging bestudeerd en overwogen — deze unieke organisatie die van Godswege door een profeet is opgericht om de vrouwen van de kerk te dienen en tot zegen te zijn. De organisatie vindt haar geïnspireerde oorsprong in het verlangen van het hart van de vrouwen in die tijd. Er kwamen twee duidelijke doelen naar voren: de armen helpen en zielen redden.[1]

Zuster Beck heeft gezegd dat de vrouwen van deze kerk op het gebied van hulpverlening het beste dienen te geven.

Laten we even stilstaan bij het beginsel in Johannes 21:15–17. De Heer vraagt Petrus: 'Hebt gij Mij waarlijk lief?' Petrus antwoordt: 'Gij weet, dat ik U liefheb.' Daarop zegt de Heer: 'Weid mijn lammeren.' De Heer vraagt voor de tweede keer: 'Hebt gij Mij waarlijk lief?' Petrus antwoordt opnieuw: 'Ja Here, Gij weet, dat ik U liefheb.' De Heer zegt tegen Petrus: 'Hoed mijn schapen.' De Heer vraagt voor de derde keer: 'Hebt gij Mij lief?' Petrus antwoordt: 'Here, Gij weet alles, Gij weet, dat ik U liefheb.' Waarop Jezus zegt: 'Weid mijn schapen.'

Als discipelen van Christus verklaren wij ook dat wij Hem liefhebben. Maar hoe moeten we zijn schapen hoeden?

Het huisbezoek is een van de manieren waarop de ZHV-zusters zijn schapen kunnen hoeden. De doelen van het huisbezoek is banden smeden met elke zuster en steun, troost en vriendschap bieden.[2] Om die doelen te bereiken, doen de huisbezoeksters het volgende:

1. Elke maand alle toegewezen zusters bezoeken (zo mogelijk elke maand bij hen thuis).
2. 'Zich op de hoogte stellen van de geestelijke en materiële behoeften van de zuster en haar gezin.'
3. 'Gepaste hulp bieden.'
4. 'Elke maand een geestelijke boodschap brengen.'[3]

De Heer heeft de vrouw met goddelijke eigenschappen gezegend, zoals liefde, mededogen, vriendelijkheid en naastenliefde. Door onze maandelijkse bezoeken als huisbezoekster hebben we de mogelijkheid om iedere zuster tot zegen te zijn. We steken liefdevol en vriendelijk de helpende hand toe en bieden mededogen en naastenliefde. Wat onze omstandigheden ook zijn, we hebben allemaal de mogelijkheid om anderen op te bouwen en te helpen.

Ik heb in veel landen in Midden- en Zuid-Amerika gewoond, in het Caraïbisch gebied en in Spanje. Ik heb gezien dat zusters korte of lange afstanden liepen, met de bus, metro of trein gingen, om hun huisbezoek te doen. Mijn vriendin Ana was een jonge moeder in Costa Rica die iedere maand trouw op huisbezoek ging, vaak in de stromende regen. Dertig jaar later, nu ze grootmoeder is, gaat ze nog steeds trouw op huisbezoek. Ze is veel zusters tot zegen geweest.

Als wij onze zusters maandelijks bezoeken, scheppen we banden van liefde, vriendschap en vertrouwen. Als

Twee zusters in Denemarken weten dat vriendschap en zusterschap hand in hand gaan.

we naar de ingevingen van de Geest luisteren, zijn we ons bewuster van de behoeften van anderen. Als we gehoor geven aan die goddelijke ingevingen, kunnen we mensen in nood tot zegen zijn. Maar dan moeten we bereid zijn om te geven van onze middelen en onze tijd. Maar de ware maatstaf van ons leven is niet hoeveel we krijgen, maar hoeveel we geven. Het huisbezoek stelt ons in de gelegenheid om te geven door in elkaars lichamelijke, geestelijke en emotionele behoeften te voorzien.

Toen ik in de Dominicaanse Republiek woonde, bezocht ik een zuster die na de bevalling van haar derde kind net uit het ziekenhuis was gekomen. Ik was verbaasd hoe goed en rustig ze eruitzag. Haar andere twee kinderen waren nog zo jong! Nadat ik enkele minuten met haar had gesproken, vertelde ze waarom ze zich zo rustig voelde. De ZHV-zusters hadden zich opgegeven om haar de komende dagen elke dag te komen helpen. Ze voelde dat men haar liefhad.

Mijn huisbezoeksters stonden altijd als eerste klaar om me te bezoeken en maaltijden te brengen toen ik in San José (Costa Rica) met elk van mijn pasgeboren baby's thuiskwam.

President Boyd K. Packer heeft gezegd dat iedere zuster door het dienstbetoon van de zustershulpvereniging wordt grootgemaakt en geheiligd. En hij heeft ons de raad gegeven de zustershulpvereniging prioriteit te geven boven alle gezelschapsverenigingen en andere sociëteiten.[4]

Het huisbezoek is ook uitermate geschikt om zusters te behouden en te heractiveren. Een jonge, ongehuwde zuster heeft gezegd:

'Toen ik in de *Ensign* de boodschap van het Eerste Presidium las, werd ik aan mijn huisbezoek herinnerd. Mijn collega was een goede vriendin van me, maar het leek wel of we nooit de tijd konden vinden om samen op huisbezoek te gaan. Die ochtend besloot ik om onze zusters op te bellen en een tijd af te spreken, in de hoop dat mijn collega dan ook tijd zou hebben. Helaas kon mijn collega niet met me mee. Ik vroeg enkele huisgenoten of een van hen met mij mee kon gaan, maar niemand had tijd. Omdat ik wist dat het niet ideaal was om alleen op huisbezoek te gaan, overwoog ik om af te bellen. Maar ik besloot dat ik beter alleen kon gaan dan weer een maand voorbij te laten gaan zonder onze zusters te bezoeken.

'Ik kwam bij het huis van Alejandra aan en liep zenuwachtig naar de voordeur. Ik wist niet of ik haar zou herkennen. Ze had aan de telefoon heel vriendelijk geklonken, dus ik veronderstelde dat het een zuster was die ik in de kerk had gezien. Alejandra begroette me met een warme omhelzing en een grote glimlach. Ik had haar nog nooit eerder ontmoet! Tijdens ons gesprek vertelde Alejandra dat ze het verlangen had om weer naar de kerk te komen. Ze zei dat ze al enkele maanden naar een bezoek had uitgekeken. Ze vertelde dat ze nog nooit eerder huisbezoek had ontvangen. We spraken over enkele evangeliebeginselen en namen de huisbezoekboodschap van die maand door. Ze beloofde om die zondag naar de kerk te komen. En dat deed ze (en ze nam zelfs haar vriend mee)!

'Sindsdien zijn Alejandra en ik goede vriendinnen geworden. Ik ben haar huisbezoekster niet meer, maar we bezoeken elkaar nu vaker dan eens per maand. Alejandra komt geregeld naar de kerk en naar de gezinsavond, en ze gaat naar het instituut.

'Ik heb nu een groter getuigenis van het huisbezoek dan ooit tevoren. Ik ben dankbaar voor de leiding van de Heilige Geest en zijn subtiele influisteringen waardoor ik zo'n aardige, lieve vriendin als Alejandra heb gevonden. We zijn er allebei door versterkt en dat hadden we allebei nodig voor onze eeuwige vooruitgang.'[5]

Als een herder zich om zijn schapen bekommert, kunnen de afgedwaalde schapen gevonden worden. Ze kunnen gehoor geven aan een uitnodiging om in de kudde terug te keren.

In Moroni 6:4 worden we aangemoedigd om de mensen die in de kerk van Christus zijn gedoopt indachtig te zijn en te voeden.

Door de maandelijkse evangelieboodschap worden het geloof en het getuigenis versterkt. Als de gever en de ontvanger tijdens de bespreking van evangeliebeginselen, teksten en leringen van onze profeten over persoonlijke inzichten en ervaringen vertellen, worden ze allebei opgebouwd.

Een bijkomende zegen is de nauwe vriendschap en opbouwende invloed die ontstaat tussen de twee zusters die collega's zijn. Als we samen dienen, leren we van elkaar en hebben we elkaar lief.

Wat hulpverlening betreft, kunnen we zinvolle hulp geven. We hebben het perspectief van het evangelie. We hebben goddelijke ingevingen die ons aanmoedigen om het goede te doen. Laten we ons inzetten voor effectief huisbezoek. We kunnen stoffelijk en geestelijk voedsel verschaffen. We kunnen en moeten wat begrip en leerstellig onderricht brengen. We kunnen geestelijke honger stillen en de schapen hoeden. Het hoeden van de schapen kan inhouden dat we nieuwe leden, minderactieve leden of zelfs volledig actieve leden versterken en voeden.

Ons dienstbetoon dient onbaatzuchtig, onopvallend en gewillig verricht te worden, met een hart vol liefde voor God en zijn kinderen. We moeten oprecht de kudde hoeden en de zusters uitnodigen tot Christus te komen.

Ik bid dat we ons steeds meer zullen toewijden om onze handen liefdevol en begaan uit te strekken door elkaar met behulp van gewillig en vreugdevol huisbezoek te zegenen, te helpen en te versterken. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie *History of the Church,* deel 5, p. 25.
2. 'Zustershulpvereniging', afdeling 3 van het *Handboek kerkbestuur, boek 2: leidinggevenden in priesterschap en hulporganisaties* [1998], p. 202.
3. *Handboek kerkbestuur, boek 2,* p. 203.
4. 'The Circle of Sisters', *Ensign,* november 1980, p. 110.
5. Privécorrespondentie.

'Ik sterk, ook help Ik u'

BARBARA THOMPSON
Tweede raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium

De belangrijkste hulp bij het versterken van gezinnen is de leerstellingen van Christus te kennen en te volgen.

Enkele maanden geleden vroeg zuster Beck mij of ik over het gezin wilde spreken en iets uit mijn eigen ervaring met gezinnen wilde vertellen. Ik ben ongehuwd en ik heb geen kinderen. Volgens mij dacht zuster Beck dat ik gekwalificeerd was om over het gezin te spreken omdat ik nog nooit een fout met mijn eigen kinderen heb begaan. Dat kunnen de meeste vrouwen niet zeggen.

Van beroep ben ik maatschappelijk werkster en ik heb in de loop der jaren met veel gezinnen te maken gehad — voornamelijk gezinnen met problemen of grote moeilijkheden. Ik heb enkele hartverscheurende situaties meegemaakt waarbij kinderen zwaar mishandeld zijn — zowel lichamelijk als geestelijk. Ik heb kinderen gezien die in de steek gelaten en vergeten waren vanwege de drugsverslaving van hun ouders. Ik heb achttienjarige jongeren gezien die in pleeggezinnen hebben gewoond en er nu alleen voor staan, zonder de steun en hulp van een liefdevol gezin.

Gelukkig hebben de meesten van ons niet met mishandeling of verwaarlozing te maken, maar ieder gezin heeft wel zijn eigen problemen: ziekte, overlijden, ongehoorzaamheid, financiële problemen enzovoort.

Deze problemen roepen enkele serieuze vragen op. Wat gebeurt er met het gezin? Wat is het verschil tussen een stabiel gezin en een disfunctioneel gezin? Wat zijn enkele eenvoudige manieren om een gezin te helpen? En wie kan die hulp aan het gezin geven?

Vandaag wil ik me graag op die vragen concentreren en u vertellen wat ik in de loop der jaren heb gezien. Ik hoop dat u er iets aan zult hebben.

Wat gebeurt er met het gezin?

Satan maakt overuren om het gezin aan te tasten. Hij zegt dat het huwelijk niet belangrijk is, dat kinderen geen vader en moeder nodig hebben en dat een hecht gezin niet belangrijk is. Hij zegt dat zedelijke

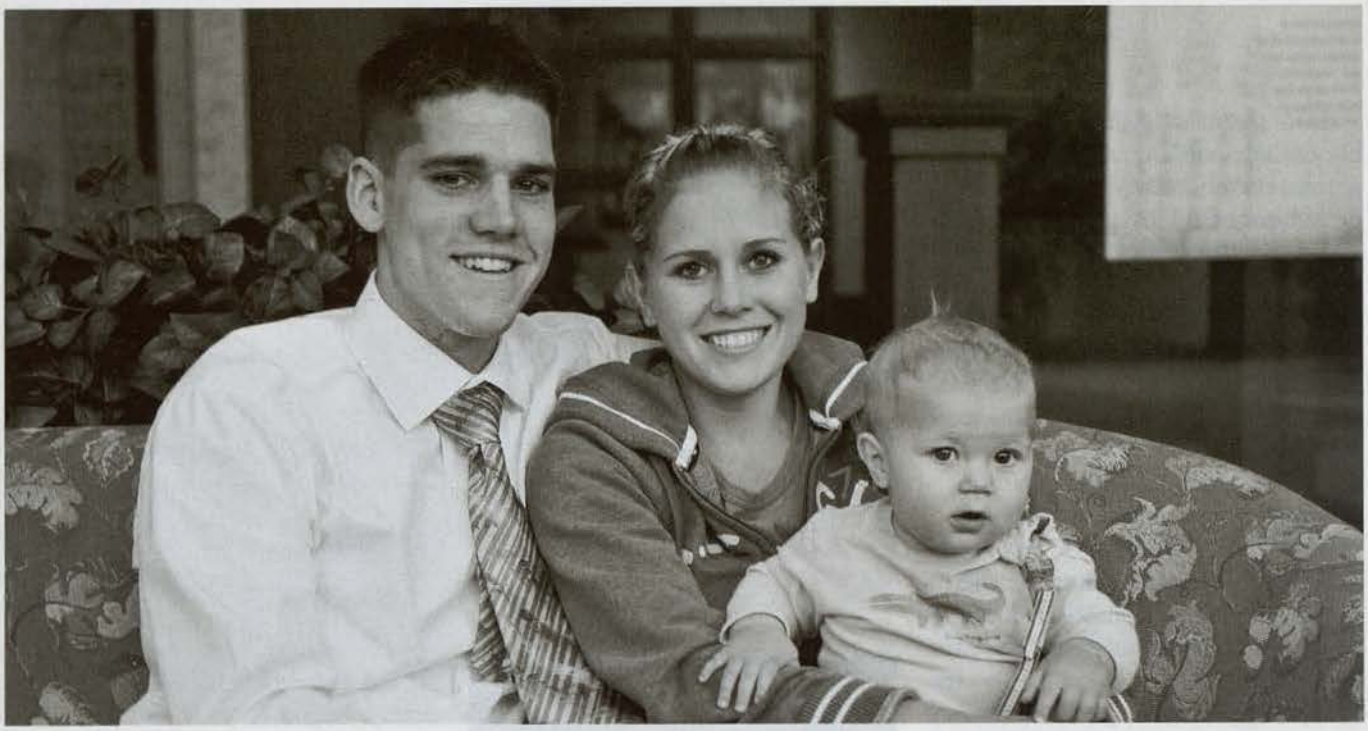

normen ouderwets en dwaas zijn. En als we problemen hebben, zegt Satan dat we ons geloof mogen opgeven en wereldse wegen mogen bewandelen. Hij verleidt ons met roem en rijkdom en vertelt ons waar we het gemakkelijke leven kunnen vinden. Hij valt ons geloof in God aan en probeert zelfs de sterkste en liefdevolste gezinnen te ontmoedigen. Satan verheugt zich als wij toegeven — ook al is het maar een beetje.

Wat is het verschil tussen een stabiel gezin en een disfunctioneel gezin?

De leden van een stabiel gezin weten wie zij zijn, welke richting ze opgaan en wat ze willen bereiken. De leden van een disfunctioneel gezin weten niet wie zij zijn, zij hebben geen plan, geen anker en geen normen en waarden om hun koers te bepalen.

Sommige ouders van disfunctionele gezinnen hebben wel goede normen geleerd, maar zijn door alcohol, drugs of andere verslavingen op het verkeerde pad terechtgekomen, waardoor hun oordeelskracht is weggenomen — hun vermogen om de juiste beslissingen te nemen. In een stabiel gezin onderwijzen liefdevolle ouders door hun voorbeeld en zeggen ze niet alleen wat hun kinderen moeten doen. Ze doen het met hen samen en laten zien hoe het moet.

Wat zijn enkele eenvoudige manieren om een gezin te helpen?

Vergeet niet dat kinderen bijzonder waardevol zijn. Ze zijn geestkinderen van God. Ik heb duidelijk de veerkracht van de menselijke ziel gezien op momenten dat ik me niet kon voorstellen hoe een kind zou overleven.

Geliefde zusters, heb uw kinderen lief en verzorg ze. Zeg dat u van hen houdt. Sla uw armen om hen heen. Door gepaste lichamelijke genegenheid kunnen er wonderen plaatsvinden. Gebruik vriendelijke woorden. Laat ze door uw voorbeeld zien hoe ze moeten werken. Leer ze bidden. President James E. Faust heeft gezegd: 'Samen bidden schept een bepaalde band. Kleine kinderen kunnen leren bidden als ze hun ouders en oudere broers en zussen horen bidden. (...) Persoonlijke en gezinsgebeden zijn onmisbaar voor ons geluk als persoon en als gezin.'[1]

Lees uw kinderen voor. Lees uit de Schriften aan ze voor. Leer ze dat de Schriften hun hele leven een leidraad zullen zijn. Houd gezinsavond met ze. Laat ze weten dat u het heel belangrijk vindt om als gezin bij elkaar te zijn.

Over het algemeen accepteren kinderen hun ouders en hun fouten. Vaak vergeven en vergeten ze veel sneller dan volwassenen en gaan ze verder met hun leven. Voel u niet schuldig. Bied uw excuses aan als u iets verkeerd hebt gedaan. Vraag het kind om vergeving. Bekeer u en ga ook verder met uw leven.

Vergeet niet dat er veel geduld nodig is om een kind op te voeden. Hoe geliefd ze ook zijn, kinderen kunnen onuitstaanbaar, frustrerend en zelfs ongehoorzaam zijn. Er is erg veel geduld en zelfbeheersing voor nodig om geen dingen te zeggen of te doen waar we later spijt van hebben. Soms moeten ouders zich even terugtrekken om ernstige fouten te voorkomen. Het is soms heel nuttig om even de kamer uit te gaan om onszelf weer onder controle te krijgen.

Er is geen beter advies te vinden dan in *Het gezin: een proclamatie aan de wereld.*[2] Lees het. Bestudeer het. Gebruik het als uw gezinsnorm. Gebruik het tijdens verschillende

gezinsavondlessen zodat iedereen precies weet hoe het gezin functioneert.

Wie kan het gezin hulp bieden?

Het is duidelijk dat de ouders de voornaamste verantwoordelijkheid hebben om de kinderen te onderrichten en het gezin te versterken. Maar er zijn ook veel anderen die kunnen helpen. Ik heb geweldige ouders, maar zij hebben het niet alleen gedaan.

Ik bevond me in de Tabernakel toen president Gordon B. Hinckley tijdens de algemene ZHV-bijeenkomst in september 1995 voor het eerst de proclamatie over het gezin voorlas. Dat was een bijzonder moment. Ik voelde hoe belangrijk die boodschap was. Ik dacht toen: dat is een belangrijke leidraad voor ouders. Maar het is ook een grote verantwoordelijkheid voor ouders. Ik dacht even dat ik er niet zoveel aan zou hebben omdat ik niet getrouwd was en geen kinderen had. Maar al snel dacht ik: ik heb er wel degelijk iets aan. Ik ben een dochter, een zus, een tante, een nicht en een kleindochter. Omdat ik bij een familie hoor, heb ik bepaalde plichten — en word ik gezegend. Zelfs als ik het enige levende lid van onze familie zou zijn, maak ik nog altijd deel uit van het gezin van God en heb ik de plicht om andere gezinnen te versterken.'

Ouderling Robert D. Hales heeft gezegd: 'Het gezin sterken is onze heilige taak als ouders, kinderen, familieleden, leiders, leerkrachten en leden van de kerk.'[3]

Als ZHV-zusters kunnen we elkaar helpen om gezinnen te sterken. We krijgen veel kansen om in verschillende hoedanigheden te dienen. We komen voortdurend in contact met kinderen en jongeren die precies nodig hebben wat wij kunnen bieden. Oudere zusters hebben veel advies en ervaring die ze aan jonge moeders kunnen doorgeven. Soms zegt of doet een jongevrouwenleidster of jeugdwerkleerkracht datgene wat nodig is om te bekrachtigen wat

Een jongen en meisje in São Paulo (Brazilië).

een ouder zijn kind probeert bij te brengen. En uiteraard hoeven we geen specifieke roeping te hebben om de helpende hand uit te steken naar een kennis of buur.

De belangrijkste manier om gezinnen te versterken, is de leerstellingen van Christus te kennen, te volgen en op Hem te vertrouwen. Toen ik probleemgezinnen probeerde te helpen, wenste ik vaak dat deze gezinnen de Heiland zouden kennen en hun kinderen in de leer van Jezus Christus zouden onderrichten.

'En zie, Hij zal verzoekingen ondergaan, en lichamelijke pijn, honger, dorst en vermoeidheid, ja, meer dan de mens verdragen kan zonder eraan te sterven.'[4]

Christus heeft alles geleden wat wij ons maar kunnen voorstellen. Hij weet hoe wij ons voelen. Hij begrijpt ons. Hij zal ons helpen.

In de Schriften staan veel voorbeelden van de manier waarop Christus heeft geholpen en zal helpen. Enkele van mijn lievelingsteksten zijn:

'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.'[5]

'Ik weet dat wie ook hun vertrouwen in God stellen, zullen worden geschraagd in hun beproevingen en in hun moeilijkheden en in hun benauwingen, en ten laatsten dage zullen worden verhoogd.'[6]

'Wees nederig; en de Heer, uw God, zal u aan de hand leiden en u antwoord geven op uw gebeden.'[7]

'Zo dikwijls als gij hebt gevraagd, hebt gij onderricht van mijn Geest ontvangen.'[8]

'Wees getrouw en nauwgezet in het onderhouden van de geboden Gods en Ik zal u in de armen van mijn liefde sluiten.'[9]

President Hinckley heeft gezegd: 'Het is [van het grootste belang] dat u uw gezin niet verwaarloost. Geen enkel bezit is waardevoller. (...) Het is uiteindelijk deze familierelatie die we met ons mee naar het volgende leven nemen.'[10]

Houd de grote liefde van onze Heiland in gedachten. Hij heeft in Jesaja 41:10 gezegd: 'Vrees niet, want Ik ben met u; zie niet angstig rond, want Ik ben uw God. Ik sterk, ook help Ik u.' In vers 13 zegt Hij opnieuw: 'Ik help u.' En in vers 14 zegt Hij: 'Ik ben het, die u helpt.'

Geloof de Heiland. Hij zal ons helpen. Hij heeft ons lief. Hij wil dat wij gelukkig zijn.

Ik getuig dat onze Heer en Heiland leeft. Ik getuig dat Hij ons zal helpen. Hij heeft mij vele malen geholpen en Hij zal u ook helpen. Dat weet ik zeker. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. 'Gevaren die het gezin bedreigen,' *Wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevenden,* 10 januari 2004, p. 2.
2. Zie *Liahona,* oktober 2004, p. 49.
3. 'Het gezin sterken: onze heilige taak', *De Ster,* juli 1999, p. 37.
4. Mosiah 3:7.
5. Matteüs 11:28.
6. Alma 36:3.
7. LV 112:10.
8. LV 6:14.
9. LV 6:20.
10. 'Vreugde in het voorrecht om te dienen', *Wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevenden,* 21 juni 2003, p. 22.

Drie doelen tot leidraad

PRESIDENT THOMAS S. MONSON
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Uw invloed strekt zich veel verder uit dan tot uzelf en uw gezin — u beïnvloedt ook nog andere mensen, over de hele wereld.

Vanavond heeft onze ziel zich uitgestrekt naar de hemel. We zijn gezegend met prachtige muziek en geïnspireerde boodschappen. De Geest van de Heer is hier aanwezig.

Zusters Julie Beck, Silvia Allred, Barbara Thompson — de hemel zij dank voor uw lieve moeder en vader, uw leerkrachten, uw jeugdleidsters en anderen die uw potentieel zagen.

Ik parafraseer een citaat:

Je weet nooit wat een meisje waard is,
Je moet het maar afwachten;
Maar elke vrouw in een edele positie
Was eens een meisje.[1]

Ik vind het een groot voorrecht om bij u te zijn. Ik besef dat er buiten u, die aanwezig bent hier in het Conferentiecentrum, vele duizenden via de satelliet naar deze bijeenkomst kijken en luisteren.

Nu ik vanavond tot u spreek, besef ik dat ik hier als man in de minderheid ben en dus op mijn woorden moet passen. Ik moet daarbij denken aan de man die een boekwinkel in ging en aan de verkoopster vroeg: 'Hebt u een boek met de titel *De man, meester van de vrouw*?' De verkoopster keek hem recht in de ogen en zei sarcastisch: 'Kijk eens bij Fictie!'

Ik verzeker u dat ik u, de vrouwen van de kerk, eer. En ik ben mij maar al te zeer bewust — om William R. Wallace aan te halen — dat 'de hand die de wieg schommelt de hand is die de wereld regeert.'[2]

In 1901 heeft president Lorenzo Snow gezegd: 'De leden van de zustershulpvereniging hebben (...) de gekwelden bediend, zij hebben vol liefde de wezen en de weduwen omarmd, en zij hebben zichzelf onbesmet van de wereld bewaard. Ik kan getuigen dat er geen zuiverder, godvrezender vrouwen in de wereld zijn dan we in de zustershulpvereniging vinden.'[3]

Net als in de tijd van president Snow zijn er hier en nu bezoeken af te leggen, groeten over te brengen en hongerige zielen te voeden. Nederig gestemd wegens dit voorrecht om tot u te spreken over de zustershulpvereniging in deze tijd, wend ik mij tot mijn hemelse Vader om zijn goddelijke leiding.

In die geest heb ik gemeend elk lid van de ZHV over de hele wereld drie doelstellingen te geven om naartoe te werken:

1. **Studeer ijverig.**
2. **Bid ernstig.**
3. **Dien bereidwillig.**

Laten we elk van die doelstellingen eens onder de loep nemen. Ten eerste: **studeer ijverig.** De Heiland van de wereld heeft gezegd: 'Put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt kennis, ja, door studie en ook door geloof.'[4] Daar heeft Hij nog aan toegevoegd: 'Gij onderzoekt de Schriften, want gij meent daarin eeuwig leven te hebben, en deze zijn het, welke van Mij getuigen.'[5]

Door schriftstudie kunnen we ons eigen getuigenis en dat van onze gezinsleden versterken. Onze kinderen groeien tegenwoordig op, omringd door stemmen die erop aandringen dat zij alles achter zich laten wat goed is, om zich te richten op de pleziertjes van de wereld. Als zij geen stevig fundament hebben in het evangelie van Jezus Christus, een getuigenis van de waarheid en vastberadenheid om rechtschapen te leven, staan zij open voor die invloeden. Het is onze plicht om hen te sterken en te beschermen.

In alarmerend toenemende mate nemen de media — waaronder het internet — deel aan de opvoeding van onze kinderen. In de Verenigde Staten blijkt het gemiddelde kind al ongeveer vier uur per dag naar de televisie te kijken, terwijl veel programma's vol geweld, alcohol- en drugsgebruik en erotiek zijn. En die vier uur is exclusief films kijken en computerspelletjes spelen.[6] Voor andere

ontwikkelde landen geven de statistieken vrijwel hetzelfde beeld. De boodschappen op televisie, in films en andere media zijn vaak tegengesteld aan wat wij onze kinderen willen laten aanvaarden en koesteren. Het is niet alleen onze taak om hen te leren de juiste geest te hebben en de ware leer aan te hangen, maar ook om hen te helpen dat te blijven doen, ongeacht de externe krachten waarmee ze ook te maken krijgen. Dat vraagt veel tijd en inzet van ons. Om anderen te helpen, moeten we zelf de geestelijke en morele moed hebben om het kwaad te weerstaan dat we overal zien.

Wij leven in de tijd die in 2 Nephi 9 wordt genoemd:

'O, de zelfingenomenheid en de zwakheden en de dwaasheid der mensen! Wanneer zij geleerd zijn, menen zij wijs te zijn en luisteren zij niet naar de raad Gods, want zij schuiven die opzij in de veronderstelling het zelf wel te weten; daarom is hun wijsheid dwaasheid en hun van geen nut. En zij zullen verloren gaan.

'Maar geleerd zijn is goed indien zij naar de raadgevingen Gods luisteren.'[7]

We hebben de moed nodig om vast te houden aan onze normen, hoe de wereld ons ook bespot. President J. Reuben Clark jr., die vele jaren lid van het Eerste Presidium was, heeft gezegd: 'Er zijn gevallen bekend van mensen (...) van wie verondersteld werd dat ze geloof hadden, die vonden dat ze bepaalde aspecten van hun geloof maar beter konden aanpassen of afzwakken, of voorgeven zich ervan te distantiëren, om de spot van hun ongelovige collega's te ontlopen. Dat zijn huichelaars.'[8]

Dat doet denken aan de krachtige uitspraken in 2 Timoteüs in het Nieuwe Testament, in hoofdstuk 1, de verzen 7 en 8:

'Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid.

'Schaam u dus niet voor het getuigenis van onze Here.'

Naast onze studie van geestelijke zaken, is het ook belangrijk wereldlijke kennis te verwerven. Vaak is de toekomst onbekend; daarom is het goed als wij ons voorbereiden op onzekerheden. Statistieken wijzen uit dat u ooit, vanwege de ziekte of het overlijden van uw man, of uit economische noodzaak, de rol van kostwinner op u zult moeten nemen. Sommigen van u hebben dat al gedaan. Ik spoor u aan om een opleiding te volgen, als u dat niet al doet of hebt gedaan, om u voor te bereiden op de eventuele noodzaak om de kost te verdienen.

Uw talenten zullen toenemen als u studeert en leert. U kunt uw kinderen dan beter helpen met hun huiswerk, en u zult gemoedsrust hebben door de wetenschap dat u zich hebt voorbereid op de noodgevallen die u in het leven kunt tegenkomen.

Ik herhaal: **studeer ijverig**.

Het tweede doel dat ik wil noemen, is: **bid ernstig**. De Heer heeft gezegd: 'Bid altijd, en Ik zal mijn Geest op u uitstorten, en groot zal uw zegen zijn.'[9]

Er is misschien wel nooit een tijd geweest waarin de noodzaak om te bidden en onze kinderen te leren bidden groter was. Het gebed is een vesting tegen verleiding. Door ernstig en oprecht gebed kunnen we de benodigde zegeningen en steun ontvangen voor onze soms moeilijke en zware reis door het sterfelijk leven.

We kunnen onze kinderen en kleinkinderen in woord en daad leren hoe belangrijk het gebed is. Ik wil nu voorlezen wat een moeder mij geschreven heeft over het voorbeeld dat zij haar kinderen geeft in bidden, en de les die zij daaruit leren. 'Geachte president Monson, soms vraag ik me af of ik wel invloed heb op het leven van mijn kinderen. Vooral omdat ik als alleenstaande moeder twee baantjes heb om de touwtjes aan elkaar te kunnen knopen, loopt thuis soms niet alles op rolletjes, maar ik geef de moed nooit op.'

Ze beschrijft verder hoe zij met haar kinderen naar de algemene conferentie aan het kijken was toen ik het over het gebed had. Haar zoon zei toen: 'Mama, dat heb jij ons al geleerd.' Ze vroeg: 'Wat bedoel je?' En haar zoon antwoordde: 'Nou, je hebt ons leren bidden en hebt ons laten zien hoe dat moet. Maar toen ik laatst naar je kamer ging om iets te vragen, zag ik je op je knieën bidden tot je hemelse Vader. Als Hij belangrijk voor jou is, wordt Hij ook belangrijk voor mij.' Ze besluit de brief met: 'Ik denk dat je nooit te weten komt wat voor invloed je hebt totdat een kind je zelf ziet doen wat je geprobeerd hebt het te leren.'

Enkele jaren geleden besloot ik kort voor mijn vertrek naar de jaarlijkse vergaderingen van de Boy Scouts of America in Atlanta (Georgia) een stapeltje exemplaren van de *New Era* mee te nemen zodat ik die prima publicatie kon uitdelen aan scoutingfunctionarissen. Toen ik in Atlanta in het hotel arriveerde, maakte ik het pakje tijdschriften open. Ik merkte dat mijn secretaresse om onverklaarbare redenen twee extra exemplaren van de juni-uitgave had meegegeven, een uitgave die over het tempelhuwelijk ging. Ik liet de twee extra exemplaren in mijn hotelkamer en verdeelde de rest zoals gepland.

Op de laatste dag van de vergaderingen voelde ik er niet veel voor om de geplande lunch bij te wonen. Ik voelde de aandrang om terug te gaan naar mijn kamer. De telefoon rinkelde toen ik binnenkwam. De beller was een lid van de kerk dat had gehoord dat ik in Atlanta was. Ze stelde zich voor en vroeg of ik haar dochtertje van tien een zegen wilde geven. Daar stemde ik graag in toe en ze zei dat ze meteen met haar man, dochter en zoon naar mijn hotelkamer zou komen. Tijdens het wachten bad ik om hulp. Het applaus van het congres maakte plaats voor de gemoedsrust die voortkomt uit het gebed.

Toen werd er op de deur geklopt en had ik de eer om een fijn gezin ontmoeten. De dochter van tien liep op krukken. Wegens kanker was haar been afgezet, maar haar gezicht straalde, haar vertrouwen in God was niet aan het wankelen gebracht. Ik gaf de zegen. Moeder en zoon knielden bij het bed terwijl de vader en ik het kleine meisje de handen oplegden. We werden door de Geest Gods geleid. We ondervonden ootmoedig zijn kracht.

Ik voelde de tranen over mijn wangen lopen en op mijn handen vallen, die op het hoofd van dat prachtige kind van God rustten. Ik sprak over eeuwige verordeningen en verhoging voor het gezin. De Heer inspireerde mij om er bij het gezin op aan te dringen naar Gods heilige tempel te gaan. Na de zegen vertelden ze dat ze inderdaad al een tempelbezoek aan het plannen waren. Ze stelden vragen over de tempel. Ik hoorde geen stem uit de hemel en kreeg geen visioen. Maar in gedachten hoorde ik duidelijk de woorden: 'Verwijs naar de *New Era*.' Ik keek naar de ladekast met daarop de twee extra exemplaren van de tempeluitgave van de *New Era*. Ik gaf er een aan de dochter en de andere aan haar ouders. We namen het tijdschrift samen door.

Het gezin nam afscheid en het was weer stil in de kamer. Het was niet moeilijk om een dankgebed te formuleren en ik had een hernieuwd voornemen om altijd tijd te maken voor het gebed.

Lieve zusters, bid niet om taken waar u tegen opgewassen bent, maar om de capaciteiten waarmee u tegen uw taken opgewassen bent. Dan is de uitvoering van uw taken geen wonder, maar bent ú het wonder.

Bid ernstig.

En tot slot: **dien bereidwillig.** U bent een grote kracht ten goede, een van de sterkste in de hele wereld. Uw invloed strekt zich veel verder uit dan tot uzelf en uw gezin — u beïnvloedt ook nog andere mensen, over de hele wereld. U hebt uw broeders en zusters de helpende hand toegestoken — aan de overkant van de straat, aan de andere kant van de stad, in alle werelddelen en over alle oceanen. U bent de verpersoonlijking van het ZHV-motto: 'De liefde vergaat nimmermeer.'

Uiteraard zijn er overal om u heen kansen om te dienen. Er zijn ongetwijfeld tijden dat u daartoe zoveel kansen ziet, dat het enigszins overweldigend is. Waar begint u? Hoe moet u het allemaal doen? Hoe kiest u uit alle noden die u ziet en bepaalt u waar en hoe u zich dienstbaar maakt?

Vaak zijn er niet meer dan kleine goede daden nodig om iemand anders op te beuren en tot zegen te zijn: vragen naar iemands familie; een bemoedigend woord; een oprecht compliment; een kort bedankbriefje; een kort telefoontje. Als we opmerkzaam zijn en ingaan op de ingevingen die we krijgen, kunnen we veel goeddoen. Soms is er uiteraard meer nodig.

Ik hoorde onlangs van liefdevolle hulp die een moeder kreeg toen haar

kinderen nog erg klein waren. Ze was geregeld midden in de nacht op om voor haar kleintjes te zorgen, zoals gebruikelijk is voor een moeder. Haar vriendin en overbuurvrouw kwam de volgende dag vaak langs en zei dan: 'Ik zag midden in de nacht het licht aan en wist dat je op was met de kinderen. Ik neem ze wel een paar uurtjes mee naar mijn huis, dan kun jij een dutje doen.' De dankbare moeder zei daarover: 'Ik was zo dankbaar voor haar welkome aanbod dat ik pas toen dit heel vaak was voorgekomen besefte dat als ze midden in de nacht mijn licht aan had gezien, ze zelf ook met een van haar kinderen op was en net zo hard een dutje nodig had als ik. Ze leerde me een grote les en ik heb sindsdien geprobeerd net zo opmerkzaam te zijn als zij en te letten op kansen om anderen te dienen.'

Het grote leger ZHV-huisbezoeksters doet talloze goede daden. Enkele jaren geleden hoorde ik over twee van hen die een rouwende weduwe, Angela, de kleindochter van een nicht van mij, hielpen. Angela's echtgenoot was met een vriend gaan sneeuwscooteren en was in een sneeuwverschuiving terechtgekomen. Ze lieten allebei een zwangere vrouw achter. In Angela's geval ging het om hun eerste kind en de andere vrouw verwachtte niet alleen een kind, maar had bovendien al een peuter. Bij de begrafenis van Angela's echtgenoot vertelde de bisschop dat hij na het horen van het nieuws over het tragische ongeluk meteen naar Angela's huis was gegaan. Hij was er nauwelijks toen de deurbel ging. Toen de deur openging, stonden Angela's huisbezoeksters daar. De bisschop zei dat hij toekeek terwijl zij Angela hun liefde en mededogen betuigden. De drie vrouwen huilden samen en het was duidelijk dat deze twee fijne huisbezoeksters veel om Angela gaven. Zoals misschien alleen vrouwen kunnen, gaven zij ongevraagd en vriendelijk aan wat ze precies voor haar zouden doen. Dat ze klaar voor haar zouden staan zolang Angela hen nodig had, was duidelijk. De bisschop betuigde zijn grote dankbaarheid voor de wetenschap dat Angela in de tijd die voor haar lag in hen een ware bron van troost zou hebben.

De fijne huisbezoeksters van deze kerk doen dergelijke daden uit liefde en mededogen telkens en telkens weer. Niet altijd in dergelijke dramatische omstandigheden, maar dat doet er niets aan af.

Ik prijs u die met liefdevolle zorg en barmhartigheid de hongerigen voeden, de naakten kleden en de daklozen onderdak bieden. Hij die zelfs de val van een mus opmerkt, ziet het beslist ook als wij ons op die manier dienstbaar maken. Het verlangen om op te beuren, de bereidwilligheid om te helpen en te geven, komen uit een liefdevol hart. **Dien bereidwillig.**

Onze geliefde profeet, president Gordon B. Hinckley, heeft over u gezegd: 'God heeft in de vrouw iets goddelijks geplaatst dat tot uitdrukking komt in stille kracht, beschaafdheid, vrede, goedheid, deugdzaamheid, waarheid en liefde.'[10]

Geliefde zusters, moge onze hemelse Vader ieder van u zegenen, of u nu gehuwd bent of er alleen voor staat, thuis, in uw gezin, in uw leven — opdat u de heerlijke begroeting van de Heiland van de wereld mag verdienen: 'Wèl gedaan, gij goede en getrouwe slaaf.'[11] Dat is mijn gebed en zegen voor u en voor de lieve vrouw van James E. Faust, zijn geliefde Ruth, die hier vanavond met haar dochters en kleindochters op de eerste rij zit, en ik doe dat in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie 'Nobody Knows What a Boy Is Worth'. In: *Best-Loved Poems of the LDS People*, Jack M. Lyon en anderen (red., 1996), p. 19.
2. 'The Hand That Rocks the Cradle Is the Hand That Rules the World'. In: *The World's Best-Loved Poems*, verzameld door James Gilchrist Lawson (1955), p. 242.
3. *The Teachings of Lorenzo Snow*, Clyde J. Williams (red., 1984), p. 143.
4. LV 88:118.
5. Johannes 5:39.
6. American Academy of Pediatrics, 'Television and the Family', 1, www.aap.org/family/tv1.htm.
7. 2 Nephi 9:28–29.
8. 'De uitgezette koers voor het kerkelijk onderwijs' (toespraak aan leidinggevenden van het seminarie en het instituut voor godsdienstonderwijs tijdens de zomercursus op 8 augustus 1938 in Aspen Grove). In: James R. Clark, samensteller, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, zes delen (1965–1975), deel 6, p. 52.
9. LV 19:38.
10. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), p. 387.
11. Matteüs 25:21.

De kracht tot verandering

PRESIDENT JAMES E. FAUST (1920–2007)
Tweede raadgever in het Eerste Presidium
President Faust schreef dit artikel in de maanden voor zijn overlijden op 10 augustus 2007.

De kracht tot verandering is heel wezenlijk. Het is een grote geestelijke gave van God.

Eenieder heeft de kracht in zich om zijn of haar leven te veranderen. Onderdeel van het grote plan van geluk van de Heer was dat ieder de vrijheid kreeg om keuzes te maken. We kunnen ervoor kiezen om een beter mens te worden. In bepaalde opzichten moeten we allemaal veranderen. Sommigen moeten thuis vriendelijker zijn, minder zelfzuchtig, beter luisteren en anderen beter behandelen. Anderen hebben gewoonten die ze moeten veranderen, gewoonten waarmee ze zichzelf en anderen schade toebrengen. Soms moeten we ertoe worden aangezet om te veranderen.

Onderweg naar Damascus onderging Saulus een dramatische verandering. Saulus ging rond 'dreiging en moord blazende tegen de discipelen des Heren' (Handelingen 9:1). Toen hij onderweg naar Damascus was, werd hij door licht uit de hemel omstraald.

'En ter aarde gevallen, hoorde hij een stem tot zich zeggen: Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?

'En hij zeide: Wie zijt Gij, Here? En Hij zeide: Ik ben Jezus, die gij vervolgt' (Handelingen 9:4–5).

Misschien was het hart van Saulus al verzacht toen de mensen Stefanus uit de stad wierpen, hem stenigden en hun mantels aan de voeten van Saulus legden. Maar er was geen enkele twijfel op weg naar Damascus, toen hij de stem van de Heer hoorde, die zei: 'Ik ben Jezus, die gij vervolgt.'

Bevend en verbaasd vroeg hij aan de Heer wat hij moest doen. En de Heer zei: 'Sta op en ga de stad binnen en daar zal u gezegd worden, wat gij doen moet' (Handelingen 9:6). Saulus was blind toen hij opstond en moest naar Damascus worden gebracht, waar hij zijn gezichtsvermogen weer terugkreeg en hij zich liet dopen. Hij begon meteen in de synagoge te verkondigen 'dat Jezus de Zoon van God is' (Handelingen 9:20). Saulus, die later Paulus werd genoemd, onderging een verandering die tot aan zijn dood geheel, absoluut, volledig en onwankelbaar was.

Verandering door bekering tot het evangelie

Zo'n ervaring hebt u naar alle waarschijnlijkheid niet gehad en ik evenmin! De meesten van ons hebben een minder spectaculaire bekeringservaring, maar die moet wel even dwingend en betekenisvol zijn. Ten tijde van hun doop ervaren nieuwe leden van de kerk meestal een geestelijke gewaarwording. Iemand heeft het als volgt beschreven: 'Ik zal nooit de emotie in mijn ziel vergeten; om rein te zijn, om als kind van God met een schone lei te beginnen. (...) Dat was een heel bijzonder gevoel!'[1]

Ware bekering verandert een leven ingrijpend. Een jonge vrouw schreef hoe ongelukkig ze als klein meisje was geweest. Ze schreef: 'Ik voelde de ontreddering haarscherp aan wanneer mijn moeder en jongere broers en zussen ten prooi vielen aan de woeste driftbuien van mijn dronken vader.' Toen ze veertien was, zei iemand tegen haar dat het een van Gods geboden was om haar ouders te eren. Toen ze zich afvroeg hoe ze dat kon doen, kreeg ze het gevoel dat ze goed haar best op school moest doen en de beste dochter van de wereld moest worden.

Er veranderde thuis niet veel, maar ze vond dat ze haar doel voor ogen moest houden. Op achttienjarige leeftijd verliet ze het ouderlijk huis om te gaan studeren. Drie weken later kwam ze in het weekend langs. Ze herinnert zich:

'Mijn moeder kwam me huilend tegemoet. Ik dacht dat er iets ernstigs was gebeurd, maar ze omhelsde mij en zei: "Sinds je bent gaan studeren, heeft je vader niet meer gedronken."

'(...) Mijn moeder vertelde dat er op de avond van mijn vertrek mormoonse zendelingen aan de deur waren gekomen. (...)

'Mijn vader was als een klein kind geworden. Ik kon de bekering en nederigheid in zijn ogen zien. Hij *was* volledig veranderd. Hij was onmiddellijk met roken en drinken gestopt. Hij probeerde alle geboden te onderhouden die de zendelingen hadden besproken. Hij behandelde mij, mijn moeder en broertjes en zusjes als waren we van koninklijke bloede. Ik was een prinses in zijn ogen.

'(...) Ons hele gezin liet zich dopen. (...) Mijn vader werd op veertigjarige leeftijd de beste vader in de wereld.'[2]

De kracht van het evangelie kan ons leven echt veranderen en ons van verdriet en wanhoop tot geluk en vreugde voeren.

Verandering door bekering van zonden

Overtredingen hebben pijn en verdriet tot gevolg. Maar er is een weg uit 'de gal van bitterheid en de boeien der ongerechtigheid' (Mosiah 27:29). Als we ons tot de Heer wenden en in zijn naam geloven, kunnen we veranderen. Hij zal ons de kracht geven om ons leven te veranderen, de kracht om slechte gevoelens en gedachten uit ons hart te verdrijven. We kunnen uit 'de donkerste afgrond' worden geleid naar 'het wonderbare licht Gods' (Mosiah 27:29). We kunnen vergeving ontvangen. We kunnen gemoedsrust vinden.

Enkele jaren geleden heeft ouderling Marion D. Hanks, emeritus algemeen autoriteit, verteld wat er gebeurde met een man die zich bekeerde en zijn leven van de ene op de andere dag veranderde:

'Hij zette zijn zoon af bij een gezin dat hem onderdak verschafte terwijl hij aan een honkbaltoernooi deelnam. Het leek wel of de jongeman aarzelde om met zijn vader naar het huis van het gastgezin te lopen. De vader vroeg zich af of hij daar wel goed behandeld werd. De jongen verschool zich achter zijn vader toen ze aanbelden. Toen ze eenmaal binnen waren, werd de jongen hartelijk door het gastgezin begroet. Het was duidelijk dat zij oprecht om hem gaven.

'Toen hij later zijn zoon ophaalde, vroeg de vader waarom de jongen zich zo vreemd had gedragen. (...) Het antwoord van zijn zoon luidde:

'"Ik was bang dat u bij hen thuis zou vloeken, Pa. Zij vloeken niet; en ze zijn heel aardig. Ze praten vriendelijk met elkaar en lachen veel. Ze bidden iedere keer als ze eten en iedere ochtend en avond. En ik mocht samen met ze bidden."

'De vader zei: "Het was niet zo dat de jongen zich voor mij schaamde; hij hield zoveel van me dat hij niet wilde dat ik mijzelf belachelijk zou maken."

'Deze vader, die zich had verzet tegen een generatie oprechte mensen die hem een betere levenswijze boden, werd geraakt door de lieve geest van zijn eigen zoon.'[3]

De kracht tot verandering werd zo sterk dat deze vader niet alleen actief in de kerk werd, maar ook een ringleider.

Verandering door genezing van verslaving

Een ander soort verandering die ik wil behandelen is de genezing van verslavende gewoonten. Daaronder vallen alcohol, drugs, tabak, eten, gokken, ongepast seksueel gedrag en pornografie. Ik citeer uit een onlangs gepubliceerd boek over ondermijnende verslavingen: 'Drugsmisbruik is een belangrijke oorzaak van afwendbare ziekte en dood in de Verenigde Staten. Drugsmisbruik verwoest gezinnen, kost miljarden in verloren productiviteit, overbelast de gezondheidszorg en leidt tot de dood.'[4] Het is een vloek voor de samenleving.

Er zijn veel soorten verslavingen, en het is voor een verslaafde moeilijk om te veranderen omdat sommige verslavingen bewustzijnsveranderend zijn. In een recent artikel over verslaving staat: 'In de hersenen van verslaafden is verminderde activiteit in de frontale hersenschors, waar rationele gedachten impulsief gedrag kunnen onderdrukken.'[5] Bepaalde verslavingen kunnen een zodanige invloed uitoefenen dat ze afbreuk doen aan de keuzevrijheid die God de mens heeft gegeven. Satan zal alles in het werk stellen om macht over ons te krijgen. Daarom moeten we afblijven van alles wat ons afhoudt van de verwezenlijking van Gods doeleinden en wat de zegeningen van de eeuwigheid in gevaar brengt. In dit leven moet de geest het lichaam meester worden en niet andersom.

Voor elke vorm van verslaving moet een afschuwelijk hoge prijs worden betaald en kan ons zelfs geestelijk aantasten. Maar er is hoop, omdat we van de meeste verslavingen kunnen afkomen. We kunnen veranderen, maar dat zal wel moeilijk zijn.

Allereerst nemen we ons voor om te veranderen. Er is moed en nederigheid nodig om toe te geven dat we hulp nodig hebben. Er zijn niet veel mensen die het zelf kunnen. De kerk heeft een programma ontwikkeld om verslavingen te overwinnen, waarbij de oorspronkelijke twaalf stappen van de Anonieme Alcoholisten zijn aangepast aan de leerstellingen en beginselen van de kerk. Deze twaalf stappen zijn te vinden in *A Guide to Addiction Recovery and Healing*, die beschikbaar is voor priesterschapsleiders en andere leden.

Het kan nodig zijn om de hele levensstijl te veranderen. We moeten met heel ons hart, verstand en sterkte het verlangen hebben om die schadelijke verslavingen te overwinnen. We moeten bereid zijn om het gebruik van verslavende middelen of gebruiken compleet en absoluut af te zweren.

Het is veel mensen gelukt om hun drugsverslaving te overwinnen. Susan, moeder van drie kinderen, gebruikte alleen in het weekend drugs om haar probleem voor haar kinderen te verbergen. Maar de kinderen kwamen erachter en smeekten haar om ermee te stoppen. Na drie jaar, met professionele hulp en de steun van haar kinderen, vooral haar zeven jaar oude zoon, lukte het haar om ervan af te komen. Nu ze terugkijkt, beseft ze dat onze hemelse Vader haar erdoorheen heeft geholpen en haar op het evangelie heeft voorbereid. Ze zegt:

'Het evangelie heeft mijn hart, mijn uiterlijk, mijn instelling en mijn gevoelens veranderd. En ik heb leren bidden. Als ik nu een probleem heb, wend ik me tot mijn hemelse Vader en zeg: "Help me." Dan helpt Hij me erdoorheen. (...) Als ik loop, loop ik met opgeheven hoofd, want ik weet dat mijn hemelse Vader naast me loopt. (...)

'Er is een nieuw tijdperk aangebroken. Ik ben veel kwijtgeraakt doordat ik drugs gebruikte — ik ben mijn flat kwijtgeraakt, mijn zoon is bijna in een brand omgekomen, mijn huwelijk is eraan kapot gegaan en het geluk was ver te zoeken. Maar ik ben weer gelukkig. Onze hemelse Vader heeft me een nieuwe kans gegeven. Ik ben weer nieuw — van binnen en buiten helemaal nieuw.'[6]

Iedere nieuwe dag kan een nieuw begin zijn. We kunnen werken aan ons bestaan. We kunnen ons leven veranderen door oude gewoonte door nieuwe te vervangen. Door reine gedachten en goed gedrag kunnen we ons karakter en onze toekomst vormen. Iemand heeft ooit gezegd: 'Verandering is altijd mogelijk, met daarin verborgen de belofte van gemoedsrust, geluk en een beter leven.'[7]

Verslavingen grieven de Geest. Hoewel sommige verslavingen alleen met professionele hulp kunnen worden overwonnen, mogen we niet voorbijgaan aan de geestelijke hulp die we door een zegen of door gebed kunnen ontvangen. De Heer heeft beloofd: 'Mijn genade is genoeg voor alle mensen die zich voor mijn aangezicht verootmoedigen; want indien zij zich voor mijn aangezicht verootmoedigen en geloof hebben in Mij, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen laten worden' (Ether 12:27). Laten we niet vergeten dat de kracht tot verandering heel wezenlijk is en een grote geestelijke gave van God.

Ik getuig dat ons lichaam door bekering, rechtschapenheid en de macht van onze Heer Jezus Christus een verandering kan ondergaan, 'zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmede Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen' (Filippenzen 3:21). ■

NOTEN

1. Vivian Ford, 'Ask and Ye Shall Receive', *No More Strangers*, 4 delen, Hartman Rector jr. en Connie Rector (1971–1990), deel 3, p. 175.
2. Estilla Ayala, 'The Change in My Father', *Ensign*, februari 1975, pp. 42, 43.
3. 'Fitting into Your Family', *New Era*, juni 1991, p. 8.
4. Lynn R. Webster en Beth Dove, *Avoiding Opioid Abuse While Managing Pain* (2007), p. 11.
5. Michael D. Lemonick en Alice Park, ' The Science of Addiction', *Time*, 16 juli 2007, p. 44.
6. LaRene Gaunt, 'Testimonies from the Inner City', *Ensign*, april 1992, p. 40.
7. Joseph Walker, 'The Miracle of Change', *Ensign*, juli 1992, p. 12.

Het Presidium der Zeventig

Zittend (v.l.n.r.): ouderling Earl C. Tingey, ouderling D. Todd Christofferson, ouderling Neil L. Andersen en ouderling Ronald A. Rasband. Staand (v.l.n.r.): ouderling Claudio R. M. Costa, ouderling Steven E. Snow en ouderling Walter F. González.

'Dit is nog maar het begin. Dit werk zal blijven groeien en zich verder over de aarde verspreiden', sprak president Gordon B. Hinckley tijdens de 177ste algemene oktoberconferentie. Onderdeel van de verspreiding van 's Heren werk was de steunverlening deze conferentie aan een nieuw Eerste Presidium (vooromslag): president Gordon B. Hinckley (midden); president Thomas S. Monson, eerste raadgever (links); en president Henry B. Eyring, tweede raadgever. Boven: Ouderling Quentin L. Cook, die in het Quorum der Twaalf Apostelen is geroepen, en president Eyring stonden na afloop van de zaterdagmorgenbijeenkomst van de conferentie de pers te woord.

DUTCH
4 02007 91120 2